De man die in revoluties handelde

Sherry Arden

bron
Sherry Arden, *De man die in revoluties handelde*. Nederlandsche Keurboekerij, Amsterdam 1950

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/arde003mand01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

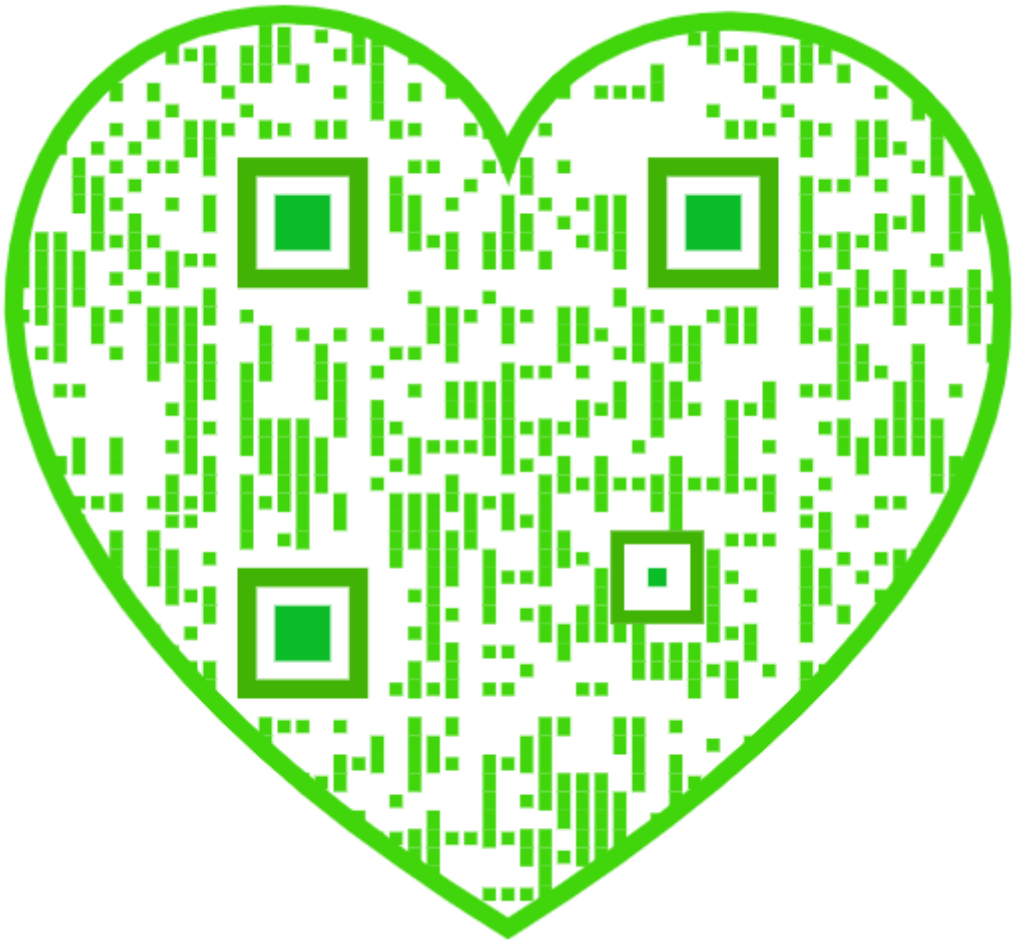

Aperitief

De man, die in het hotelregister stond ingeschreven als de Heer Solib Adriman (uit Caïro), liep snel op het venster toe, toen het gejuich beneden hem aanzwol tot een ovatie. Een ogenblik had hij het gespannen gevoel, dat er iets misgelopen moest zijn, en het Grote Moment naderde zonder de voorafgaande waarschuwing, die men hem beloofd had. Doch toen hij zich uit het raam van z'n hotelkamer boog, verdween dat. Door de met vlaggen versierde straat diep onder hem reden slechts twee officieren voorbij; door de wachtende menigte, die iets te doen wilde hebben, echter toegejuicht met een luidruchtigheid als waren zij de langverwachte koninklijke stoet in al haar macht en heerlijkheid. De vermeende heer Adriman voelde een intense afkeer tegen alles wat officier was in zich opkomen, bijna even sterk als tegen dit gesmoorde wachten. Onwillekeurig gleed zijn blik verlangend naar de stoel onder het raam. Tegen de leren kussens tekende zich de dreigende omtrekken van een Tommy-gun af; de loop fonkelde in het helle zonlicht...

Datzelfde zonlicht tintte de zee in de verte sprookjesachtig blauw en maakte haar tot een wonderlijk mooie achtergrond voor de oude, thans met vlaggen versierde gebouwen van de hoofdstad. Vanuit de hotelkamer was nog juist een gedeelte van het oude

fort bij de haven zichtbaar, waar driehonderd jaar geleden de opstand begon, die Bogharia tot een onafhankelijke monarchie maakte. De Bogharen waren trouwens altijd gevoelig geweest voor revolutionaire bewegingen. Een historicus had zich kunnen verdiepen in de vraag, of die nationale karaktertrek nog een erfenis was uit hun eeuwenlange strijd tegen de Turkse overheersing. Maar de Heer Solib Adriman was geen historicus en zijn culturele belangstelling vond haar uiterste grens in boulevard-bladen met veel vrouwelijk schoon, zoals er thans een stuk of twintig op het bed verspreid lagen. Hij wierp een onrustige blik naar al het verlokkelijks, dat hem vanaf de pagina's synthetisch tegengrijsde, liep dan terug naar de stoel en nam de tommy-gun op - alleen om het wapen weer terug te leggen.

Het was niet de eerste maal, dat hij een aanslag pleegde. Hij kwam voort uit die duistere lagen van kleine moordenaars en betaalde agenten, die dit soort dingen tegen elk aannemelijk bedrag opknappen. Doch telkens weer overviel hem de eindeloze afmatting van dit wachten. Er was niets meer te doen tot het ogenblik, dat hij de loop op het raamkozijn zou laten steunen en een stroom van vuur de kleine wagen in de diepte doorhagelde. Absoluut niets. Zelfs uitkijken naar de stoet was onnodig. De gestroomlijnde telefoon aan de muur zou hem nauwkeurig de tijd doorgeven, waarop de stoet zijn hotel bereikte. Het was allemaal uitmuntend georganiseerd. Hoewel hij weinig nieuwsgierig was, wist hij, dat er achter deze aanslag veel grotere machten zaten dan bij alles wat hij tot dusver had opgeknapt. Het kon niet mis gaan. Hij zou gemakkelijk ontkomen en de betaling, die men hem had beloofd, was meer, dan hij ooit bijeen had

gezien. Maar dat alles maakte dit slopende wachten, dat op z'n zenuwen invrat en pareltjes zweet op z'n voorhoofd bracht, niet ongedaan.

Met een zucht liet de heer Solib Adriman zich in een stoel neervallen, en haalde het ochtenblad te voorschijn. De grote, feestelijk opgemaakte foto op de voorpagina was beduimeld, zo vaak had hij hem in z'n handen genomen. Lange tijd keek hij nadenkend naar het meisjesgezicht, dat hem vanaf de voorpagina aanstaarde. Ze was mooi - zelfs voor zijn op cliché's afgestemd oog anders mooi dan de weelde der twintig boulevard-bladen. Grote ogen, en een eigenaardige, half koppige, half verlangende mond. Ze kon nauwelijks onder zijn dan een jaar of negentien, dacht de heer Adriman (uit Caïro) met de melancholie van een fijnproever - haar mond had iets kinderlijks.

Met moeite - hij sprak de taal van het land als een tweejarige inwoner - spelde hij de vette koppen:

GEHEEL HET LAND DEELT DE VREUGDE VAN PRINSES FERINAH

Bruidsstoet Kostbaarste Uit Historie?
(zie pag. 3)
Huwelijk Symbool Voor Hechte Aaneensluiting Der Partijen

Iedere poging om de artikelen zelf te lezen liep onverbiddelijk dood in het labyrint van z'n linguistisch onbenul. Doch een Stop Press aan de rand van de pagina kon hij weer ontcijferen:

VERTREK VAN DE STOET DER PRINSES ONBEPAALD
Zal Ferinah Zich Pas Bij Drocaner Dom Bij A.S. Gemaal Voegen?

De eerste headline deed de heer Solib Adriman vertederd naar de telefoon kijken. Hij zou een der eersten zijn die wist, dat de stoet zich in beweging had gezet. De tweede kopregel bleef hem verbazen, en een tijdlang vroeg hij zich af waarom die stommeling zo gehoorzaam bleef staan tot z'n bruid arriveerde - tót een blik op de Tommygun hem eraan herinnerde, dat er van arriveren immers geen sprake was. Waarop hij het probleem als te onpractisch overboord zette en opsprong. Terwijl hij ongedurig naar het raam terugdrentelde bekeek hij het meisjesportret voor de laatste maal. Met de spijtigheid van een vakman, die betreurt een stuk materiaal te moeten weggooien dat nog zo goed had meegekund...

Hij bereikte het venster, toen een nieuwe golf van gejuich een voorbijrijdend eskadron huzaren begroette. Hun vrolijke rode uniformen waren volkomen in stijl met de vele vlaggen en de sfeer van bonte, roezerige feestelijkheid. Het begon druk te worden langs de route, dacht de heer Solib Adriman; waarschijnlijk zou de bruidstoet nu spoedig vertrekken. Spelenderwijs trok hij de Tommy-gun naar zich toe en nam het punt tussen de twee vlaggemasten, dat hij in gedachten had, op de korrel. De open wagen in het midden zou op die plaats een ideaal trefpunt bieden. Om iedere risico uit te sluiten haalde hij z'n verrekijker te voorschijn en stelde in op het cordon, dat de haag der toeschouwers van de route scheidde. Uit de mierenhoop groeiden plotseling lachwekkend grote, bolle gezichten op voor z'n ogen. Hij moest even zoeken eer hij de soldaten in het beeld kreeg, en knikte daarna tevreden. Zij stonden zo opgesteld, dat hun eerste schoten hem onmogelijk konden raken. En als

de verwarring na zijn salvo enigszins hersteld was en zij het hotel binnengedrongen, zou hij reeds lang verdwenen zijn.

Gerustgesteld wilde hij de kijker weer laten zakken. Doch eenklaps verstarde die beweging en hij bleef roerloos staren naar een enkel gezicht in de menigte, dat de scherpe lenzen ineens bij toeval gevangen hielden. Hoe lang hij zo stond, gebogen, iedere spier gespannen, zwaar ademend, wist hij zelf niet. Tegen het holle gevoel van angst, dat iedere vezel van zijn lichaam eensklaps vervulde, bestond geen tijd meer. Pas toen de man daar omlaag met een enkele beweging geluidloos uit het beeld gleed, lieten zijn handen de kijker vallen. De scherpe tik, waarmee het instrument de grond raakte, scheurde hem los uit zijn vreemde beklemming. Struikelend bereikte hij de telefoon en draaide wild het nummer. En luisterend naar de zoemtoom, die aan de andere zijde van de lijn tergend traag overging, bonsde slechts één klank door zijn gedachten, waarvan de echo een steeds spookachtiger en dreigender timbre kreeg.

Mr. Darr...! Mr. Darr...! Mr. Darr...!!!

Buiten begonnen ze opnieuw te juichen...

Hoofdstuk 1.....
verhaalt hoe Julius Decan twee vazen en een bruidstoet te veel heeft; en laat Mr. Darr navraag doen naar een lijkkoets...

I

Zelden zal een hoofdfiguur zo snel een verhaal zijn binnengestoven als de goede Rachuri[1)] Julius Decan.

Lijk een opgejaagd hert schoot hij door de deur naar buiten. En ondanks al die haast ontkwam hij de jacht nóg maar ternauwernood, want de kristallen vaas, die hem nasuisde, miste zijn achterhoofd op amper twee haarbreedten. Alleen de rand van de openstaande deur redde hem! Met een slag, die tot aan de uiteinden van de hoge, marmeren paleisgang nagalmde, vloog de vaas daartegen in gruizels, en slechts enkele scherven spatten neer op de rug van Bogharia's hoogste staatsdienaar.

De kleine, grijze aristocraat gunde zich zelfs de tijd niet om z'n geluk te prijzen. Met zwaaiende armpjes en wapperende jacquetpanden riedelde hij, als een grotesk stuk kinderspeelgoed, de gang uit. Zo hevig was zijn snelheid, dat hij bij de hoek zeker over de kop zou zijn geslagen, indien twee forsgebouwde deurwachters, gekleed in het groen-met-goud

1) Rachuri = een der hoogste adellijke titels van het Koninkrijk Bogharia. Sinds 1812 wordt deze titel niet meer verleend. Slechts door lijnrechte afstamming zijn enkelen tegenwoordig nog gerechtigd hem te voeren. - *Sh. A.*

van de Koninklijke Garde, hem niet zorgzaam hadden opgevangen. Ze plantten hem meewarig terug op z'n trillende beentjes, en daar stond hij: anderhalve meter wraakzucht en angstige verbittering. In de verte sloeg de deur met een knal dicht.

In de intense stilte, die volgde, blikte de Rachuri Julius Decan verwilderd om zich heen. Gekrenkte eigenwaarde, woede, zwarte ontgoocheling, het zijn niet meer dan wóórden naast zoveel vulkanische emoties in één mensenhart. Indien de beide deurwachters ook slechts het geringste teken van medegevoel of verbazing hadden gegeven, zou hij hen vol giftige voldoening naar de loodmijnen hebben verbannen. Doch zij waren reeds lang weer als marionetten in hun oorspronkelijke houding teruggeveerd, en naar hun uitdrukkingloze gezichten te oordelen was het niet meer dan een onderdeel van de hofétiquette, dat een Rijkskanselier op dergelijke wijze de vertrekken van Hare Hoogheid verliet...

De Rachuri versmoorde de emoties zwijgend in z'n eigen psyche, zoals alleen iemand met dertig jaar ervaring aan het formeelste hof ter wereld dit vermag klaar te spelen. Hij schraapte zo dreigend mogelijk z'n keel. De manier, waarop hij de glassplinters van zijn schouders sloeg, maakte dit simpele gebaar tot een vlijmende belediging jegens ieder die hem gadesloeg. Toen hij driftig weg dribbelde door de hoge gang, deed hij dit met de houding van een overwinnend veldheer, die fier terugkeert in zijn juichende vaderstad. Door de hoge, gebrandschilderde ramen, die de gang aan één zijde omlijsten, viel het zonlicht eerbiedig op zijn verdwijnende gestalte. Alleen heel ver achter hem vonkten een paar glasscherfjes na op het marmer; scherp, en ongehoord lichtzinnig!

Terwijl hij de eindeloze gang snel doorliep, wierp de Rijkskanselier van tijd tot tijd een blik door de ramen. Daaronder was het binnenplein zichtbaar; dat beroemde binnenplein van de Bogharische Vorstenburcht, waarover vroeg-Byzantijnse kronieken ons reeds verhalen. Op het mozaïek van dit plein verzamelde Keizer Garan Itcharian eenmaal de bloem der Bogharische Ridderschap om zich heen vóór de historische slag aan de Aghab. Oppervlakkig beschouwd had men op dit ogenblik kunnen denken, dat de Turken opnieuw een inval hadden gewaagd. Ook thans dromden dichte troepen ruiters samen tussen de hoge muren. Doch het centrum van de bonte wirwar der paarden en rijtuigen werd ditmaal niet gevormd door een geharnast krijgsoverste. Thans bestond het uit een aanzienlijk vredelievender open bruidsauto, waarvan de portieren met zachte bloesems versierd waren...

Het gehele toneel bezat een welhaast middeleeuwse grandeur. Terecht hadden de kranten over één der kostbaarste bruidsstoeten uit 's lands geschiedenis geschreven. Zonlicht danste over een warreling van kleurige uniformen en fonkelende kurassen, over glanzende paardenlijven, felrode livrei en dekkleden, over honderden en nog eens honderden figuren. Onophoudelijk reden ruiters de wijde poort in, of haastten zich met even grote spoed naar buiten. Vele regimenten stonden in dichte gelederen aangetreden. Door de omlijsting der antieke ramen kreeg de hele scène een sfeer en een gloed, die een fotograaf van Life International met een brok in de keel naar z'n camera zou hebben doen graaien.

Doch de Rachuri Julius Decan bezag dit alles met een afgrijzen, als hadden zich daar onder hem alle

zwavelpoelen der hel geopend. Z'n kleine gestalte was één bonk afweer en verzet tegen alle opeengehoopte gala en statie, die beneden hem haar hoogtepunt verbeidde. Bij elk gehinnik, dat tot hem doordrong, verhaastte hij z'n tred. Bij elk commando, elk feestelijk gerucht, dat vanuit de wachtende groepen tot in de stille gang doorsijpelde, schoot hij agressiever naar voren. Hij bereikte de deur aan het einde van de gang in de stormpas van een aanvallend regiment. En men mag aannemen dat de ganse stoet zijner adellijke, diplomatieke voorvaderen zich kermend in hun graven omwentelden bij het vernemen van de kreet, waarmee hij het vertrek verwilderd binnen stoof.

'Ze verd... het!' snerpte de Rachuri Julius Decan, 'heer...!'

Zijn uitbarsting had echter evenveel invloed op de serene rust, die massief als een zuil, tussen de hoge wanden stond, als een ijswafel op de temperatuur van de tropengordel. De ouderwetse, ietwat barok aandoende meubelen glommen roerloos in het kalme licht, en het feilloze kringetje sigarenrook, dat de dikke man bij het raam juist uitblies, steeg zonder de minste schok omhoog langs een invallende baan stoffige zonneschijn.

Er ging een oceanische rust uit van deze mateloze Monsieur Algamemnon. Zoals hij daar zat, geleek hij nog het meest op een bulldog; een reusachtige bulldog, moeizaam omspannen door lagen kwabbig vet, willoos in een gigantisch jacquet geperst - vermoedelijk met behulp van hydraulische druk, moest men wel aannemen - contemplatief een sigaar verkauwend op een hardgele canapé. Zijn bewegingloosheid deed aan een natuurkracht denken. Hoewel

zijn hart zwoegend het bloed voortstuwde van franse, griekse en italiaanse voorouders, was zijn gehele existentie een aanfluiting voor de legendarisch temperamentvolle aard dezer rassen. Hij zat daar, en rookte, en maakte zelfs geen beweging, toen de Bantamse haan Julius Decan met schorre krop en maaiende slagpennen voor hem op en neer begon te dansen. Een lange, grotendeels duistere, practijk had Hector Algamemnon geleerd, dat men ook met een minimum aan beweging een maximum aan millioenen kan verdienen. Alleen zijn kleine, koele ogen draaiden met iedere beweging van de Rijkskanselier mee, als kanonlopen, heimelijk opgesteld achter wallen van vet.

'Ze weigert! Ze dwong mij haar vertrekken te verlaten! Onredelijk! Vol-ko-men onredelijk! Ik ben ten einde raad! Grote goedheid! Algamemnon. Dit wordt een catastrophe! Wat moeten we in hemelsnaam beginnen!'

Twee nieuwe rookkringen schoten kaarsrecht naar boven.

'Je zou Hare Hoogheid misschien kunnen verdoven?' De stem was verrassend licht en helder voor iemand van deze omvang.

'Bespaar me je merkwaardige humor. Dit is een wanhopige situatie!'

'Mijn humor,' zei Monsieur Algamemnon, 'heeft nog nooit iets met mijn zakenleven uitstaande gehad. Verdoof haar en smokkel haar in die bruidsstoet, dat is het enige wat ik je aan kan raden! Of zeg de hele plechtigheid af.'

'Af-zeg-gen!!!!!' De Rachuri maakte een smadelijk gebaar naar de ramen, als riep hij de gehele mensheid ten getuige. 'Terwijl de bruisstoet klaarstaat!!! Terwijl de menigte meters dik langs de route staat opge-

steld!!! Terwijl Kroonprins Paul bij de Dom wacht!! En zij weigert! Het schandaal! Internationaal gezien zijn wij toch reeds de risé! Ik heb haar gesmeekt. Gebeden! Bedreigd! Zij weigert! Ah, zij heeft geen besef van koningschap! Het is die intense bourgeois-inslag, die haar telkens weer parten speelt. Wij hadden haar hier nimmer op de troon moeten brengen! Uren en uren zijn wij reeds te laat! Wat moet er van deze huwelijksplechtigheid worden?'

'Wat moet er van ons kleine schema worden,' zei Monsieur Algamemnon peinzend. 'Eerlijk gezegd interesseert mij dat meer! Een aanslag op de bruidsstoet is uitmuntend. Alleen... wat werkt het uit zonder bruid? Een aardig probleem. Maar zo theoretisch...' Hij tikte de as van z'n sigaar. Julius Decan veerde omhoog als een getergde adder.

'Ik verzoek U dit soort toespelingen...'

'Ik maak geen toespelingen! Ik behandel realiteiten.' De dikke man sloot traag de ogen. 'Weten wij beiden soms niet wat er gaande is? Als ik ergens een hekel aan heb is het aan dit schijnheilige gedraai. Prinses Ferinah zou ongelukkigerwijs het slachtoffer worden van een verfoeilijke aanslag tijdens haar bruidsrit. Dat was toch de opzet? "Afgesneden is de nauw-ontloken bloem," en al dat krantengejammer meer. Psychologisch uitmuntend om de massa in beweging te brengen. Zakelijk even uitmuntend om redenen, die ieder van ons wel kent. Passons. Alles is in orde. Nu weigert het meisje de haar toebedachte rol te spelen. Probleem: hoe maken wij, dat ze die rol alsnog opneemt. Daar ligt het zwaartepunt. Het hele gejammer over een schandaal en wat dies meer zij heeft daar niets mee uit te staan.'

Er was koelheid noch dreiging in de langzame

stem. Ze had de volkomen persoonlijke warmte van iemand, die een probleem bespreekt dat hem na aan het hart ligt. Maar wellicht was het juist de vanzelfsprekendheid, waarmee Monsieur Algamemnon zich inspande, als gold het hier uitsluitend een moeilijk, maar winstgevend financieel probleem, dat Julius Decan een ogenblik zo'n verlamd, koud gevoel rond z'n hartstreek bezorgde. In die koele leegte zoog al z'n woede en opgeschroefde verontwaardiging weg. Hij bleef achter als een nerveuse, wat oude man, die zichzelf moet bekennen dat hij weerloos is overgeleverd aan krachten uit een onbekend gebied.

'Wat wilt U dan?' vroeg hij, nu veel matter. Hij verlangde er plotseling intens naar, dat dit allemaal maar voorbij en vergeten was.

Algamemnon zei: 'Waarschijnlijk klinkt het als een gangsterfilm, maar werkelijk, verdoof haar. Zeg, dat ze onwel geworden is en laat haar in die bruidswagen brengen. Zoiets is heus mogelijk, zoals een heleboel afgezaagde filmtrucjes. Je behoeft het niet eens zelf te doen. Vraag Philip maar om de details. Tenslotte is hij onze eh - technische expert, nietwaar?'

'Morton?'

Er kwam weer enig leven in de Rijkskanselier. Als hij van iemand een instinctieve afkeer had, dan was het wel van de minzame Mr. Philip Morton.

'Hm. Misschien. Waar is hij?'

Hij wierp een zoekende blik rond, als verwachtte hij, dat de Engelsman zich uit zuivere treiterlust voor hem verborgen hield onder een stoel.

'Hij werd aan de telefoon geroepen, juist voor je binnen kwam,' zei de dikke man zonder op te kijken. 'Een van z'n mensen, geloof ik. Niet dat je behoeft

te wachten. Als je over duivel Philip spreekt, trap je onveranderlijk op de spreekwoordelijke staart.' Hij maakte een losse armzwaai in de richting van de opengaande deur. Maar de beweging kreeg plotseling iets krampachtigs toen hij het gezicht van de man, die binnen trad, in het oog kreeg...

Er gingen geruchten, dat Philip Morton een uitmuntende opvoeding had genoten. Men sprak over Oxford of Cambridge. Voorts werd hij algemeen als intelligent beschouwd. Waarom hij vroeger de fonkelende carrière niet maakte, die ouders en opvoeders hem toen voorspeld hadden, is een raadsel, dat alleen Philip Morton zelf op kon lossen. Misschien was het een vrouw; misschien een ongedekte chèque; zo zijn er legio andere mogelijkheden op te noemen. In ieder geval verliet hij Londen op een donkere avond. Wat er met hem gebeurde in de periode tussen dat vertrek, en het moment dat hij, tijdens het Spaanse Conflict, opdook in die vage kaste, die door sommigen als avonturiers, door anderen als spionnen en door enkelen als politieke agitatoren worden beschouwd, is al even duister als de reden voor z'n verdwijning. Men kan alleen zeggen, dat hij in die tijd nog intelligenter was geworden. Te intelligent om zich na de Oorlog, waarin hij afwisselend voor elk der drie partijen werkte, vast te laten leggen. Intelligent genoeg om relaties met figuren als Algamemnon tot hun laatste mogelijkheid uit te spelen - en voldoende gewetenloos om méér dan bruikbaar voor deze relaties te zijn. Het was practisch onmogelijk iets uit zijn filmsterren-gezicht op te maken. Algamemnon althans had er tot op dit ogenblik rustig z'n hand voor in het vuur willen steken, dat het nimmer een oprechte emotie kon weerspiegelen.

Tót op dit ogenblik, want terwijl er een vragende frons tussen z'n wenkbrauwen verscheen, ontdekte hij voor het eerst zoiets als aan angst grenzende onrust in Morton's ogen, die onmogelijk gespeeld kon zijn.

‘Iets bijzonders Philip? Niets storends, hoop ik? Rachuri Julius wilde juist een beetje beslag op je tijd leggen.’

‘Laat hij,’ zei Philip Morton rustig, ‘naar de hel lopen! En of het storend is, moet je zelf maar uitzoeken. Mr. Darr is in de stad...!’

De lange aspunt brak plotseling van de sigaar en wolkte poeierend uiteen op het kleed.

‘Mr. Darr? Hoe...?’

‘Het contact-adres van Adriman gaf het bericht door. Ik heb me dadelijk met hem laten doorverbinden. De jongen was klam als een keldermuur. Had Darr zelf gezien door z'n kijker, toen hij het schootsveld nog eens naging. Volkomen over z'n toeren. Het is beroerd! Als hij afknapt sta ik nergens voor in!’

‘Pardon,’ zei de Rijkskanselier. ‘Wie is...?’

‘Hou je hier buiten! Is Adriman de... eh, executeur, Philip?’

‘Wás!’ zei Morton kort. ‘Hij is goed zolang hij z'n zenuwen bij elkaar heeft. Ik heb in Madrid nog met hem gewerkt. Maar met Darr in de buurt geef ik geen cent voor hem. Hij heeft hem in Praag leren kennen, moet je niet vergeten.’

‘Ik wil niet onbescheiden zijn,’ deed de Rijkskanselier een sarcastische poging. Toen smolt hij weg tot iets vormeloos onder Morton's blik.

‘Heb je enig idee waarom Darr hier is?’ informeerde Algamemnon effen. Zijn lichaam had niets

van z'n rust verloren, maar zijn hersens werkten met koortsachtige haast, tastten naar mogelijkheden, kansen, uitstel... ‘Kan het toeval zijn?’

‘Je kent Darr zelf? Dan weet je ook het antwoord!’

‘Ik heb hem inderdaad een paar keer ontmoet,’ zei Monsieur Algamemnon. Zijn ogen vernauwden zich een ogenblik. ‘Accoord, Philip, toeval is één kans op tienduizend. Passons. Wat denk je te doen?’

‘Ik heb Adriman gezegd, dat hij zich in moet sluiten. Niemand open doen, ook al geeft hij het bekende signaal. Niet, dat het uitmaakt, maar het helpt z'n zenuwen een beetje. Doen? Die stoet zo gauw mogelijk onder het raam door zien te krijgen. Elke seconde, die we verliezen, is winst voor Darr.’

‘Ik zou toch werkelijk graag willen weten...’ begon de Rijkskanselier radeloos. De gespannen sfeer, die in het vertrek was ontstaan, joeg hem op een onverklaarbare manier schrik aan. Het waren niet zozeer de woorden van de anderen; het waren hun gedragingen, hun oogopslag, hun onuitgesproken gedachten, die dat gevoel van kille vrees in hem veroorzaakten. Algamemnon negeerde hem als een zeurend kind.

‘Bel opnieuw op, Philip. Zie Adriman aan de lijn te krijgen en beloof hem, dat hij onmiddellijk afgelost wordt. Vervang hem door iemand, die nooit van Darr gehoord heeft...’

‘Een amateur of een idioot, bedoel je?’

‘Iemand anders in ieder geval, die niet op de hoogte is van Darr's komst. Je weet wat ik bedoel. Hoofdzaak is dat het snel gebeurt. Op jouw man kan niemand meer rekenen. Geef de nieuwe net zoveel dekking als maar enigszins mogelijk is. Pak hem desnoods in watten...’

‘Een kogelvrij vest is practischer,’ zei Morton, naar de deur lopend. ‘Of een bunker! Right-ho! Alleen zou het wel erg prettig zijn, indien jullie Hare Hoogheid nu binnen een kwartier achter de Hochzeits Marsch gespannen hebt. Dat is tóch nog vijftien minuten te laat, als Darr werkelijk op het spoor zit!’

De deur viel geruisloos achter hem dicht. Gedurende enkele seconden staarde de dikke man roerloos voor zich uit. Toen hij weer sprak had zijn stem echter geen splinter van zijn beheerstheid verloren.

‘Je hoort het, Julius. Vijftien minuten...!’

II

De angst en onzekerheid van de Rijkskanselier waren echter door de laatste gebeurtenissen onder dermate hoge druk komen te staan, dat hij thans een uitlaat moest vinden - of barsten.

‘Ik protesteer!’ Hij stoof briesend overeind. ‘Tenslotte ben ik hier evenzeer bij betrokken als U! Ik wens niet buitengesloten te worden! Dit is een ellendige situatie! Vertelt U mij kort en goed: wie is Mr. Darr! Wat betekent dit! Wat is er gaande!!!’

Hector Algamemnon bekeek het borrelende vat emoties, dat paniekerig voor hem heen en weer rende, met koele aandacht. Hij wist, dat het geen zin had om Julius Decan de vage angst te verklaren, die Morton en hem zelf thans omsloten hield. De Rachuri zou het nimmer begrijpen. Daarvoor leefde hij te ver verwijderd van de nachtzijde onzer twintigste eeuw, die mannen als Algamemnon en Philip Morton Esq. had voortgebracht. Wat kon hij weten van de onder-

wereld, die zijn regionen diep onder het oppervlak der moderne asfaltbeschaving verbergt? Waarin iedere zwendel, iedere piraterij, van heimelijke moord tot open oorlog, mogelijk is en de wildernismoraal, die het sterkste roofdier onverbiddelijk gelijk geeft, nog onverminderd geldt? Geen Rijkskanselier dringt ooit in deze wereld door. Hier ligt het jachtgebied der kleine desperado's en machtige syndicaten beide, hier regeren figuren als Algamemnon door vrees over een spookachtig rijk, waarvan de vloot merendeels gevormd wordt door oude schepen zonder vlag en lichten, de luchtmacht merendeels door afgedankte legervliegtuigen waarvan de piloten allang geen vragen meer stellen, de inwoners door mannen en vrouwen met verzwegen namen...

Het was in deze moderne jungle, dat op zekere dag een sage ontstond; de sage van een eenzame wolf, een enkeling, die uitsluitend voor eigen rekening joeg, met al de list en dodelijke zekerheid van de solitair. Niemand wist waar het gerucht vandaan kwam. Maar in de volgende jaren groeide het aan tot een sinistere mythe; die, dan weer in havenkroegen, dan weer in een bar of in een slaapwagen van een der internationale treinen, werd verhaald en aangevuld. Tijdens het wachten aan een mistige grensweg, of op de rotsige kust, uitkijkend naar het signaal, dat ergens uit de duisternis moest opflitsen, vertelden schimmen elkander zacht over een kleine, tengere man in een vuile kakie regenjas. Mr. Darr....

Het waren afwisselende verhalen. Sommigen spraken van heimelijke wapentransporten, die op het moment van aflevering plotseling verdwenen - altijd vergezeld door de koopsom, en soms zelfs inclusief de koper. Anderen vertelden van spionnage-

organisaties in Madrid, Berlijn, Washington of Tunis, die eensklaps werden weggevaagd. Een bijzonder lugubere geschiedenis vormde het sterven van een Pool, die dansmeisjes verscheepte naar Zuid-Amerika. En voorts sprak men over cocaïne, over landkaarten, over opstanden in een olierijk gebied. Een heterogene verzameling, die echter door één naam werd samengebundeld: Mr. Darr...

Daarnaast, maar aanzienlijk vager, want het betrof hier bronnen die zéér gesloten waren, wist men iets over opdrachten, door iedereen als een poging tot zelfmoord van de hand gewezen, die eensklaps miraculeus waren uitgevoerd. Over spionnage-affaires, die feilloos hun beslag kregen. Over officiële regeringsinstanties, die zo onopvallend mogelijk contact zochten... Het bleef allemaal wazig en onbepaald. Namen werden natuurlijk niet genoemd. Met uitzondering van één: Mr. Darr...

Aan deze sage moest Hector Algamemnon denken in de enkele seconde voor hij de driftige Rijkskanselier antwoordde. Hij dacht er aan als een man, die weet dat al zijn plannen welke met de onverbiddelijke logica van een wiskunde-formule in elkaar hadden gesloten, plotseling hun onomstotelijkheid hadden verloren door het opduiken van een onbekende factor X, waarmee hij geen rekening had gehouden: Mr. Darr. Hij wist dat Morton volkomen gelijk had, toen hij snelheid hun enige kans noemde. Wat Darr hier had doen opduiken wist hij niet, maar voor alles diende hij iedere gelegenheid tot ingrijpen zo klein mogelijk te maken. Voor alles moest de Rachuri Julius genoodzaakt worden Hare Hoogheid plus bruidsstoet in beweging te brengen.

‘Bent U mij van plan te antwoorden of niet!’

gilde de Rijkskanselier op dat ogenblik. ‘U kunt mij hier niet buiten houden! Wie is Mr. Darr!!!’

‘Accoord, Julius, kalmeer!’ zei Monsieur Algamemnon rustig. ‘Er is werkelijk geen tijd te verliezen! Mr. Darr is een avonturier. Een geheime agent. Dat zegt je weinig maar neem rustig van mij aan, dat hij gevaarlijk is. Indien hij zich met onze zaken bemoeit - wat ik aanneem - is er alle kans dat er iets misloopt. Maak voort!’

‘Een geheime agent? In wiens dienst...?’

Algamemnon zei: ‘Ik weet het niet. Van niemand, waarschijnlijk. Darr werkt meestal voor eigen rekening. Momenteel heb ik nog geen flauw idee wat hem hier gebracht heeft. Als we meer tijd hebben, kunnen we daar wel eens op in gaan. Voor het ogenblik staat ons maar één ding te doen. Je hebt te zorgen dat Hare Hoogheid nu onmiddellijk vertrekt. Het kan me niet schelen hoe je het klaarspeelt. Ga het desnoods nog eens vredelievend proberen. Lukt dat niet, laat dan de wacht wisselen. Ik neem aan, dat je een paar van Morton's mannen een uniform van de Garde kunt bezorgen? Uitstekend. Ga dan! Ik zal de rest wel met Philip regelen.’ Hij wierp de treuzelende Kanselier een scherpe blik toe. ‘Wat is er nú nog?’

‘Dit is toch te absurd!’ protesteerde Decan snierend. ‘U bevindt zich thans in een Koninklijk Paleis, en niet in één van Uw speelholen, Monsieur!’ Hij maakte z'n stem zo beledigend mogelijk. ‘Gangster-methoden gaan hier niet op! Bovendien geloof ik, dat U de toestand overschat. Indien de eerste de beste geheime agent U reeds de stuipen op het lijf jaagt moet U zich niet aan deze affaires wagen! Noch moet U proberen mij de dupe te laten worden

van Uw eigen angst. Ik sta daar boven, Monsieur! Het raakt mij niet! Met Uw welnemen zal ik dan ook maar doen, of ik Uw dwaze voorstellen niet gehoord heb. Ik...'

Het was zijn oude vrees voor Morton, die hem een ogenblik deed onderbreken nu deze haastig binnen kwam. Doch ook slechts een ogenblik, want de vermaarde Rachuri voelde de oude zelfverzekerdheid met kloeke golven in zich opborrelen. Hij wierp het hoofd met een tartende beweging in de nek en stond juist op het punt een vernedering als een rapierstoot toe te brengen - toen hij plotseling het slappe gevoel kreeg dat ieder aasje moed en kracht gierend uit hem werden weggezogen door een spirituele windhoos, welke hem als een slap vod terzijde wierp.

'Je zult allemachtig snel moeten zijn, Algamemnon,' hoorde hij Morton zeggen. 'We hebben tot nu toe geprobeerd om Adriman aan het toestel te krijgen, maar z'n telefoon zwijgt als het graf. Optimisten zullen natuurlijk volhouden dat hij even is uitgegaan om een lollie te kopen. Persoonlijk houd ik het op er echter op dat Adriman even dood is als de telefoonlijn. Mr. Darr schijnt haast te hebben...!'

III

'Uwe Hoogheid!' stamelde Julius Decan nog geen drie minuten later ademloos. 'Zij dient toch te begrijpen... Het schandaal! Uwe Hoogheid kan Haar vertrek onmogelijk langer uitstellen! Werkelijk... De stoet... Prins Paul... Ik smeek Uwe Hoogheid met de meeste eerbied...' Hij gebaarde machteloos.

Z'n stem stierf weg in een woordeloos gehakkel. Hij was zo volkomen z'n zelf-controle kwijt, hij leek zo triest-sprekend op een amechtige kabeljauw, die in de mazen van een onzichtbaar net is vastgezwommen, dat het slanke meisje tegenover hem voor het eerst door een gevoel van medelijden bekropen werd.

'Eigenlijk is het aandoenlijk,' dacht Prinses Ferinah. 'Zelfs indien er een levensgrote gorilla bij de Dom stond te wachten zou hij me nog tot dat huwelijk aansporen, alleen om z'n dierbaar ceremonieel te redden.' Hetgeen weliswaar iets bezijden de waarheid was, maar het voordeel had dat het haar, ondanks alles even deed glimlachen. En ze had een glimlach hard nodig. Ze zag er moe en zorgelijk uit. De hardnekkige worsteling die ze de laatste weken met de Rachuri en diens soortgenoten had gevoerd, had z'n sporen achtergelaten.

Zoals ze daar nu stond, kijkend naar de overspannen Rijkskanselier, het hoofd een beetje scheef, leek ze jonger dan ooit. De kinderlijkheid, welke zelfs de Heer Solib Adriman eenmaal trof, kwam nimmer duidelijker uit dan tegen de achtergrond van dit hoogvorstelijk vertrek, waar statie van eeuwen zijn sporen had gedrukt. Haar slank figuurtje scheen verloren tussen de enorm hoge ramen, de geslepen spiegelvlakken en de eindeloze, spiegelende vloer. En zo voelde zij zich ook, verloren en alleen, omringd door een onpersoonlijke etiquette, die door niets te verstoren was. Niet door haar betogen, noch door haar woedeuitbarstingen. De etiquette bleef zichzelf en schroefde haar staag in een bepaalde richting. Ze kon Julius Decan het vertrek opnieuw laten uitvluchten middels een ándere vaas; ze kon niet beletten dat hij zou terugkeren, buigend en eer-

biedig, om steeds maar weer hetzelfde onderwerp te bekloppen; o zo zacht en discreet, maar met een hardnekkigheid die op den duur iedere zenuw murw kreeg, ieder greintje wilskracht verpulverde, tot er alleen maar een loom verlangen naar rust! rust! rust! overbleef.

'Ga weg!' zei ze, plotseling fel. 'Ga in hemelsnaam weg! Ik weet niet wat er gebeurt als je nog langer blijft!'

'Maar Uwe Hoogheid... De stoet...! U kunt niet...!'

'Ik heb niets met die stoet te maken! Weken geleden heb ik al gezegd, dat ik er niet in mee zou rijden! U hebt dit krankzinnige huwelijk eigenmachtig op touw gezet! Ik ben er niet verantwoordelijk voor!'

'Maar Prins Paul... Hij wacht... reeds drie uur!'

'Zeg hem dan, dat hij weg moet gaan!'

'Maar Uwe Hoogheid... Het is een voortreffelijke verbintenis. Er is toch geen enkele reden...!'

'Ik trouw niet met een man, waar ik niet van hou!'

'Maar in dit geval...'

'In geen enkel geval!'

'Maar Prins Paul...!'

'Ga weg, Julius! Ga weg! Of...!' Er stond een vaas vlak achter haar. Toen ze er naar greep, deed de Kanselier in paniek een sprong naar de deur.

'Maar de bruidswagen...' snerpte hij krampachtig. De rest ging verloren in een gekletter van brekend glas. Door de warreling van neervallende scherven was nog een ogenblik zijn vluchtende gestalte te zien. Daarna stierven voetstappen weg op de gang.

'Hang die bruidswagen!' mompelde Prinses Ferinah hijgend tussen haar opeengeklemde tandjes. 'Ga er zelf in zitten!'

En dat was het moment waarop ze voor de eerste maal de lage stem hoorde, die haar in de toekomst zo vaak zou irriteren en opbeuren beurtelings, De stem, die iedere toon, iedere modulatie, iedere nuance scheen te kunnen voortbrengen.

‘Ik geloof dat de Rachuri een lijkkoets passender zou vinden,’ zei de stem. ‘Hij heeft een sterk gevoel voor ceremonieel, moèt U niet vergeten.’

Ze draaide zich verbijsterd om.

In de wijde deur, die toegang gaf tot haar boudoir, stond een tengere man in een vuile kakie regenjas. Z'n bruine vilthoed hield hij wat verlegen in de hand. Zijn gehele houding drukte een zachte verontschuldiging uit, als vroeg hij bij voorbaat vergeving voor zoveel vrijpostigheid. Alleen de uitdrukking van verdrietige spot in z'n grote, grijze ogen was daarmee in tegenspraak.

Het leek onmogelijk, dat hij daar zo onverwachts kon staan in zo'n houding en zulke kleding, die een vloek in het aangezicht der heiligste hofetiquette waren. Zo volkomen absurd scheen haar de verschijning van deze figuur, die zich als bij toverslag manifesteerde in het meest bewaakte vertrek van het door Gardes en erewachten omringde paleis, dat het enkele seconden duurde eer het meisje haar adem terug vond.

‘Wie... wat... Wie bent U...?’

Toen ze zichzelf die woorden hoorde hakkelen klonken ze haar volmaakt dwaas in de oren. De tengere man, die intussen z'n hoed had staan bekijken met de blijde verbazing van iemand, die een volkomen nieuw gebruiksvoorwerp ontdekt, wierp haar een schuwe blik toe.

‘Het is wat vrij...’ mompelde hij. ‘Ik geef dat

toe. Maar ik zocht U, ziet U... eh... en om U te vinden moest ik wel bij U komen, nietwaar? Het is allemaal heus heel eenvoudig. Eigenlijk gaat het alleen maar om die lijkkoets van Rachuri Julius.'

'Lijkkoets...?' Er was luchtledige verbazing in haar ogen. Zo moet Alice gekeken hebben bij haar wandeling door Wonderland.

'Een flauw grapje, natuurlijk, om Uw bruidswagen voor een lijkkoets om te wisselen.' Hij gaf de hoed opnieuw een bewonderende blik. 'En eigenlijk helemaal niet grappig. Volgens de Heer Solib Adriman was het tenminste als dodelijke ernst bedoeld. Ik sprak hem toevallig even voor z'n dood. Hij was toen zelfs een beetje bedroefd, dat men de grap zover had doorgedreven. En... o ja, hij zei ook nog, dat die ruil niet voor Julius bestemd was. Ik vrees, dat al dit gewissel wat verwarrend wordt,' zei de tengere man verontschuldigend, 'maar tenslotte komt het hier op neer, dat ze U in die lijkkoets willen hebben...'

In de prangende stilte, die volgde, vroeg Prinses Ferinah zich vertwijfeld af, of ze door de hevige spanningen der laatste dagen wellicht krankzinnig was geworden.

'Ik begrijp niet...'

'Ik evenmin. Het is natuurlijk mijn zaak niet, maar U leek me nog zo jong om al op Uw eerste bruidstocht vermoord te worden,' zei Mr. Darr verlegen - en legde bijna teder z'n hoed op een laag tafeltje. 'Daarom dacht ik dat U mij misschien wel nodig kon hebben...'

Hoofdstuk 2.....
verhaalt hoe Mr. Darr een prinses ten doop houdt en Philip Morton een operatie verricht.....

I

In de vreemde, gespannen stilte die nu in het reusachtige vertrek was neergedaald, kreeg het meisje, dat Prinses Ferinah genoemd werd, plotseling de krankzinnige aanvechting om in lachen uit te barsten. De hele situatie was dermate grotesk dat het de grenzen van dreiging en angst eenvoudig overschreed en alleen nog maar een caricatuur van die emoties opwekte. Deze verlegen kleine man, die zo ontroerend ernstig over aanslagen sprak, had niets maar dan ook niets met de werkelijkheid uit te staan. De gedachte daarbij, dat de sidderende rijkskanselier Julius Decan iets met plotselinge dood en koningsmoord te maken zou hebben, had voor haar een accent van luchtledige onwaarschijnlijkheid. Haar blik bleef op de tengere man in de vuile kakie regenjas rusten met het aan geamuseerdheid grenzende ongeloof van een dierentuinbezoeker voor de kooi van een tot nog toe niet ontdekte buidelrat met zes poten. Hij schudde als in stil verdriet het hoofd.

‘U gelooft mij niet, nietwaar?’

‘Geen woord en geen syllabe,’ zei het meisje. Ze

was thans over haar eerste verbijstering heen en voelde haar zelfbeheersing terugkeren. ‘Verwondert U dat? U dringt als een geest m'n kamer binnen. Ik ken U niet. Ik weet niet eens hoe U hier gekomen bent...’

‘Op het balcon,’ mompelde Mr. Darr, ‘zijn persfotografen bezig. Het is merkwaardig hoe gemakkelijk men voor persfotograaf aangezien kan worden in deze dagen. Het is werkelijk niet de moeite waard om daar dieper op in te gaan. U vergunt mij plaats te nemen? Dank U.’ Hij nam haar vol verwachting op. ‘Gaat U verder.’

De geamuseerde uitdrukking begon langzaam uit haar ogen te verdwijnen. Ze had het onbestemde gevoel dat er iets begon te veranderen, zonder dat ze precies besefte wat dat was. Heel langzaam begon de situatie z'n lachspiegel-effect te verliezen. Ze fronste de wenkbrauwen, en staarde hem zwijgend aan.

‘Tweede punt: U kent mij niet,’ zei de tengere man vriendelijk. ‘Maar ik ken U ook niet, dus we staan quitte, nietwaar? Ik weet slechts een paar dingen van U af. Bijvoorbeeld dat U nog geen drie maanden geleden als Prinses Uw intrede deed, dat U daarvoor in Frankrijk woonde, en dat Uw werkelijke naam niet Ferinah is, maar dat die alleen voor deze statie en deftigheid uit de rij voorvaderlijke namen is gehaald, die ze U hebben omgehangen toen U nog weerloos in Uw wieg lag. U bent de enige afstammeling in rechte lijn, naar het schijnt, maar niemand heeft zich daar ooit bijzonder voor geïnteresseerd - tot voor drie maanden geleden.’

‘Met welk recht hebt U...!’

‘Met geen enkel.’ zei Mr. Darr opgewekt. ‘Maar

de kranten staan er nu eenmaal vol mee en op weg naar u toe heb ik me een exemplaar aangemeten. Het was een heel dure krant; al Uw namen stonden er in. Ik heb nooit een lelijker verzameling namen gezien.' zei Mr. Darr huiverend. 'Ze pasten volstrekt niet bij U! Nu we elkaar in de toekomst toch meer zullen zien zal ik een nieuwe naam voor U moeten bedenken!'

Wat was het, dat de atmosfeer bijna ongemerkt had veranderd in de laatste seconden? Er was ogenschijnlijk niets gewijzigd. Hij zat nog steeds een beetje verlegen op het uiterste puntje van zijn stoel, even tenger en onmogelijk als in het begin. Maar op een vreemde manier was het bespottelijke dat hij gedurende de eerste ogenblikken zo sterk had gehad, als een schil van hem afgevallen en thans betrapte het meisje zich er op dat zij hem met een zekere verbazing opnam. Het ergerde haar onuitsprekelijk.

'Nu is het voldoende!' zei ze scherp. 'Wilt U uit U zelf verdwijnen of moet ik de wacht roepen!'

'Anne-Claire,' zei Mr. Darr nadenkend. 'Anne-Claire, ja. Ik heb een zwak voor die naam sinds een paard dat zo heette op Wimbledon won. Het past goed bij U. Anne-Claire dus. Eh? O, die wacht? Nee dank U. Ik zou U niet aanraden ze binnen te roepen. Het is lastig en vervelend. Waar waren we ook weer gebleven? O ja, ik weet dus het een en ander van U, maar dat is natuurlijk de moeite niet waard. Aan de andere kant is het niet meer dan fair dat ik U iets over mijzelf vertel, nietwaar? Blijft nu even bij die bel weg, want het kost me toch al zo'n moeite om over mijzelf te praten en als die kerels

binnenstappen, raak ik vast en zeker de draad kwijt.

'Ik ben niet het minst geïnteresseerd.'

Mr. Darr greep zuchtend het koord van de electrische schel en rukte het met een lichte beweging uit het contact, juist een fractie van een seconde voor de vingers van het meisje de knop indrukten. 'Merkwaardig genoeg is mijn naam Darr,' zei hij zonder op te zien. 'Waarom mag de hemel weten. U weet hoe het is in die dingen. Je vader begint er mee en iedereen zegt het hem na en boem, daar zit je. Darr dus. Kunt U dat onthouden? Prachtig. We schieten op. Het gaat allemaal heerlijk methodisch. Hoe kom ik hier? Omdat een zekere meneer Adriman me vertelde dat een zekere meneer Julius Decan U op Uw bruidstocht dood wilde schieten. De manier waarop ik Adriman tegen het lijf liep is een heel ander verhaal, om met Kipling te spreken. U gelooft dat nog niet, maar dat wijst zichzelf. Dat is altijd heel prettig met doodgaan.'

Het leek totaal onmogelijk dat hij daar op deze wijze kon zitten praten, in dit vertrek dat door een gehele natie als het heilige der heiligen werd beschouwd en gekoesterd in een etiquette van eeuwen. Er was iets in zijn onverstoorbaarheid dat haar woedend maakte. Met een lichte, verende beweging van haar lange benen rees ze overeind en liep op de deur toe. Haar kleine tanden beten in haar onderlip. Het was geen beledigde majesteit, die haar dreef - daarvoor had zij te veel afschuw van dit gehele hof; het was iets oneindig primitiefs, dat ze zelf nauwelijks begreep, maar dat haar plotseling met een wild verlangen vervulde om zich te laten gelden tegenover deze zachte, pratende stem en de half spottende, half verdrietige blik in die grijze ogen. Mr. Darr zag

haar gaan en voor het eerst trok er een vage glimlach om z'n lippen, die z'n hele gelaat plotseling een haast faunachtige uitdrukking gaf. Hij spande z'n spieren.

‘En wat,’ zei hij demagogisch, ‘is de vraag die U nu ongetwijfeld naar de lippen welt: Waarom is Mr. Darr naar mij toegekomen?’

Ze hoorde zijn stem in de verte achter zich terwijl ze woedend de deur open rukte en zich naar buiten boog om de wacht te wenken. Een lage stem die zei: ‘Omdat ik zo'n voorgevoel heb dat je wel wat hulp kunt gebruiken... Anne-Claire!’

Doch die laatste zin drong nauwelijks meer tot haar door onder het alles overheersende gevoel van angst, dat iedere vezel van haar lichaam plotseling doorvlamde...

II

‘Terug!’ zei Morton binnensmonds. ‘Terug! Naar binnen!’ Door de zak van zijn Garde-uniform drukte de loop van zijn pistool vast in de zij van het meisje. Even wierp hij een snelle blik naar de twee posten aan het einde van de gang. Doch zij hadden niets gemerkt. Er viél ook niets op te merken. Hare Hoogheid had de vier deurwachters in de omgeving van haar kamerdeur gewenkt; de vier wachters waren ogenblikkelijk nader gesneld. Thans stonden zij eerbiedig voor de ingang der koninklijke vertrekken. Daar steekt niets opzienbarends in. Maar terwijl hij de druk van het wapen geen ogenblik liet verslappen, realiseerde Philip Morton zich met angstaanjagende scherpte, dat hij thans jongleerde boven de hel, over

een ragdunne draad, die aan weerszijden slechts door bluf werd vastgehouden. Het meisje behoefde maar een enkele uitroep te slaken en alles wat zich aan nuttige en nodeloze troepen in de omgeving ophield zou aanstormen. En in zo'n geval zou hij werkelijk niet de dwaasheid begaan het pistool in z'n zak af te vuren. Het wapen was bluf. Hun aanwezigheid was bluf. De gehele coupe was slechts op de psychologische waarheid gegrondvest, dat iemand, die een pistool in z'n maagstreek voelt, de eerste ogenblikken merkwaardig gedwee en volgzaam wordt, en zich niet de tijd gunt om eens te kijken hoe de vork in de steel steekt. Maar ook alleen de eerste ogenblikken. Dus...

'Naar binnen!' herhaalde hij en deed een schrede naar voren. Automatisch week zij terug. Hij zag dat haar gezichtje doodsbleek was geworden. Alleen de ogen waren donker van woede - en van nog iets anders, dat hij op dat ogenblik niet begrijpen kon. Hij deed er ook geen moeite voor, maar stompte met kracht het wapen naar voren. Met een zacht gekreun tuimelde ze achteruit. Meteen was hij de deur reeds door. De drie anderen volgden hem op de voet, en met een zware slag die echo's tot het einde der gangen zond, viel de zware deur achter hen in het slot.

'Stil!' fluisterde Philip Morton. 'Geen enkel geluid! Ezan! Ga kijken of er ook iemand in het boudoir is.' Hij gebaarde naar de beide anderen. 'Houd haar vast en zorg dat ze niet schreeuwt!' Hij liet het wapen in zijn zak los en haalde een klein, zwart etui uit zijn binnenzak te voorschijn. Toen hij het deksel openknipte flitste het licht over het zilver van een injectienaald...

Het hele incident had nauwelijks drie minuten in beslag genomen. Hector Algamemnon had gelijk toen hij Morton een expert noemde. De Engelsman had niets van zijn kalmte verloren. Zijn spieren waren gespannen, maar zijn hersens werkten helder en zonder opwinding. Hij wist, dat het zwaarste deel van de opdracht thans uitgevoerd was. Nu zij eenmaal in deze vertrekken waren, was het risico zeker tot de helft verminderd. En van nu af aan zou het doorlopend blijven verminderen. Over vijf minuten zou Julius Decan zich met enkele gasten en genodigden ‘op verzoek van Hare Hoogheid’ naar haar vertrekken begeven, teneinde haar naar de wachtende stoet te geleiden. En daarmee was de gehele affaire tot een kinderachtige simpelheid gereduceerd, waarbij vergeleken de tafels van vermenigvuldiging de allures van een intregraalrekening kregen.

‘Het spijt me dat ik gedwongen ben Uwe Hoogheid enig ongerief te veroorzaken.’ Hij zoog behoedzaam het minuscule spuitje vol, handelend met de koele zelfverzekerdheid van een chirurg. ‘Ik kan Uwe Hoogheid echter met stelligheid verzekeren dat het slechts van zeer korte duur zal zijn.’

Prinses Ferinah staarde met wijd geopende ogen naar de bleek-gele vloeistof, die tergend langzaam in het glazen cilindertje steeg. Ze wist wat dit betekende. Maar vreemd genoeg was zij niet bang. Het gevoel, dat diep in haar schroeide, was meer dan angst; heviger; gecompliceerder. Machteloos moest ze thans erkenning, dat de lage stem, wiens echo nog in haar oren scheen na te trillen, gelijk gehad had toen hij haar waarschuwde. En even machteloos was haar woede om deze erkenning. Zij voelde die woede telkens als zij er zich op betrapte wanhopig in de

richting van het boudoir te kijken. Het gevoel, dat zij thans afhankelijk was van de vreemdeling, die zich Mr. Darr genoemd had, schrijnde diep in haar trots.

Hij moest gezien hebben wat er gebeurde, wist ze. Zodra zij in het vertrek teruggeduwd werd hadden haar ogen, als vanzelf, de plaats gezocht, waar de tengere man in kakie regenjas het laatst gezeten had. De stoel was leeg geweest. Vanzelfsprekend moest hij door het boudoir zijn gevlucht om over de balcons te ontkomen en hulp te halen, dacht ze.

In die wetenschap kon zij rustig Morton's toebereidselen gadeslaan, zonder zich er veel schrik door te laten aanjagen. Maar naarmate het spuitje voller werd begon het einde van dit zelfvertrouwen af te brokkelen. Zij luisterde ingespannen, of zij ook stappen op de gang hoorde naderen. Nog enkele ogenblikken en het spuitje was vol. Nog enkele ogenblikken en de zilveren naald zou in haar arm verdwijnen. En dan? Verdoving! Niet weten wat er gebeurd! Terwijl het haar toescheen, dat thans overal om haar heen een onbegrijpelijk, maar dodelijk complot was gesnoerd?

En ineens was ze bang; banger dan ze zich ooit herinneren kon te zijn geweest! Neem aan dat de krankzinnige, die zich Darr noemde, alleen zichzelf in veiligheid had gebracht? Die gedachte liet haar niet meer los. Hij beet zich vast in haar denken, ontrolde zich, omstrengelde alles. Ze was alleen! Alleen! De angst werd zo hevig, dat zij als bezeten worstelde om los te komen. Maar de twee mannen, die haar vasthielden, drukten haar terug, steeds verder, tot zij eindelijk uitgeput de worsteling opgaf, hijgend, leunend tegen de muur, in de hoek welke

gevormd werd door een enorme staande klok die hier tegen de wand stond.

‘Maak haar arm bloot!’ kwam Morton's stem effen. Hij hield de injectiespuit tegen het licht. De beide anderen keken naar hem. Toen begon een van hen zorgvuldig de mouw van Ferinah op te stropen.

Het was op dat ogenblik, dat het meisje voelde hoe een zachte schok de klok doorvoer, als stootte iemand er tegen aan. Bijna gelijktijdig schoof er iets donkers langs de rand van haar gezichtsveld. Automatisch sloeg zij haar ogen even op en moest zich toen met inspanning van al haar kracht beheersen om de kreet van verbazing te weerhouden, die wild naar boven drong...

Mr. Darr stond losjes tegen de klok geleund. Als het niet zo dwaas was geweest had men kunnen denken, dat hij zich feitelijk al die tijd bescheiden aan het oog onttrokken had door eenvoudig achter het enorme meubel te gaan staan, tot zuivere wetenschappelijke interesse voor de op handen zijnde operatie hem er thans toe verlokte een stapje nader te doen. Zodat hij nu, goedkeurend glimlachend, zo dicht achter de mannen stond die de prinses omringden, dat een argeloze bezoeker hem automatisch als een der hunnen zou hebben beschouwd, en hij moest oppassen hen niet op de hakken te trappen.

Al hun aandacht was bij de kleine injectiespuit, welke Morton thans boven de arm van het meisje bracht. Maar zelfs indien hun attentie minder gericht ware geweest valt het te betwijfelen, of zij hem onmiddellijk hadden opgemerkt. De mens is van nature conservatief en men verwacht nu eenmaal geen tegenstanders binnen armbereik. In Ferinah's ogen echter beging de tengere man thans een roekeloosheid die

zij slechts ademloos uit volledig onbegrip of verglaasde seniliteit kon verklaren. Haar adem werd kort.

Mr. Darr knikte haar opbeurend toe en drong zich naast een der mannen, die haar vasthielden, om beter te kunnen zien. De man maakte bereidwillig plaats blijkbaar menend, dat z'n makker de benen wat moest strekken. Hij staarde naar de arm van het meisje en had nergens anders aandacht voor.

'Hoger die arm!' beval Morton kort.

Ferinah bood geen weerstand meer. Zij hield haar blik strak op de man in de kakie regenjas gevestigd, die er tussen de forse gestalten in uniform nog onmogelijker uitzag dan gewoonlijk, en in haar donkere ogen was alleen nog maar verbijstering. Tot zelfs deze verdween bij het horen van Darr's zachte stem.

'Zeg Philip?'

Het was zo volkomen de toon van een discipel, die de meester een vraag te stellen heeft; het paste zo geheel en al in de sfeer van het ogenblik, dat niemand er enige aandacht aan schonk, of zelfs maar omkeek.

'Hoger die arm!' herhaalde Morton strak, de ogen op de naald gericht, die thans zijn plek zocht over de huid. 'Juist. Zo. Ja, wat is er?'

'Denk je dat ze dit prettig vindt?'

En weer was het de argeloze toon waarop de vraag gesteld werd, die maakte, dat Philip Morton zich enkele polsslagen lang nog niet verroerde. Mechanisch registreerden zijn hersens die paar woorden, en zowel bij hem als bij de andere mannen kon men bij wijze van spreken het besef van hun betekenis langs de zenuwen naar hun bewustzijn zien flitsen,

als een vlammetje langs de lont naar de kruitkamer. Toen...:

‘Wat voor de duivel...!’ siste Philip Morton, en veerde terug.

‘Nou ja,’ zei Mr. Darr bedremmeld, ‘ik weet het niet, hoor. 't Is maar een vraag, tenslotte?’

Hij stond een beetje gebogen voor hen, als verlegen onder zoveel aandacht van zoveel eminente mannen. Er was niets vijandigs in z'n houding, en de blik die hij hen schonk deed denken aan die van een hond, die bang is geslagen te worden. In het gehele aardrijk kan men zich moeilijk iets voorstellen, dat er minder dreigend, of gevaarlijk, uit zou kunnen zien. Maar Philip Morton herkende hem met weemakende schrik, en z'n hand flitste omlaag naar z'n zak...

‘Mr. Darr...!!’

Hij reageerde bliksemsnel. In de lange jaren, die achter hem lagen, had hij het soepele instinct ontwikkeld, dat een hand automatisch een wapen doet zoeken, ook al is het denkfront nog in volkomen verwildering. Maar naast de tengere man kreeg al die soepelheid de stakkerige traagheid van een onmogelijk oude schrijfmachine. Men kon niet zeggen dat Mr. Darr z'n pistool trok. Men kon hoogstens concluderen dat er plotseling een oude Smith & Wesson in z'n hand lag, en er verder in berusten dat er meer dingen tussen hemel en aarde zijn dan wij filosofisch kunnen verklaren.

‘Niet doen!’ zei Mr. Darr, en drukte de loop van het oude pistool in Morton's zij. Vóór diens arm geheel verstard was, had hij het wapen van de Engelsman reeds te pakken en wendde zich tot de anderen. Zij staarden hem glazig aan, volledig overdonderd

door de snelheid, waarmee alles gebeurde. Maar hetzelfde instinct, dat Morton's hand omlaag had doen schieten, bracht hen er toe hun armen omhoog te heffen, toen de loop zich op hen richtte.

‘Hallo, Anne-Claire,’ zei de tengere man tevreden. Hij negeerde de mannen om zich heen. De gehele machtsoverdracht had in zijn handen zo iets vanzelfsprekends, dat het leek, of zij het weken van tevoren gerepeteerd hadden, om op het beslissende moment toch vooral maar niets te laten haperen.

Het meisje deed aarzelend een pas naar voren en keek hem aan. Haar haren waren losgegaan in de worsteling en met haar ene mouw opgestroopt en de kinderlijke blik van verbazing in haar ogen, zag ze er uit, of ze uit de hoogste klasse van een meisjesschool was weggelopen. Alleen de uitdrukking om haar vochtige, even geopende mond was daarmee in heftige tegenspraak. Een wonderlijke mengeling van emoties beheerste haar. De eerste, intense opluchting werd bijna ogenblikkelijk doortrokken met diezelfde onredelijke, primitieve woede, die haar de eerste maal gedwongen had de wacht te roepen, omdat zij niet kon verdragen dat deze man overwicht op haar kreeg. Mr. Darr begon zacht te lachen.

‘Dit is dat heerlijke moment,’ zei hij voldaan, ‘waarop ik alsmaar “heb-ik-het-niet-gezegd” mag roepen. Heb ik het niet gezegd, dat er geen heil in stak de wacht binnen te halen? Wat voor figuur slaat Philip nu weer in de ogen van z'n bazen! En hij stond nog wel zo écht met een sinister spuitje te friemelen...’

Zijn stem brak plotseling af. En in de doodse stilte, die nu eensklaps het vertrek vulden, hoorden ze allemaal de nagalm van het bescheiden klopje, dat

buiten op de deur gegeven werd. Darr zag, hoe Morton onwillekeurig z'n spieren spande. Het kloppen herhaalde zich, luider ditmaal. Het meisje wierp hem een verwarde blik toe.

‘Daar - daar is iemand...?’

‘Inderdaad,’ zei Mr. Darr kalm. ‘Daar is de feeststoet, die geacht wordt jou, verdoofd en wel, in hun midden te nemen en zorgzaam naar de bruidskoets te geleiden. Is het niet, Philip?’ Hij had geen bevestiging van node. Te lang joeg hij in deze kringen om niet de strategie te kennen volgens welke een dergelijke coupe werd uitgevoerd. Dit was het logische vervolg op Morton's optreden. Eerst een bruggenhoofd en dan de hoofdmacht. Hij woog hun kansen razend snel. Hen op de loop van het pistool naar binnen laten marcheren? En dan, als het hele comité met de handen omhoog stond? Eindeloze complicaties! Hen de toegang weigeren? Het hield in, dat zij meteen wisten dat Morton gefaald had - en dat zij iets anders moesten proberen. Hij was alleen met dit woedende kind, dat ternauwernood besefte wat er gaande was, tegenover een macht, wiens omvang en sterkte hij met geen mogelijkheid kon benaderen. Zijn vinger klemde zich vaster om de trekker van z'n dierbaar oud pistool. Maar z'n stem verried niets, toen hij, zonder een enkele hapering, vervolgde: ‘Ik neem aan, dat Rachuri Julius Decan de stoet leidt. En verder zal Hector Algamemnon er staan, nietwaar Philip? Plus nog een stuk of wat mindere goden. Tezamen een man of tien, flonkerend van de grootkruisen en eresabels.’

Prinses Ferinah liep driftig op de deur toe.

‘Ik zal de wacht roepen! Ik zal hen laten arresteren...’

‘Liever niet,’ murmelde Mr. Darr verschrikt. ‘Vind je niet, dat we beroerde ervaringen met jouw wacht hebben, Anne-Claire? Kun je me garanderen dat er ook maar ééntje is, die niét geestdriftig een injectiespuit te voorschijn haalt zodra hij je onbeheerd aantreft?

‘Maar ik ben Prinses...!’ zei ze kinderlijk, en stampvoette.

‘Pardon,’ Mr. Darr's blik werd plotseling koud. ‘Je bent een modepop, die ze uitsluitend hierheen hebben gehaald omdat-ie zich zo decoratief liet neerschieten in een bruidsauto! Weet jij hoe uitgebreid het complot is, dat jouw uitvaart verzorgt? Ik ook niet, maar het laat zich aanzien dat het royaal jouw vermeend koningsschap aan z'n laars lapt.’ Hij merkte aan de manier, waarop ze terugweek, hoe zwaar het haar kwetste, maar op dit ogenblik had hij geen tijd om haar te ontzien. ‘Morton! Doe me 'n plezier en loop langzaam naar de deur. De rest met het gezicht tegen de muur. Je denk wel om je ouderdomsrente, Philip? Zo is het beter.’ Hij liet zijn ogen geen ogenblik van Morton's rug dwalen toen hij het meisje bij de arm greep. ‘Zodra ik het zeg, Morton, open je voorzichtig de deur en legt zo samenzweerderig mogelijk je vinger op de lippen, terwijl je de congregatie daarbuiten wenkt heel even te wachten. De rest hoor je dan wel van me. Even geduld. Blijf er aan denken, dat je nooit in de geschiedenisboekjes komt, als je nu een kogel in je rug krijgt. Ja. Ga je gang...’

En zo kon het gebeuren, dat Hector Algamemnon een kort teken gaf om te blijven staan, toen hij het gezicht van z'n adjudant waarschuwend achter de deurkier zag opduiken. Er moest iets gaande zijn,

dat Morton tot uiterste voorzichtigheid dwong. Gespannen wachtte hij op nadere mededelingen. De mannen om hem heen begonnen echter vragende blikken op de dikke man te werpen, toen de waarschuwende gebaren mechanisch aanhielden, zonder verdere tekst of uitleg. Wat Morton zelf betrof, hij was te zeer vertrouwd met de overtuigingskracht van een pistool in de rug, om zich ook maar de geringste buitensporigheden te veroorloven - tenminste veertig seconden lang. En toen pas besefte hij wat er gaande was en wendde zich met een gesmoorde vloek om...

Uitgezonderd drie dociel naar de muur starende mannen was het enorme vertrek leeg!

'Philip! Wat voor de duivel gebeurt hier...!'

Algamemnon greep z'n adjudant bij de schouder. De rest van het ontvangst-comité stormde het vertrek binnen als een horde hongerige horzels. Morton rukte zich los en rende naar de half geopende deur, welke toegang gaf tot het boudoir. Leegte! Alleen de openstaande balcondeuren bewogen zacht in de wind en van omlaag kwam het verwarde rumoer van de wachtende bruidsstoet.

'Mr. Darr!' grauwde de Engelsman. 'Hij was hier! Nam het meisje mee! Vlug! Hij kan niet ver zijn. Laat Decan alle posten bekend maken, dat Prinses Ferinah ontvoerd is! Geef de revolutionnairen van Kolonel Ciras de schuld, of Prins Paul, al naar het uitkomt! Iedereen aanhouden! Cordon om het paleis! Het is nog geen minuut geleden; hij kan onmogelijk ontkomen! Maar snel!' Hij joeg Rachuri Julius, die reeds een jammerzang over Prins Paul en het schandaal had ingezet, met een driftige beweging de deur uit. Het was tekenend voor hem zowel als voor Algamemnon, dat geen van beiden

een seconde verloren met nodeloze vragen of verwijten. In de hevige opwinding, welke thans in het vertrek heerste, waren zij de enigen die hun hoofd koel hielden.

‘Ik zal contact opnemen met het revolutionnaire comité. Zij kunnen hun mensen de stad af laten zoeken voor het geval Darr uit het paleis weet te ontsnappen. Zorg voor de rest, Philip.’ Met een voor iemand van zijn bouw onbegrijpelijke spoed spoedde Algamemnon zich weg. Morton knikte grimmig.

‘De rest met mij mee! Verdelen en elke groep naar een der uiteinden van de balcons. Alarmeer iedere wacht die je tegenkomt. Als het even mogelijk is, zorg dan dat Darr niet levend in handen van de livreien valt, en het meisje liefst bewusteloos. Maar dat dondert niet! Schiet op!’

Enkele lichtflitsen later bewoog zich niemand meer in het enorme vertrek. Alleen de talloze spiegels wierpen hun zielloos licht doelloos naar elkaar over, en in het boudoir dansten een paar gordijnen stompzinnig in de tocht...

III

‘Dit is een groot moment,’ zei Mr. Darr eerbiedig, de deur van een kolossale klerenkast openduwend, ‘Ik heb Hector Algamemnon hard zien lopen. Tot nog toe hield niemand dat voor mogelijk, weet je?’ Hij liep naar het midden van de lege ruimte en raapte z'n hoed op, die op een stoel was blijven liggen. Als gelukkig met zulk een kostelijke vondst wenkte hij het meisje, dat thans behoedzaam vanachter een rij hangende japonnen opdook.

‘Zijn ze weg?’

‘Je kreukelt ze,’ waarschuwde de tengere man. ‘Kom liever naar buiten. Philip en consorten zijn zo verschrikkelijk druk aan het achtervolgen geslagen, dat ze werkelijk geen tijd hebben om hier te komen. Ze zullen nu al wel de schutterij en de marine in het geweer hebben geroepen, en bezig zijn met pantserwagens de hoofdwegen af te zoeken. Dit boudoir is de veiligste plek mijlen in de omtrek.’

Ze kwam langzaam op hem toe. Alles was zo snel in z'n werk gegaan dat zij het niet meer kon volgen. Ze had nauwelijks geweten wat er gebeurde toen hij haar, al pratend tegen Morton, geruisloos achteruit had getrokken. Toen waren er een paar snelle bewegingen geweest; ze had dicht tegen hem aan in het donker gestaan, terwijl fijne stoffen haar gezichtje beroerden en het hart haar in de keel hamerde; en nu vloeiden al deze sensaties uit tot een kalmte, die nog spookachtiger geleek dan alles wat er was voorgevallen.

‘Je moet werkelijk niet bang zijn,’ zei hij, ernstig nu, en keek haar vriendelijk aan. ‘De eerste uren hebben we zeker rust. Niemand denkt er aan hier te zoeken.’ Opeens ergerden die ernst en vriendelijkheid haar nog meer dan z'n half meewarige spot.

‘Ik ben niet bang,’ zei ze, en stak haar kin naar voren. ‘Ik zou alleen nu eindelijk wel eens willen weten wat er gaande was.’

‘Ik ook.’ Als in gedachten haalde hij een smalle, leren koker te voorschijn en presenteerde haar een ongewoon lange sigaret met een cartonnen mondstuk. ‘We waren zo veelbelovend op weg toen al dit gedoe begon. Apropos. Geloof je me nu?’

‘Het lijkt er op,’ gaf ze wat onwillig toe, haar

sigaret aan z'n lucifer aanstekend. ‘Ze wilden me inderdaad...’ Ze begon hevig te hoesten en smeet met tranen in haar ogen de sigaret op de grond, met het gevoel of ze een bijtend zuur had ingeademd. ‘Grote goden, wat is dat voor tabak...!’

‘Een geurig struikje,’ zei Mr. Darr vergoelijkend en doofde haar sigaret, ‘zwaar, máár eerlijk, en zonder schadelijke bijmengsels. Sorry, ik heb niets anders. Goed, je gelooft me dus. Algamemnon en consorten willen je uit de weg ruimen...’

‘Maar waarom???’

‘Eerlijk, ik weet het niet,’ de tengere man kneep het cartonnen mondstuk plat en blies een rookwolk uit. ‘Je hebt geen idee hoe'n rare zaak dit is. Begin bij het begin. Neem jezelf. Een ietwat verwend meisje, dat toevallig afstammeling is uit het oude Bogharische vorstenhuis. De familie is sinds jaar en dag op non-actief, omdat Prins Paul, na de woelingen in zesendertig, als prins-regent de scepter zwaait. Plotseling, boem pats, roept hij je drie maanden geleden terug, nota-bene om je rechtmatige functie op je te nemen. Waarom?’

‘De revolutionnaire partij van Kolonel Ciras eiste het.’

‘Een aardig gezang voor bij een orgel. Die beweging eiste het al een jaar of drie en niemand had daar hartzeer van. Maar dat sprookje werd je zo aardig opgediend, dat je er invloog. Met vliegend vaandel en slaande trom naar het vaderland terug om te regeren. O nee, zegt neef Paul, dat is eigenlijk de bedoeling niet. Eigenlijk bedoel ik dat je met mij moet trouwen...’

‘Dat - zou de partijen verenigen. Het volk bij elkaar houden,’ weerde ze driftig af. ‘Er... nou ja, er waren woelingen.’

‘Die waren er de laatste drie jaar ook al, en Paul wist heel goed hoe hij daar mee aan moest. Ik wil niets onaardigs van hem zeggen,’ zei Mr. Darr, ‘maar het wordt heus tijd dat hij “Mein Kampf” eens gaat herschrijven. Trouwens, je voelde er zelf ook weinig voor.’

‘Ik hou niet van hem. En ik trouw niet met een man waar ik niet van hou,’ zei ze met afgewend hoofd.

Hij knikte langzaam. ‘Maar niemand trok zich daar veel van aan. De hele plechtigheid werd op touw gezet. Paul staat nu nog te wachten bij de Dom en tot hier kun je het lawaai van de bruidsstoet horen. Liefde? Opgezweepte hartstocht? Mis! Want als het puntje bij het paaltje komt blijkt het, dat je alleen maar in die bruidskar moet, om er net zo gauw weer door een meneer Solib Adriman uit Caïro te worden uitgeschoten. En men is zó op dat deel van het programma gesteld, dat je bloedeigen rijkskanselier en een schurkachtige millionnair in persoon je vertrekken binnendringen om je dan maar even te verdoven. Maar dood zal je!’

Ze huiverde. ‘Maar kan het niet... kan Ciras niet...?’

‘De revolutionnairen wilden je terugkeer... Het kan zijn dat ze zich bij nader inzien toch maar bedacht hebben, maar dan is dit wel een tikje fors gesteld. Bovendien heb ik reden om aan te nemen dat ze hier niet bij betrokken zijn.’

‘Welke reden?’

‘Goeie reden,’ zei Darr ontwijkend.

Het meisje kwam overeind en keek hem woedend aan. In de laatste stralen van de middagzon, die door de hoge balconramen binnenviel, leek haar lichaam

nog jonger en soepeler dan anders, vooral nu iedere spier gespannen was.

‘Je zit anderen verdacht te maken,’ zei ze laag. ‘Maar je vergeet, dat je zelf de meest eigenaardige rol speelt! Je schijnt van alles op de hoogte te zijn Van mij. Van Paul. Van iedereen. Alleen jijzelf blijft buiten schot. Hoe weet je dit allemaal?’

Mr. Darr zei effen: Weet je wat ik ben?’

‘Ik kan het zo'n beetje raden.’

‘Ik ben een politieke avonturier,’ zei hij, zonder stemverheffing. Z'n gezicht was plotseling een masker; er viel niets meer op af te lezen. ‘Zoiets als Philip Morton, alleen een tikje beter. Philip neemt opdrachten ààn als je genoeg betaalt. Ik zoek m'n eigen opdrachten uit. Dat is duurder. Weet je waarom ik hier heen kwam?’ En toen ze niet antwoordde. ‘Omdat ik wist, dat er hier iets aan de kook zou gaan. Omdat het in zo'n geval meestal voordelig is zelf een pot op het vuur te hebben. Voor die tijd won ik wat informaties in. Over jou, over het land, over nog enkele andere zaken. Het was stom toeval dat ik hoorde hoe Adriman een maand geleden naar Bogharia was gegaan. Ik kende Adriman toevallig van vroeger. Een kleine rat, die alles opknapt, maar nooit zelf op avontuur gaat. Hij moest door iemand ontboden zijn. Door wie? Ik ben pas eergisteren aangekomen en het kostte wat moeite, daarom vond ik hem vanochtend pas. Compleet met tommy-gun en kijker op de uitkijk naar de koninklijke stoet. We hadden een kort vraaggesprek, Adriman en ik. Ik vroeg en hij sprak. Het was niet veel, maar toch kwam er uit dat Philip Morton hem gehuurd had, en dat er voorts nog een Rachuri Julius Decan in het geval betrokken was. Ik wist dat Morton de

laatste jaren voor Algamemnon werkt, dus dat was niet moeilijk. De rest weet je zo ongeveer.'

Het meisje vroeg: 'Is dat alles?'

'Nee,' zei Mr. Darr traag. 'Nee, álles is het niet...'

'Wat is er dan nog meer?'

'Luister, Anne-Claire,' zei hij, en eensklaps flikkerden er weer spotlichtjes in zijn grijze ogen, 'ik heb je al gezegd dat ik zo'n nijvere, zakelijke inslag heb. Beschouw me maar als een man, die in revoluties handelt, en aanverwante artikelen. Ik zoek een opdracht. Alleen mijn opdrachtgever(ster) heeft recht op details.'

'Bedoel je soms...?' Ze hoorde ineens dat ze hem al die tijd met 'je' had aangesproken, zonder het vreemd te vinden. Nu kwam de onverklaarbare ergernis weer in haar boven die ze al eerder tegen hem had gevoeld.

'De tarieven zijn billijk,' zei Mr. Darr uitnodigend. 'Betaling desgewenst in acht maandelijkse termijnen. Velen gingen U voor - en dat er maar weinigen terugkwamen valt buiten dit bestek. Ik wil deze geschiedenis wel voor je uitzoeken, bedoel ik.'

Een koud, strak gevoel kroop in haar omhoog. Een teleurstelling, die ze zich maar nauwelijks bewust was. Maar ze vermande zich en maakte haar stem zo hard en brutaal mogelijk toen ze vroeg: 'Hoeveel?'

'Betaling na afloop; dan dien ik m'n rekening wel in. Het is een heel coulant systeem. Belangrijk is, dat ik thans de opdracht aanvaard.'

Ze zwegen even. Buiten daalde de zon steeds lager en over de vloer begon het reeds te schemeren. Het kon niet lang meer duren of het zou donker zijn. Het

meisje werd er door enkele geschreeuwde bevelen, die vanaf het plein, beneden, aanwoeien weer aan herinnerd, dat, overal om hen heen, duizenden mensen naar hen zochten. Nu de dag verdween leek dat veel dreigender dan zopas. Het besef gaf haar een intens gevoel van verlatenheid. Het aansluipende duister veranderde iedereen in een vijand.

'Nu heb ik recht op nadere bijzonderheden,' zei ze snel.

'Contractueel.' Mr. Darr haalde minzaam een beduimelde enveloppe uit zijn jaszak en nam er enige velletjes uit. 'Deze brief ontving ik een week geleden. Een oud vriend die de eer geniet titulair jouw onderdaan te zijn, schreef me of ik eens langs wilde komen, als het schikte. Er waren hier vreemde dingen gaande. Hij schijnt contact te hebben met de revolutionnairen. Ik zal je de persoonlijke uitweidingen besparen, maar er is één paragraaf, die erg interessant is.' Hij liep naar het raam om beter licht te hebben, en las:

'... je kunt van mij aannemen, dat er een zwendel wordt voorbereid die ten hemel schreit. Prins Paul heeft nooit veel scrupules gehad, maar dit zal het sluitstuk van z'n carrière worden - als het lukt. Het beroerde is dat ik je weinig détails kan geven. Ik begin zelf nu pas de allereerste omtrekken te zien, en alles is nog vaag dat je nergens houvast aan hebt. Het enige wat ik je aan kan raden is om Prinses Ferinah in het oog te houden. Zover ik het nu zie, is zij een van de belangrijkste stukken uit het spel, al zal ze dat zelf nauwelijks beseffen, och arme. Wat de rest betreft, vertrouw niets en niemand, uitgezonderd het contact-adres, dat ik hieronder geef. Dit land is vergeven door intrigues en corruptie. Het

stelletje dat door Paul gedekt wordt, is te glibberig om met schuurpapier vast te pakken, en de laatste tijd is het in Ciras' organisatie ook niet helemaal pluis. Ik durf mijn naaste medewerkers niet meer te vertrouwen...'

'Dat is het zo ongeveer,' zei Mr. Darr, en liet de papieren zakken om haar aan te zien. Ze zat zwijgend voorover gebogen, haar handen om de knieën; een klein, bang figuurtje in een kamer vol schemering. Hij voelde een aandrang om haar te troosten. Eigenlijk was ze weinig meer dan een kind. Maar ze was hem voor en zei argwanend:

'Is die vriend te vertrouwen?'

'Zeker.'

'Geloof je werkelijk dat Prins Paul hier achter zit? Dat - dat hij me dood wilde maken? Geloof je het? En waarom? Ik heb 'm nooit iets gedaan. Hij vroeg me zelf hierheen te komen.'

Mr. Darr legde plotseling de brief op de brede vensterbank en boog zich voorover om beter op de binnenplaats te kunnen kijken. 'Ik weet het niet,' mompelde hij. 'Maar wat hij er ook mee te maken heeft, in ieder geval is hij nu op het toneel gearriveerd. Ik zie een buitensporig soort auto de poort binnenkomen, en zoveel standaards en bewaking houdt alleen de vader des volks er op na.' Hij dacht even na. 'Blijf hier terwijl ik weg ben, wil je. Zodra je iets hoort schuif je die kast weer in - hoewel je niets zult horen, dus maak je geen zorgen.'

'Waar ga je naar toe...?' vroeg ze, angstiger dan ze zelf wilde. Hij maakte een geruststellend gebaar.

'Even kijken,' zei Mr. Darr vaag. 'Alleen maar even kijken of Paul wel hartelijk ontvangen wordt -

en wié hem dan wel hartelijk ontvangt. Je hoeft niet voor me op te blijven, hoor.’
Het volgend ogenblik had hij z'n hoed genomen en verdween als een schim door de balcondeuren in de schemering...

Hoofdstuk 3.....
verschaft Mr. Darr een excuus om zichzelf te arresteren en overtuigt Julius Decan omtrent het nut van frisse lucht...

I

Buiten was het begonnen te regenen. Een flardige wind dreef trieste motregens wervelend door de schemering. Mr. Darr trok onwillekeurig de kraag van z'n regenjas omhoog. Hij drukte zich naast de balcondeuren tegen de muur en luisterde, terwijl zijn ogen waakzaam de omgeving afzochten.

Vanaf het binnenplein klonken geluiden. Het serviele hakgeklapper van een in de houding springende erewacht, mengde zich met de klap van een dichtslaand portier en het gedempte gepraat van enkele stemmen. Hij waagde het niet zich over de rand van het balcon te buigen, wetend dat hij dan duidelijk af zou steken. Maar uit het verloop der geruchten maakte hij op, dat de hoge gast het paleis binnenging. En het laatste geluid was nog maar nauwelijks verstomd, toen een tengere gestalte zich onhoorbaar langs het brede balcon haastte, dat het gehele gebouw aan de voorzijde omgaf.

Hij had onmogelijk kunnen zeggen waarom hij op onderzoek uittrok. Zo te zien had hij zijn handen al meer dan vol met het probleem hoe het meisje en

hemzelf veilig en ongezien uit het paleis te brengen, waar iedere levende ziel thans op zoek naar hen was. De komst van Prins Paul was daarbij zéker niet verrassend. Tenslotte was het niet meer dan vanzelfsprekend te noemen, dat de bruidegom-in-spe, na de hele dag tevergeefs bij de Dom naar de kop van de stoet te hebben uitgezien, zich ijlings hierheen repte, nu hij hoorde dat zijn bruid ontvoerd was. Maar er waren te veel eigenaardige dingen gebeurd, de afgelopen vierentwintig uur, om zelfs het meest voor de hand liggende niet met gepast wantrouwen gade te slaan, dacht Mr. Darr. Overdrachtelijk gesproken tastte hij rond in een schemering van mysteries, die zeker niet minder reëel was dan de duisternis, onder welks dekking hij thans over het vochtige balcon gleed, en ieder aanknopingspunt was welkom. Misschien was het volkomen dood spoor, maar hij werd thans bezeten door een heftig verlangen om te weten wát Prins Paul hier zoal te bespreken had. En dus...

Hij drukte zich plotseling tegen de muur, verstard tot een onbeweeglijkheid die de jaloezie had kunnen opwekken van de gebeeldhouwde stenen leeuw, welke zich op de hoek van het balcon verhief. Langs de kop van het heraldieke beest kon hij duidelijk de verlichte deuren zien, welke toegang tot de omloop gaven - en even duidelijk de man, die zich thans tegen dit lichtvlak aftekende...

‘Kijk, kijk,’ zei Mr. Darr en voelde zich besprongen door velerlei verbazingen.

Het was niet zozeer, dat de man zich onderzoekend in de deuropening ophield. Hij had feitelijk veel meer zoekende figuren verwacht. Nee, het was veeleer de duidelijke onzekerheid, welke de onderzoeker tekende. Hij stond in gespannen houding te luisteren, klaar

om bij het minste teken van onraad terug te springen, en er was erg weinig fantasie voor nodig om te beseffen dat, wie deze man ook mocht zijn, hij zeker niet meer recht had om zich hier op te houden als Mr. Darr - en naar alle waarschijnlijkheid zelfs minder.

'En wat is hij wèl, als hij niet de minnaar van het kamermeisje is - wat hij kennelijk niet is?' informeerde Mr. Darr aan niemand in het bijzonder; en schoof geruisloos nader. Dit was weer een complicatie te meer in een zaak, die toch al geen enkele complicatie meer kon verdragen. Wat zocht deze man hier? Hij stond even met zichzelf in tweestrijd. De complicatie botweg negeren en achter Paul aangaan? Of hem als een door de goden gezonden aanwijzing beschouwen en zien te weten komen, wat deze raadselachtige onderzoeker hier zoal te maken kon hebben?

Het noodlot liet hem zelfs de keus niet. Want voor hij nog tot een besluit gekomen was, barstte ergens achter het lichtvlak een koor van woedende stemmen los, en meteen reet een verwarde reeks schoten de stilte uiteen. Mr. Darr dook ineen achter z'n stenen leeuw, terwijl z'n hand automatisch de Smith & Wesson uit het verende holster onder zijn linkerarm te voorschijn rukte. Wat de man in de deuropening betrof, hij slaakte een angstige schreeuw, wendde zich en vluchtte met wilde sprongen terug over het balcon. In de deuropening doken vele figuren op, schreeuwend en schietend. Maar Mr. Darr lette nauwelijks op hen. Dat de vluchteling ontdekt was, behoefde waarachtig geen nadere verificatie. Wat hem veel meer bezig hield was het feit, dat de vluchteling thans recht op de plaats toestormde waar hij verborgen zat...

Het was in 'n fractie van een seconde, terwijl de opgejaagde figuur hem bijna genaderd was en diens achtervolgers als een meute jachthonden het balcon opstoven, dat hij de toestand overzag. Dat zij hem hier zouden ontdekken stond vast. Er was geen enkele uitweg open. Geen enkele uitweg, tenzij...!

De drie soldaten van de Garde, die de aarzelende figuur het eerst ontdekt hadden, en, hun consigne blindelings opvolgend, de jacht op hem openden, zagen hun prooi wild over het schemerige balcon wegstuiven. Achter hen klonken uit het gebouw verwarde kreten en het geluid van vele rennende voeten. Hun schoten hadden iedereen in het paleis gealarmeerd. Reeds hief de voorste zijn geweer op, om de rennende man een schot in de rug te jagen. Maar zijn beweging stokte plotseling. Want, nu de vluchteling bijna de met beeldhouwwerk versierde hoek van het balcon genaderd was, dook plotseling, als uit het Niets, een donkere gestalte voor hem op, en een forse hand drukte de man waarschuwende een pistool tussen de ribben.

‘Geen beweging of ik schiet!’ donderde Mr. Darr vervaarlijk; en de verraste soldaten nader wenkend, liet hij er kalmerend op volgen: ‘Maak je geen zorgen mannen, ik heb 'm onder schot!’

Terwijl de mannen van de Garde ietwat verbaasd, maar dankbaar, nader traden, en overal ramen geopend werden en mannen het balcon opsnelden, nam Mr. Darr z'n slachtoffer oplettend op. Het was een kleine man, met een nerveus, bleek gezicht, wiens sluik haar donker over het voorhoofd hing. Hij was gekleed in een smerige regenjas - en het was deze regenjas, die Mr. Darr een zucht van verlichting ontlokte. Zonder op het ontzette gelaat van zijn

arrestant acht te slaan wendde hij zich breed tot de soldaten.

‘Dat klopt wel met het signalement, zou ik menen,’ zei hij voldaan. ‘Dit moet de kerel zijn die Hare Hoogheid ontvoerde! Het was mooi dat ik juist de ronde deed over het balcon toen jullie hem opjoegen.’

‘Ik zag 'm toen we de kamer binnenkwamen,’ zei de voorste soldaat.

‘Dit moet 'm zijn,’ bevestigde de tweede.

Er groepten nu al vele anderen rond hen, zag Mr. Darr. Iedereen, die bezig was geweest te zoeken en de schoten gehoord had, was op het geluid af gekomen en nog steeds kwamen gejaagde mannenfiguren het balcon op. Met een dankgebedje aan de eeuwigheid bemerkte hij dat niemand er aan twijfelde, of hijzelf behoorde tot de koene achtervolgers. Er waren zovelen betrokken bij de jacht op de verdwenen Prinses, dat niemand meer precies wist hoe de verschillende groepen verdeeld waren. Het speet hem dat hij de vreemdeling, die hem thans met de blik van een schaap op de slachtbank stond op te nemen, dit alles aan moest doen, maar hij bedacht grinnikend, dat deze beter in het centrum van de aandacht kon staan dan hijzelf.

‘Het signalement sprak nog over een donkere vilthoed.’ zei iemand achter hem nadenkend.

‘Hij heeft 'm laten vallen,’ zei Darr, de hoed vanachter de leeuw te voorschijn halend. Hij drukte 'm z'n slachtoffer over de ogen. ‘Hier!’

‘Dat is mijn hoed niet!’ kermde de man met het sluike haar nerveus.

‘Ja ja! Dat kennen we!’ zei Mr. Darr verpletterend, en zijn stem had zo precies de intonatie van een dienstklopper, dat geen sterveling in de immer aan-

zwellende groep er ook maar een ogenblik aan twijfelde of hij kende dit sinds járen. ‘Omsingel 'm, mannen!’ Breng hem naar de Rachuri Julius Decan!’

Zo voerden ze hem terug in het paleis, een angstige verschoppeling, die nerveus met z'n ogen knipperde, en tevergeefs protesterende geluiden liet horen. De soldaten van de wacht omringden hem. En daarnaast schreed een tengere man in een vuile kakie regenjas met al de opgeblazenheid van een kleine dienstklopper, die plotseling een Belangrijk Man is geworden. Men zou gezworen hebben, dat hij de stoet leidde. Hoe hij bedriegelijke schijn wist op te houden, zal wel altijd een raadsel blijven, want in werkelijkheid kende hij heg noch steg in de vele enorme gangen welke zij doormarcheerden, en was geheel op de soldaten aangewezen. Tot z'n opluchting zag hij, dat de kluwen mannen, welke hen op het balcon onmringd had, gestadig achterbleef. De hofétiquette deed haar invloed gelden. Het ging niet aan, om in een verwarde horde door de geheiligde hallen van het koninklijk paleis te trekken. Toen zij eindelijk stilhielden voor een deur, waren nog slechts de soldaten en hijzelf over. Zij schenen hem zwijgend als hun leider te beschouwen, want zij wierpen hem een vragende blik toe.

Mr. Darr klopte bedeesd.

Hij had niet het flauwste vermoeden wat er hierna zou gebeuren. De gebeurtenissen hadden zich zo draaierig makend snel en onverwacht ontwikkeld, dat er van een vastomlijnd plan al lang geen sprake meer was. Zocht hij nog geen kwartier geleden naar een middel hoe hij een aanknopingspunt moest vinden, thans bevond hij zich op de drempel van Rachuri Julius Decan's statievertrekken, in gezelschap van een mysterieuze indringer, bezig zichzelf op te bren-

gen! Wat er uit dit alles groeien moest, was hem zelfs niet bij benadering duidelijk. Toch kon men niet zeggen dat het hem buitengewoon verontrustte. Hij bezag de toekomst met het welhaast kinderlijke vertrouwen, dat hem zo eigen was. Spel en ernst waren nimmer geheel te scheiden voor hem. Hij was hier terecht gekomen door een opeenvolging van bliksemsnelle improvisaties, en, wat hem betrof, zou hij doorgaan met improviseren, zolang daartoe nog maar even gelegenheid bestond. Zo stond hij daar, een tengere man in een kakie regenjas, een uitdrukking van verdrietige spot in z'n grijze ogen; Mr. Darr, wachtend op de dingen die komen zouden, en eigenlijk slechts gepuzzeld door twee vragen: hoe Anne-Claire het op dat ogenblik maakte, en of de vreemdeling wel de nodige zorg had voor z'n dierbare slappe vilthoed. En toen ging de deur open, om de secretaris van Rachuri Julius Decan door te laten.

'Goedenavond!' zei Mr. Darr bedremmeld. 'Ik... eh... ik breng U een arrestant... eh... de man wiens aanhouding en voorgeleiding door Zijne Excellentie is bevolen.' Hij zette z'n borst op in een mislukte poging om zich belangrijk te maken. 'Ik breng U de ontvoerder van Hare Hoogheid!'

Het waren vooral de laatste woorden, die de laatdunkende secretaris een verwonderlijke transformatie lieten ondergaan. Van een hooghartige hoogwaardigheidsbekleder veranderde hij, met kaleidoscopische snelheid, in een blij-verraste dienaar, die hen onder opgewonden tjilpgeluidjes naar binnen herderde, na de manschappen van de Garde met een handgebaar te hebben bevolen voor de deur te blijven wachten. Mr. Darr duwde zijn onvrijwillige dubbelganger het pistool nog wat fermer tussen de ribben

en volgde hem in de anti-chambre, die, via een met zware gordijnen behangen deur, in verbinding stond met een ander vertrek. Zijn ogen namen bliksemsnel de omgeving op, terwijl hij met een half oor luisterde naar het getierelier van de spichtige secretaris, die handenwrijvend zijn hoge waardering voor deze arrestatie betuigde. De hóóg-ste waar-de-ring! Ook namens Zijne Excellentie, daar kon men zeker van zijn. Zijne Exellentie had de afgelopen uren dóórlopend geïnformeerd naar de stand van zaken! Weliswaar was Zijne Excellentie thans in conferentie met Zijne Hoogheid Prins Paul en had uit-druk-ke-lijk opdracht gegeven hem niet te storen. Maar de secretaris was vrijwel zeker, vrij-wel zé-ker, dat dit heuglijk feit een uitzondering billijkte. Na een laatste blik, vol haat en minachting, op de man met het sluike haar te hebben geworpen, begroef hij zich dan ook verheugd in de portières, en dook, na eerbiedig geklopt te hebben, als een dartele dood van pierlala het aangrenzende vertrek binnen.

‘Nu hebben wij mooi even tijd om tot elkaar te komen, wat?’ zei Mr. Darr en knikte z'n gevangene opbeurend toe. ‘Eh... wat zoekt U hier eigenlijk?’

De bleke man staarde hem kwaadaardig aan. ‘Ik spreek niet!’ mompelde hij nerveus. ‘Jullie kunnen met me doen wat je wilt! Ik spreek niet! Niet voor dat... dat zwijn van 'n Paul en voor niemand! Nooit!’

‘U hebt volkomen gelijk,’ mompelde Mr. Darr vol medeleven. Hij was plezierig verrast geweest toen hij hoorde dat Prins Paul zich in het aangenzende vertrek bevond; de verrassing werd nog plezieriger nu hij opmaakte dat zijn onvrijwillige tochtgenoot zijn persoonlijke afkeer van Zijn Hoogheid deelde. Weliswaar wandelde hij nog steeds door een mist

van raadsels, maar ergens, hoe vaag dan ook, begon zich een opening af te tekenen; een knooppunt van draden; Prins Paul! ‘Ik zou ook niet spreken als ik wat te vertellen had,’ zei hij. ‘Behalve natuurlijk tegen U. Tenslotte zitten *wij* in hetzelfde schuitje, nietwaar?’

De man keek hem verbijsterd aan. Hij had mishandeling verwacht, woede desnoods, wraak en walging, alles, behalve deze volkomen onbegrijpelijke vertrouwelijkheid. ‘Ik begrijp U niet...’ zei hij, ondanks z'n verbeten besluit om zich strak te houden.

‘En ik begrijp U niet,’ zei Mr. Darr tevreden. ‘U ziet dat wij vrij veel gemeen hebben. Daarbij weet ik niet wie U bent, al vermoed ik zo half en half, dat U tot de revolutionnairen van Kolonel Ciras behoort.’ Hij zag hoe er een schok door de ander ging. ‘Revolutionnairen lijken ergens allemaal op elkaar, ziet U,’ voegde hij er verontschuldigend aan toe. ‘Aan de andere kant weet U niet wie ik ben. U denkt het te weten, maar daar klopt niets van. U denkt bijv. ook, dat U mij niet vertrouwen kunt - terwijl ik de enige ben in dit gehele paleis, die U zou móéten vertrouwen. Bovendien sta ik U toe mijn hoed te dragen,’ voegde hij er onlogisch aan toe.

De ogen van de ander vernauwden zich tot spleetjes.

‘Je kunt me de moeite besparen me om te praten. Ik vertrouw je niet!’

‘Spijtig. U doet er verkeerd aan.’

‘Dat zul je me dan moeten bewijzen.’

‘Wel als U er op staat...!’ zei Darr zuchtend. Hij gebaarde de ander snel zich stil te houden, toen de gordijnen plotseling in golvende beweging kwamen, om daarna onderdanig op de secretaris toe te lopen,

die uit de woelingen opdook als een uitgeteerde Athene uit het voorhoofd van haar vader.

‘Zijne Exellentie staat er op, dat U onmiddellijk Uw gevangene voor hem brengt... hhhikkkgggppff..’

Het onwelluidend achtervoegsel werd veroorzaakt door de kaakslag, welke de secretaris hoog over een surreël landschap deed suizen, om hem, ver achter de horizon, de donkere opening van het onbewuste binnen te slingeren. Mr. Darr ving hem op, toen hij slap voorover viel en vlijde hem zorgzaam achter de gordijnen neer, alvorens zich weer tot de aanhanger van Ciras te wenden.

‘Bewijs genoeg?’

De bleke man zei zwakjes: ‘Wat...? Wat...??’ Hij staarde naar de ineengezakte secretaris of deze op miraculeuze wijze in een Kafkaiaans insect veranderd was. Kennelijk konden z'n hersenen dit allemaal niet zomaar ineens verwerken. En Darr gunde hem daar trouwens ook de tijd niet voor. Hij greep hem bij de hand en trok hem mee naar de deur van het aangrenzende vertrek, zoals een ouder broertje z'n geschrokken jonger idem meesleurt naar een opwindend auto ongeluk. ‘Je moet niet denken dat ik dit alles uitsluitend voor jouw benificatie doe,’ zei hij obstinaat. ‘Der Mohr hat seine Schuldigkeit getan; der Mohr kann gehen. Ik wil nu weten wat er daarbinnen besproken wordt. Luister.’ Hij drukte z'n oor tegen het paneel.

Het gedempte gemurmel uit het aangrenzende vertrek werd plotseling sterker. ‘... een groot geluk dat deze raadselachtige Mr. Darr gegrepen is,’ hoorde hij een stem zeggen, die hij als van Julius Decan herkende, en hij knikte tevreden tegen de man van Kolonel Ciras, die nu, zij het dan nog vol aarzelend

onbegrip, eveneens een luisterhouding had aangenomen.

‘Doch het meisje, m'n waarde Julius. Waar is het meisje?’ Dit moest Prins Paul zijn. Een lage, beheerste stem, die zeker niet onwelluidend klonk. ‘Zonder haar staan wij machteloos, nietwaar? Het is een betreurenswaardig incident. Zonder de inmenging van... hoe noemde je hem...? Mr. Darr...? zonder diens inmenging zou het gehele incident vandaag normaal z'n beslag hebben gekregen.’

‘En Anne-Claire haar lijkkoets,’ mompelde Mr. Darr kwaadaardig. De koele gladheid, waarmee de beheerste stem de duivelachtige moord als een simpel ‘incident’ bestempelde, wond hem meer op, dan hij zichzelf feitelijk bewust was. Hij zag het meisje plotseling weer voor zich, zoals ze daar in het boudoir gezeten had, de armen om haar lange benen geslagen - een verward, geschrokken kind, dat angst door boosheid trachtte te maskéren. ‘... denk je dat... dat hij me dood wil maken? Maar waarom? Hij vroeg me toch zelf hierheen te komen?’ En thans die koude, beheerste stem: - ‘zonder inmenging zou het gehele incident vandaag normaal z'n beslag hebben gekregen.’ Een verdrietige woede kwam in hem op, vermengd met het oude gevoel van machteloosheid, dat hem altijd bekroop, wanneer hij dit soort dingen ontmoette. Het was vroeger gebeurd en het zou weer gebeuren, de aarde scheen nu eenmaal ongeneeslijk met deze motieven behept. Maar hij wist dat hij het nooit helemaal zou begrijpen, of er ooit tevreden mee zijn. Want, hoe vreemd het misschien mag klinken, ergens was hij een sentimenteel man, deze tengere Mr. Darr...!

Nu weer Julius' stem, kalmerend: ‘Wij hebben de

man, Uwe Hoogheid! Het kan niet moeilijk zijn, via hem, het meisje te achterhalen.'

'Als zij nog leeft...' de stem van Prins Paul klonk zorgelijk.

'Er is werkelijk niet de minste reden, om daar aan te twijfelen! Wat Mr. Darr ook gedreven mag hebben, zeker niet het motief om haar te doden.'

Buiten hief diezelfde Darr verrast het hoofd op. Er ontstond thans een wending in het gesprek, die hij niet begreep. In de muziek mengde zich eensklaps een grondtoon, die op een eigenaardige manier met het leitmotief disharmonieerde en er tegelijkertijd een onvermoede diepte aan gaf. Nóg was het zo vaag, dat hij het desnoods kon negeren. Maar het werd sterker, zwol aan tot een daverend accoord, dat al zijn conclusies en berekeningen dreunend overstemde, en hem doof en verbijsterd liet, luisteren naar het ene zinnetje, dat de koele stem aan de andere zijde van de deur sprak:

'Ik hoop het, Julius; Prinses Ferinah mag tot geen enkele prijs sterven; haar aanwezigheid is in de naaste toekomst van essentieel belang voor het slagen van de Naghaltan-affaire...!'

II

En terwijl de hierboven geschetste gebeurtenissen zich zo - of nagenoeg zo - ontrolden, dacht het meisje, dat soms Prinses Ferinah genoemd werd, en soms Anne-Claire, met stijgende emoties aan Mr. Darr...

Toen hij haar verliet was ze enkele ogenblikken roerloos blijven zitten in het nu allengs duister ge-

worden vertrek. Alleen bij de hoge balcondeuren was nog enig licht. Ze keek naar de plaats waar hij gestaan had, met die rare mengeling van ontzag en primitieve woede, die hij aldoor in haar opwekte, terwijl ze wanhopig de dingen, die hij haar verteld had, in haar geest probeerde te ordenen. Het leek allemaal erg onmogelijk en verward, dacht ze. De aanslag op de bruidsstoet, de onopgeloste vraag waarom ze haar naar Bogharia terug hadden laten komen, de mysterieuze beschuldiging van Prins Paul in de brief, welke hij haar gedeeltelijk had voorgelezen... het hield volstrekt geen verband met elkaar. Er vielen integendeel steeds meer vragen open. Welke functie had bijvoorbeeld de Revolutionnaire beweging van Kolonel Ciras? En van wie was de brief afkomstig, die Darr omtrent Paul inlichtte...?

Bijna op hetzelfde moment ontdekte ze de brief.

De uitgevouwen witte vellen staken vaag af in het laatste licht, dat over de brede vensterbank viel. Ze herinnerde zich nu, dat hij ze daar automatisch had neergelegd, toen de komst van de auto van Prins Paul zijn aandacht plotseling opeiste. En vlak daarop was hij weggegleden in de schemering. Hij moest er geen moment meer aan gedacht hebben.

Ze stond langzaam op en liep op de vensterbank toe. Terwijl ze nog aarzelend met de velletjes in haar handen stond, barstte buiten, in de avond, opeens de woeste vloedgolf van schoten en geschreeuw los, die - gelijk wij weten - ontstond toen een kleine, bleke man met sluik haar zijn intrede in deze merkwaardige geschiedenis deed...

Ze kwam pas weer enigszins tot zichzelf, toen ze in de benauwde bergruimte was gevlucht, waar zij zich met Darr al een keer eerder verscholen had, en

het schieten in de verte even plotseling bedaarde als het was losgebarsten. Terwijl ze met kloppend hart luisterde, de handen tegen de borst gedrukt, ontdekte ze, dat ze de verfrommelde velletjes krampachtig in haar kleine vuisten hield. Op dit moment, nu haar gehele wezen zich angstig bezig hield met de vraag, wat daarginds gaande was, en of de tengere man in de vuile kakie regenjas gegrepen zou zijn, betekende die brief in het geheel niets voor haar. Dat kwam pas later, toen duisternis en stilte haar onhoorbaar, maar gruwzaam monotoon, steeds weer dezelfde zinnetjes opdrongen: 'Leeft hij nog! Wat gebeurt er! God, hoe kom ik hier uit!?!' Ze realiseerde zich niet eens, dat bij het denken aan Darr thans een nieuwe emotie drift en ontzag vagelijk overkoepelde; een gevoel van angst voor zijn lot, dat aanzienlijk dieper stak dan de louter zakelijke overweging, hoe zij ooit, zonder zijn hulp, het paleis moest verlaten. Het besef, dat zij totaal niets van de gebeurtenissen begreep, werd er onverdragelijker dan ooit door. In die toestand kregen de velletjes papier tussen haar vingers immense belangrijkheid. Zij moesten een sleutel vormen; een oplossing voor alles wat nu zo duister en mysterieus was. Ze móést ze lezen.

De kast was diep, zo diep, dat men zelfs overdag achterin niets kon onderscheiden, zonder het electrische licht, dat een zorgzaam bouwer daar eens verscholen had aangebracht, in te schakelen. De schakelaar bevond zich echter buiten de kast. Als ze de deuren opende zou licht naar buiten schijnen. Na even nagedacht te hebben zocht ze op de tast de lamp, draaide het peertje los, gleed geruisloos naar buiten om de schakelaar aan te knippen en sloot zich zelf tenslotte weer lichtdicht in, met een zorg, welke

men gemeenlijk slechts aan een fotografische plaat besteed, om pas daarna de peer weer vast te schroeven. Het gelige licht tjoepte aan met een warrelige kleurenmengeling over de vele, rondom haar hangende, japonnetjes. Ze boog zich voorover en las gretig het forse, wat hanepotige schrift. De brief was twee maanden geleden gedateerd, en begon:

'Beste Gwynn'

(Dus dat was z'n voornaam, dacht ze. Gwynn Darr. Gwynn. Een eigenaardige naam. Het klonk bijna Keltisch. Op een of andere manier paste het toch goed bij hem. Gwynn... Verder:)

'Toen we na de oorlog, in Parijs, afscheid van elkaar namen, beloofde je me, dat ik in geval van nood op je kon rekenen. Vandaag houd ik je daar aan.

Ik vertelde je indertijd in Casablanca al, dat ik, na het beëindigen van mijn contract met de Amerikanen, naar Bogharia terug wilde gaan om te zien of ik iets tegen het wanbestuur van Prins-Regent Paul en diens kliek kon doen. Bij m'n terugkeer in het vaderland zag het er nog beroerder uit dan in '38, toen je me de grens over hielp. Paul is nu zelfs tot concentratiekampen overgegaan. Over de ellende onder de bevolking vertelde ik je vroeger genoeg. Ontzettend veel ontevredenen onder alle lagen, tot zelfs in het leger, dat Paul aan de macht houdt. Gelukkig stond ik niet alleen, en tezamen wisten we de verspreide groepen te verenigen in een revolutionnaire beweging, die tegenwoordig onder leiding van Kolonel Ciras staat. Ik kan je weinig over hem ver-

tellen, want hij gedraagt zich nogal geheimzinnig en zelfs de topfiguren van de beweging kennen hem niet persoonlijk. Hij schijnt dat veiliger te vinden.

Een van de programma-punten van de beweging, die zich tot taak gesteld heeft Paul's naam-democratie door een werkelijk democratisch bewind te vervangen, is de terugkeer van een telg uit het oude Bogharische vorstenhuis op de troon. M.i. gaat het niet in de eerste plaats om de koningsfiguur - al heeft zijn geslacht nog steeds veel goodwill onder het volk - maar meer, om Prins-Regent Paul te vervangen door iets beters. Onnodig om te zeggen, dat Paul alles gedaan heeft om dit tegen te gaan!

Tot hij ineens, ongeveer een maand geleden, als een blad aan een boom omsloeg en de laatste afstammeling van de vorstenfamilie terug liet keren. (Het is een meisje, een kind van een jaar of negentien, schat ik, volkomen onmondig en zonder het minste besef wat er hier gaande is. Ze noemen haar Prinses Ferinah.) Wat hij met haar voor heeft, is me een raadsel. Er waren groepen in de beweging, die hoera riepen, en er een vreedzame capitulatie in wilden zien, vooral omdat zijn optreden tegenover ons ineens poeslief werd. Er werd zelfs met de bekende frazen als: 'versmelting der partijen' en 'democratische aaneensluiting' geschermd. Voor iemand, die Paul kent, is dat het ogenblik, waarop je een dolk in je rug kunt verwachten. Ik was dan ook maar zo vrij het niet te vertrouwen en een soort onderzoek in te stellen. Ik geloof niet dat ik te voorzichtig ben geweest. Ik ben er nog op geen stukken na achter, wat er gaande is, maar je kunt van mij aannemen, dat er zwendel wordt voorbereid, die ten hemel schreit! Prins Paul heeft nooit veel scrupules gehad,

maar dit zal het sluitstuk van z'n carrière worden - als het lukt. Het beroerde is, dat ik je zo weinig détails kan geven. Ik begin nu zelf pas de allereerste omtrekken te zien en alles is nog zo vaag, dat je nergens houvast aan hebt. Het enige, wat ik je aan kan raden, is om Prinses Ferinah in het oog te houden. Zover ik het nu zie is zij een van de belangrijkste stukken uit het spel, al zal ze dat zelf nauwelijks beseffen, och arme. Wat de rest betreft, vertrouw niets en niemand, uitgezonderd het contact-adres dat ik hieronder geef! Dit land is vergeven door corruptie en intrigues. Het stelletje, dat door Paul gedekt wordt, is te glibberig om met schuurpapier vast te pakken, en de laatste tijd is het in Ciras' organisatie ook niet helemaal pluis. Ik durf m'n naaste medewerkers niet meer te vertrouwen.

Dat brengt me op de reden, waarom ik je zo uitvoerig schrijf. Ik laat deze brief achter bij Koscha loch, die in Bogharia[1] *woont op het ogenblik, in de Straat der Kleine Vissen! Mocht hij binnen drie dagen niets van me horen, dan heeft hij opdracht hem te verzenden. Als je deze brief ontvangt, kun je er zeker van zijn, dat ze me te pakken hebben gekregen. M'n enige hoop is dan, dat dit schrijven je bereiken zal. Ik ken alleen ons oude contact-adres in Casablanca, en er is nog al wat veranderd sinds die tijd. De rest laat ik aan jou over, Gwynn. Als je naar Bogharia komt staat Koscha tot je beschikking.*

Bedankt, voor het geval ik je niet meer zie,

Serge Stankovitch.

1) Voor lezers die minder vertrouwd zijn met de topografie van het koninkrijk: zowel het land als de hoofdstad heten beide Bogharia. Hier wordt de laatste bedoeld. *Schr.*

Het meisje liet langzaam de beschreven vellen zakken en staarde strak voor zich uit. Deze brief maakte inderdaad vele dingen duidelijk. Het verklaarde, waarom Mr. Darr er zo stellig van overtuigd was, dat Kolonel Ciras weinig of niets met de aanslag te maken kon hebben. Het verklaarde eveneens, waarom Darr zich zo roekeloos in deze onderneming gestort had. De boodschap moest hem, waarschijnlijk door het verouderde adres, veel en veel te laat bereikt hebben, en hij voelde, dat hij geen ogenblik meer te verliezen had. Maar boven alles plaatste het de tengere man in een totaal ander daglicht. Hij was niet naar Bogharia gekomen als de cynische politieke avonturier die op een opdracht uit was, gelijk hij het tegenover haar had willen doen voorkomen. De man, die in revoluties handelt, had hij zichzelf spottend genoemd, maar die tijd was z'n enige motief geweest, een oude vriend te hulp te komen...

Prinses Ferinah beet haar tanden in haar onderlip. Haar wangen werden warm en rood. Hoeveel gunstiger het optreden van de man in de kakie regenjas ook mocht zijn geworden, zij voelde een scherpe, redeloze haat tegen hem in zich opkomen op dat ogenblik. Hoe belachelijk moest hij haar hebben gevonden! Hoe onnozel om te geloven dat hij haar alleen te hulp was gekomen! Alles wat hij gedaan had, het zachte praten, het ingrijpen tijdens Morton's ontvoeringspoging, het gesprek, waarin hij haar zijn diensten aanbood, alles was niets anders geweest dan tactiek. De onbekende Serge had geschreven, dat zij een sleutelpositie bekleedde in het mysterieuze spel, en hij was eens gaan kijken hoe de koningin van het schaakspel er wel uitzag. Brokstukken uit de brief gleden door haar gedachten; gloeiende druppels

op haar gewonde trots. '... een kind van een jaar of negentien... volkomen onmondig en zonder het minste besef wat er gaande is... een van de belangrijkste stukken uit het spel, al zal ze dat zelf nauwelijks beseffen, och arme...!'

'Ik haat je...' fluisterde Prinses Ferinah tussen haar opeengeklemde tanden. 'O... wat haat ik je... jij... jij...!'

Ze handelde zonder nadenken toen ze met één hand een lange sportpantalon en een tennistrui van een der rekken graaide, en wild haar jurk over haar hoofd trok. Dat ze hier langer kon blijven, wachtend tot hij terug zou keren, afhankelijk van de man die haar zo tot het uiterste vernederd had, was eenvoudig ondenkbaar! Ze zou haar eigen weg wel vinden uit het paleis, bezwoer ze grimmig. Ze had nog juist genoeg zelfbeheersing om te beseffen dat zij zich daartoe een rijkelijk veel minder opvallende kleding moest aanmeten dan die, welke zij thans droeg - want met al haar woede en haar negentien jaren was zij een echte vrouw - maar verder gingen haar gedachten ook niet. Pas toen de koele nachtlucht haar blote huid deed huiveren werd zij een weinig rustiger. Terwijl ze de trui vastmaakte en een korte regenjekker uit de voorraad zocht, vroeg zij zich af, waar zij naar toe moest gaan. De oplossing kwam als een flits.

'Het Franse Consulaat! Tenslotte heb ik achttien jaar in Frankrijk gewoond, dus... Als ik me goed herinner is het ergens in de binnenstad.'

Even kwam angst bij haar op. Maar ze stak koppig haar kin naar voren en een blik op de brief, die ze woedend op de grond gesmeten had, deed haar drift tot de oude hoogten stijgen. Op het punt

de lamp uit te draaien en naar buiten te glippen bleef ze nog een keer staan, graaide dan met een wild gebaar de brief van de vloer en propte hem impulsief in haar jaszak. Vlak daarop sloot de deur zich achter haar...

Er schijnt een spreekwoord te bestaan, dat verkondigt hoe er een speciale god bestaat voor dwazen, kinderen en dronken mannen. In hoeverre daar waarheid in steekt kan ik, die tot geen der omschreven partijen behoor, onmogelijk nagaan! Maar voorzeker moet het een zeer speciaal en machtig soort god zijn geweest, die Prinses Ferinah, op die avond dwars door het paleis veilig naar buiten leidde. Sceptici mogen voor mijn part aanvoeren, dat de waakzaamheid toen reeds aanzienlijk was afgestompt, omdat het gerucht zich verspreid had, dat Mr. Darr reeds gearresteerd was; zij mogen er voorts op wijzen, dat het meisje zeer goed bekend was in het paleis, en zorgvuldig de achtergangen koos, welke via de bediendenvertrekken naar een zijpoortje voerden; deze sceptici weten net zo goed als ik, dat die argumenten nauwelijks steekhoudend zijn, en dat wij rustig van een wonder mogen spreken, wanneer wij haar tenslotte bij dat zijpoortje vinden staan, om haar, na een korte aarzeling, snel de straat over te zien steken en in de menigte, welke nog steeds hardnekkig voor het paleis samendromt, te zien verdwijnen.

Prinses Ferinah voelde het zelf ook ongeveer zo, Maar helaas merkte ze de donkere schim niet op, die zich bliksemsnel van de muur losmaakte, toen zij hem passeerde, en die haar als een schaduw nagleed, terwijl aan de overzijde van de straat een donkere auto zich merkwaardig genoeg op hetzelfde moment in beweging zette...

III

Keren wij echter terug tot Mr. Darr!

Hij stond roerloos met z'n oor tegen de kamerdeur gedrukt, maar met het duizelige gevoel, of zich onverwachts een valluik onder z'n geest geopend had, zodat hij, wild omlaag tuimelend, nu maar met zichzelf tot klaarheid moest komen over de vraag, hoe het te rijmen viel, dat Prins Paul aanvankelijk alles op haren en snaren scheen te zetten om een jong meisje te doden, maar dat diezelfde Prins Paul thans eigenmondig verklaarde, dat ditzelfde meisje onder geen voorwaarde een haar gekrenkt mocht worden omdat zij van es-sen-ti-eel belang was voor een raadselachtige Naghaltan-affaire. Het klopte niet. Het klopte helemaal niet. Het was allemaal te gek om los te lopen. Tevergeefs spande hij z'n hersens in om een oplossing te forceren. Het was maar met een half oor dat hij, mechanisch luisterend, Julius Decan hoorde zeggen: ‘Uwe Hoogheid behoeft zich werkelijk geen zorgen te maken: ‘Uwe Hoogheid weet dat hij geheel op mij kan vertrouwen. Het meisje zal geen haar gekrenkt worden - zomin als daar bij de U bekende aangelegenheid ook maar een ogenblik gevaar bestond.’

Toen was het Darr te moede of het valluik voor de tweede maal onder hem open viel, want de bleke aanhanger van Kolonel Ciras, die zo gehoorzaam naast hem had staan luisteren, verstarde bij het horen van deze onschuldige woorden even volkomen, als wanneer een koor van hemelse stemmen hem plotseling op het uur van zijn dood was komen voorbereiden. Een vuurrode woede joeg over 's mans bleke kaken. Met een grauw sprong hij overeind uit zijn

gebogen houding en graaide dol van drift naar de deurknop.

‘De schoft...!’ wauwelde hij gesmoord. ‘De smerige...! God, en wij vertrouwden hem...!’

‘Hé hé,’ protesteerde Mr. Darr verwilderd, maar zijn woorden kwamen te laat, want de furieuze revolutionnair had reeds met een schreeuw de deur open gerukt en stortte zich in blinde drift het vertrek binnen.

Mr. Darr vond de kleine Rachuri Julius Decan, vertwijfeld kermend, in de klauwende greep van de vreemdeling, toen hij nauwelijks drie seconden later het vertrek binnen draafde. Aan de andere zijde van de lange rooktafel, zat een lange, aristocratische figuur met grijzend haar het toneel met bevreemding aan te zien. Darr concludeerde, dat dit de veelbesproken Prins-Regent Paul moest zijn, maar wijdde slechts een passerende gedachte aan hem, want de doodsnood van Julius eiste voor alles aandacht. De bleke man scheen door een dolle razernij bevangen. Hij had z'n handen om de keel van de Rachuri geklemd en schudde hem heen en weer als een rat.

‘Schoft! Schoft! Schoft!’ hijgde zijn nerveuze stem. ‘Dus dit is jouw rol, hè! Dit zijn jouw bedoelingen! Maar ik bezweer je, dat je niet de kans zal krijgen jouw smerig spel verder te spelen...’

‘Nu is het genoeg,’ zei Mr. Darr vaderlijk en tikte de fanaticus zorgzaam met de loop van zijn pistool op het achterhoofd. Hij droeg er zorg voor niet te hard te slaan; de man was eerder verdoofd dan bewusteloos toen hij in elkaar zakte. Maar in Mr. Darr's ogen was dat momenteel wel de meest geeigende toestand, waarin dit type zenuwpatient, bij de tegenwoordige stand van zaken, kon verkeren.

Hij maakte een verontschuldigend gebaar naar Julius Decan, die kokhalzend en snakkend naar adem in de reusachtige fauteuil was teruggevallen. ‘Vraag wel excuus, Uwe Excellentie. De arrestant ontkwam mij een ogenblik,’ mompelde hij.

‘En wie,’ tierde de Rachuri, ‘ben jij?’

Mr. Darr veerde vol ontzag in de houding.

‘Sergeant Quichot, Uwe Excellentie. D. Quichot om precies te zijn. Present, Uwe Excellentie.’

‘Dit zal de man zijn, die Mr. Darr arresteerde, Julius,’ kwam Prins Paul's beheerste stem rustig, en nu eerst kreeg Mr. Darr gelegenheid hem tersluiks op te nemen. De Prins-Regent zat gemakkelijk in zijn zetel, zonder echter ook maar iets in zijn houding te hebben, dat naar nonchalance zweemde. Zijn gehele optreden had dezelfde beheersing, welke ook zijn stem kenmerkte. Een geboren aristocraat, oordeelde Darr. De forse, regelmatige trekken, de kleine, maar sterke handen, alles aan hem verried een krachtige persoonlijkheid. Zonder de enigszins loerende blik en de koppige, wrede trek om de iets te dikke lippen, zou Darr geconcludeerd hebben tegenover een groot man te staan. Nu echter miste Prins Paul deze grootheid en bleef er slechts een exceptioneel gevaarlijk man over, die - dat voelde de man in de kakie regenjas heel sterk - voor geen enkele gewetenloosheid terug zou deinzen als het er om ging zijn doel te bereiken.

Al die overdenkingen doorkruisten bliksemsnel Darr's hersens. Maar zij werden volkomen gemaskeerd door zijn geniale uitbeelding van de stompzinnige dienstklopper, die onder de enigszins boosaardige naam Sergeant Quichot der Koninklijke Paleiswacht de laatste minuten tot leven was gekomen.

‘Inderdaad, Uwe Hoogheid,’ gromde deze sergeant militant. ‘Kreeg dit persoon in het oog, toen het zich op wederrechtelijke wijze toegang tot de gebouwen trachtte te verschaffen, en daar zijn aanhouding en voorgeleiding bevolen was, meende ik er goed aan te doen hem aan te houden en voor te geleiden.’ Hij kuchte indrukwekkend. ‘Temeer daar zijn signalement klopt met dat van ene Mr. Darr.’

Met een schreeuw vloog Julius Decan overeind.

‘Maar dit is toch te dwaas!’ brieste hij. ‘Deze man kan Darr onmogelijk zijn! Onbestaanbaar! Er moet een stompzinnige vergissing zijn gemaakt!’

‘Je verbaast me, Julius,’ mompelde de Prins-Regent. ‘Hoe kun je zo zeker zijn? Je hebt mij zo pas verzekerd, Mr. Darr nimmer ontmoet te hebben.’

‘Maar ik heb hém ontmoet!’ kreet de Rachuri driftig, op de liggende gestalte duidend, die thans de eerste tekenen van ontwakend leven begon te vertonen. ‘Ik ken hem uitstekend! Het is Koscha Ioch; één der voormannnen van de Revolutionnaire beweging!’

En voor de derde maal in dit korte tijdsbestek had Mr. Darr de duizelende sensatie dat hij van een zeer grote hoogte omlaag suisde - maar ditmaal met het verrukkelijke gevoel, dat hij door de ijle mist van raadselen en twijfel heenschoot en lekker verend terecht kwam op een hechte bodem. Als bij toverslag waren de brokstukken, die hij stukje bij beetje verzameld had, in elkaar geschoten, en voor de eerste maal begon hij de rode draad te onderscheiden, welke zin en inhoud gaf aan het gehele mysterieuze patroon...

Hoofdstuk 4.....
voert een jonge vrouw in velerlei verzoekingen en laat Mr. Darr over de gevaren van de grote stad spreken.....

I

‘Neemt U me niet kwalijk,’ zei het meisje wier gezichtje bijna geheel schuil ging in de capuchon van van haar regenjekker, ‘kunt U me ook zeggen wat de kortste weg naar het Franse Consulaat is?’

Om haar heen liepen mensen voorbij. Het was druk op het trottoir van de grote boulevard. Hier was Bogharia geheel in Westerse stijl gebouwd, met strakke gebouwen en vele stralende etalages, wier lichten thans echter versluierd werden door duisternis en regen. Ze keek de man, die zij op goed geluk had aangeklampt, vragend aan. Ze had geen idee meer waar zij zich precies bevond. In de korte tijd, dat zij hier was, had zij de stad uitsluitend leren kennen door middel van enkele officiële rijtoeren. Ze wist, dat het Consulaat zich ergens in het oude centrum van de stad moest bevinden; ze wist eveneens dat ze thans vagelijk in de richting van dit centrum liep; en daarmee hield haar kennis verloren op.

De man begon het haar uit te leggen, terwijl hij haar appreciërend opnam. Hij was dik, harig en omhuld door een verschaalde geur van uien, kaas en

zurige wijn. Halverwege z'n uitleg onderbrak hij zichzelf om een olieachtig compliment te maken over haar figuur, en tegen het eind trachtte hij zijn arm om haar heen te leggen, waarbij een even suspecte als onhygiënische uitnodiging voor den dag kwam. Ze rukte zich los, liep snel verder en huiverde elke keer als zij aan zijn dikke, pafferige handen dacht.

Zodra zij verder liep zette een donkere wagen, die tijdens het oponthoud langs het trottoir was blijven staan, zich met een schokje weer in beweging en schoof langzaam achter haar aan, terwijl aan de overzijde een man, die tijdens het gehele incident verstilde schoonheid van een etalage met dameslingerietjes had staan indrinken, nu weer zonder haast achter haar aan begon te slenteren. Want zo stonden de zaken op die donkere avond, toen trage regens uit zee aanwoeien, en Prinses Ferinah dwaas-naïef poogde te ontsnappen uit het net, dat het noodlot reeds maanden lang om haar heen gesponnen had.

Ze haaste zich voort en bereikte spoedig de oude binnenstad van Bogharia. Hier had de stad nog niets van zijn oosters karakter verloren. Honderden olielampjes flikkerden in de werkplaatsjes en winkeltjes aan weerszijden van de nauwe straat die zij nu volgde, en donkere schimmen, in wijde mantels gehuld, gleden haar voorbij. Het was geen wonder dat ze in de wirwar van trapvormig gebouwde straten en donkere steegjes de weg opnieuw kwijtraakte.

Maar juist toen zij wanhopig uitmaakte, dat zij niet meer wist hoe verder te gaan, ontdekte ze opgelucht een westers geklede man, die als bij toverslag aan de overzijde was opgedoken, en klampte hem - zij het met een huiverende herinnering aan haar eerste ervaring - aan om inlichtingen.

Hij maakte geen avances, maar bood hoffelijk aan, haar een eindweegs te geleiden. Ze aanvaardde het aanbod opgelucht, en pas toen ze al een minuut of vijf onderweg waren, maakte die oplossing plaats voor verwarring.

‘Weet U zeker dat wij goed gaan? Ik meen dat ik hier zopas al langs kwam.’

‘Werkelijk?’ zei hij, beleefd glimlachend, ‘U moet U vergissen.’

Ze liepen door. Maar honderd meter verder bleef ze weer staan.

‘Dat smederijtje, daar op die hoek, dat heb ik op de heenweg ook gezien.’ zei ze beslist. ‘We lopen verkeerd!’

‘Er zijn meer smederijen in dit district. U ziet deze beslist voor een andere aan.’

‘Diezelfde oude man stond er in te werken. Ik herken hem duidelijk. En die visverkoper daarginds was er ook. Ik kan me niet vergissen.’ Plotseling was haar argwaan opgewekt. ‘Waar brengt U me heen?’

‘Heus... wat denkt U.’ Maar ze zag nog juist het kleine handgebaar dat hij maakte, en toen haar ogen onwillekeurig de richting van zijn snelle blik volgden, schrok ze hevig. Uit het duister van een aangrenzende steeg doken enkele donkere gestalten op, om langzaam nader te komen...

Prinses Ferinah aarzelde niet langer. Wild wendde ze zich om en rende blindelings weg door een nauwe zijstraat, die donker tussen de scheefgezakte huizen weghelde. Achter haar hoorde ze een schel fluitje opklinken. Angst snoerde haar de keel dicht. Wat hadden deze mysterieus verschenen aanvallers met haar voor? Het fluiten herhaalde zich, maar vreemd

genoeg waren er geen hollende voetstappen achter haar hoorbaar. Het straatje maakte eensklaps een bocht, en mondde uit in een wazig verlicht pleintje. Reeds wilde ze een zucht van verlichting slaken, toen ze plotseling haar vaart inhield. Vanaf de kant van het plein antwoordde een tweede fluitje, snel en snijdend, opstijgend uit het duister.

'Omsingeld!' schoot het door haar heen.

Ze drukte zich tegen de muur. Het bloed klopte met bonkende slagen in haar slapen. Voorzichtig boog ze zich naar voren en waagde het een blik om de hoek te werpen.

In de lichtcirkel van een lantaarn, op het midden van het plein, waren nu enkele schimmen opgedoken, die zoekend de nauwe straat instaarden, waarin zij zich bevond. Een van hen bracht de handen aan de mond, en voor de derde maal klonk het snerpende gefluit op, dat vrijwel onmiddellijk ver achter haar beantwoord werd.

Het meisje balde haar kleine vuisten. Ze poogde zich te beheersen en kalm na te denken. Maar het gevoel van mateloze verlatenheid, dat haar nu steeds sterker bekroop, maakte rustig denken onmogelijk.

Datzelfde gevoel van ziekmakende eenzaamheid had zij vaker gekend. Vroeger, tijdens haar opvoeding in Frankrijk, die afgezonderd en zonder vrienden was geweest; en zeer vaak gedurende de laatste drie maanden, doorgebracht aan het koud-formele Bogharische hof. Het gevoel, dat zij machteloos en alleen was, en zich niet verweren kon tegen de dingen om haar heen, hoe ze dit ook probeerde, was in die laatste drie maanden steeds sterker geworden - om onverwachts en miraculeus te verdwijnen gedurende de laatste uren, toen zij in gezelschap was van

een tengere man met verdrietig-spottende grijze ogen...!

En plotseling wist ze dat ze naar Mr. Darr verlangde.

Dwars door haar woede en verbittering omdat hij haar als een onmondig kind behandeld had, werd dat besef ineens duidelijk, als richtten vele schijnwerpers zich op iets, dat al die tijd in het duister was gebleven. Ze was de afgelopen uren bang geweest, woedend, geërgerd, kortom bezeten door ieder denkbare emotie - uitgezonderd dit vreselijk gevoel van intense verlatenheid. Ze had zich op een eigenaardige manier veilig bij hem gevoeld.

'Gwynn,' zei ze gesmoord. 'Oh Gwynn...'

Opnieuw het fluitje; een lichtend spoor van gevaar, omhoogstotend door het duister, en thans veel, véél dichterbij...

Ze schoof behoedzaam terug. Haar ogen zochten radeloos om zich heen. Alles was donker. Dreigend en doods rezen de oude, scheefgezakte huizen rondom haar. Waarheen? Waarheen???

Aan de andere zijde, achter haar, maakte zich plotseling een zacht gedruis los uit de stilte, die broeiend en zwaar, als een drukkend, duister waas, de gehele scène omspande; het nauw hoorbare gerucht van voorzichtig nader schuifelende voetstappen...

'De mannen op de hoek bij dat smederijtje! Ze komen de straat in! En uit tegengestelde richting naderen de anderen!'

Het was op dat ogenblik, toen alles verloren leek, dat ze de smalle nis ontdekte. Het was niet meer dan een spleet tussen twee huizen, bijna onzichtbaar in de schaduw van een overhangende luifel. Met een snik van opluchting gleed ze naar binnen en knielde

aan het uiteinde neer, de ogen strak op de straat gevestigd.

Minuten gingen voorbij. Eeuwigheden! Niets bewoog. In haar oren leek de afgrijselijke stilte zwaar van gespannen dreiging. Ze snakte er naar, dat er iets zou gebeuren, dat het geluid zich zou herhalen, de voetstappen zouden klinken. Alles was beter dan deze stilte.

Ineens schoof er een schaduw aan haar voorbij. Het was zo onverwachts en geruisloos, dat zij haar tanden in haar onderlip beet om niet te schreeuwen. Het waren twee mannen, zag ze. Zij stonden vlak voor de nis, scherp voor zich uit starend naar het einde van de straat, zonder haar op te merken. Toen maakte de ene een korte handbeweging, en gleed even geruisloos uit haar gezichtsveld weg als hij er in verschenen was. Maar de andere bleef staan, zijn makker nakijkend, die kennelijk de zoekers, die uit tegengestelde richting kwamen, tegemoet ging. Hij stond nauwelijks tien meter van haar af, en hoewel hij haar nog niet opgemerkt had, zou het minste gerucht hem op haar aanwezigheid opmerkzaam maken.

Terwijl het meisje dichter in elkaar kromp wist ze, met onverbiddelijke zekerheid, wat thans volgen moest. Het was haar, als kon zij de nauwe straat thans voor zich zien, waarin vele schimmen onhoorbaar voortslopen. Enkele bleven achter, zoals de man die vlak bij haar stond, om te beletten dat de prooi achter de ruggen der jagers naar buiten sloop; de rest zocht verder. En van de andere zijde kwamen andere schimmen, andere jagers, zij moesten elkander nu practisch al ontmoet hebben...

Buiten, ongeveer in het midden van de straat, be-

groetten enkele mannen elkaar zwijgend. De leider van de ene groep wierp zijn collega een vragende blik toe.

‘Niets?’

‘Niets!’

‘Ze moet zich ergens verborgen houden! Absoluut onmogelijk, dat ze ons door de vingers geglipt is. Er ligt een cordon om het gehele blok! Geef je mannen opdracht iedere centimeter af te zoeken. Als we de fijne kam er door halen moet ze te voorschijn komen.’

Voetstappen schuifelden weg. Gedempte stemmen gaven de order door.

In de nauwe steeg zag het meisje, hoe de tweede man plotseling weer naast zijn wachtende confrater verscheen en hem iets toevoegde. Een ogenblik stonden ze zwijgend bijeen. Hun ogen zochten de huizen af. Toen, met een angst, die als een doffe koude iedere zenuw in haar lichaam scheen te verlammen, zag het meisje hoe de eerste eenklaps verrast naar de donkere spleet wees. Een zaklantaarn flitste aan en speelde zoekend nader. En terwijl ze de tastende lichtvinger centimeter voor centimeter nader zag schuiven over de klamme stenen, drukte Prinses Ferinah zich krampachtig tegen de muur en smeekte de goden en het noodlot om Mr. Darr!

Maar Mr. Darr was verre...

II

Mr. Darr stond op dat ogenblik, geïncarneerd als Sergeant Quichot, naar Rachuri Julius Decan en Prins Paul te staren, die op hun beurt verglaasde blikken aan de langzaam bijkomende Koscha Ioch

spendeerden, en in de doodse stilte welke er, na 's Rachuri's verklaring, als zou dit een der hoofdfiguren van de Revolutionnaire Beweging zijn, was gevallen, leek het Mr. Darr of iedereen het geknars van zijn hersens moest kunnen horen.

Zijn gedachten werkten op topsnelheid. In die enkele seconden stilte vielen de verschillende feiten en gebeurtenissen ineen als de fijne radertjes van een precisie-instrument; een soort geestelijke telmachine, die deduceerde en optelde op een zich pijlsnel ontrollend lint, en die aangedreven werd door die ene, onwillekeurige uitroep van Julius Decan, welke aantoonde dat hij Koscha van zeer nabij kende.

Koscha was Revolutionnaire voorman. Julius was Rijkskanselier. Twee posities, die tegenover elkander stonden als de spreekwoordelijke kat en hond, en een intieme kennismaking uitsloten. Paul had de bleke man dan ook logisch niet gekend. Dat Julius dit wél deed, was maar voor twee uitleggingen vatbaar: óf de voorman speelde onder één hoed met de Rijkskanselier; óf Julius had heimelijk contact met Koscha, en had het lieve vaderland aan de Revolutie verraden. Eén van hen speelde dubbel spel. Maar Serge had in zijn brief - die Darr boven iedere twijfel verhief - verklaard dat Koscha volstrekt te vertrouwen was! Dat elimineerde die bleke man en liet maar één conclusie open: *Julius Decan bekleedde een functie onder de doodsvijanden van Prins Paul!*

De abstracte telmachine belde opgewonden en roetste verder:

Julius Decan was verwikkeld in de Revolutie van Ciras, en Koscha had hem vertrouwd. Tot dit vertrouwen plotseling beschaamd was, en wel zo intens, dat de bleke man z'n bezinning verloor en de Rijks-

kanselier naar de keel was gevlogen. Het was Darr, of hij Koscha's hese kreet weer hoorde, waarmee hij het vertrek binnen was gevlogen: ‘God.... en wij vertrouwden hem!’ Het liet aan duidelijkheid niets te wensen over. Het kon alleen maar betekenen, dat Koscha de zekerheid had gekregen, dat de Rijkskanselier zich bij de tegenpartij had aangesloten, met andere woorden: bij Prins Paul.

Het mentale deductie-apparaat stokte even, verschoof, schakelde heftig over en rammelde door:

Julius was dus een verrader. Best. Maar hoe was Koscha daar plotseling zo zeker van geweest? Hij had braaf aan de deur staan luisteren naast Darr. Er was geen langzaam groeiende woede geweest. Nee, hij was ontploft met de bliksemsnelheid van een bom. En die ontploffing had plaats gevonden na dat ene zinnetje van Decan, toen deze Paul gerust meende te moeten stellen omtrent het lot van het meisje. En Darr's geheugen, dat nimmer haperde, produceerde dat zinnetje ogenblikkelijk: ‘Uwe Hoogheid behoeft zich werkelijk geen zorgen te maken,’ had de Rachuri gezegd, op het lot van het meisje doelend, ‘Uwe Hoogheid kan geheel op mij vertrouwen. Het meisje zal geen haar gekrenkt worden - zomin als daar *bij de bekende gelegenheid* ook maar een ogenblik gevaar voor was.’

En deze ‘bekende gelegenheid’ kon in het onderhavige geval maar op één ding slaan: *op de voorgenomen aanslag op Prinses Ferinah!*

De geestelijke telmachine spatte uiteen in een wild vuurwerk van fonkelend opspuitende vermoedens en machtig rondwiekende zekerheden. Het was Mr. Darr te moede, als kreeg de hele geschiedenis een ogenblik het krankzinnigen-perspectief van een Cali-

gari-film. Want als Julius zo openhartig over die aanslag met Paul kon spreken betekende dit alleen maar, dat Paul *met die aanslag op de hoogte was geweest;* en wanneer hij, als loyaal dienaar van de Prins-Regent, verklaarde dat ze al die tijd totaal geen gevaar had gelopen, dan bleek daaruit alleen maar *dat die hele aanslag doorgestoken kaart moest zijn geweest!*

Het sloot! Het sloot aan alle kanten! Paul's verzekering dat hij het meisje nodig had, zijn angst voor haar lot, het kreeg allemaal betekenis. Prinses Ferinah had geen ogenblik gevaar gelopen om op haar bruidsrit neergeschoten te worden. De hele aanslag had de schuldeloosheid van een toneelvoorstelling gehad. Paul had dat geweten, terwijl hij bij de Dom stond te wachten; Julius wist het, terwijl hij hemel en aarde bewoog om het meisje in die bruidsstoet te krijgen. *Maar Koscha en de andere revolutionnairen hadden het niet geweten!* Evenmin als de Heer Adriman uit Caïro. En dat verklaarde zowel Koscha's woede, als de volharding van de andere kant om Prinses Ferinah toch maar onderweg te krijgen. Hoe de relaties waren welke Ciras' Beweging met deze aanslag had, kon Darr nog niet overzien - misschien waren zij er zijdelings bij betrokken, misschien helemaal - maar met zekerheid stond thans voor hem vast, dat de gehele opzet aan hun tegenstanders bekend was geweest.

Er bleven nog tal van raadsels over, maar desalniettemin had hij het gevoel eindelijk weer op vaste bodem te staan. Dit was een bekende procedure, die z'n historisch schoolboekjesvoorbeeld indertijd gekregen had met de Berliner Reichstag's brand en het Proces-Van-der-Lubbe. De aanslag zou mislukt zijn. Van te voren zouden de autoriteiten ingrijpen en

Ferinah op een sensationele manier redden. Er zouden een paar arrestaties gedaan zijn. Temidden van kolkende nationale verontwaardiging zou er een uiterst spectaculair proces gehouden zijn, met opzienbare bekentenissen en allerlei gruwelijke onthullingen omtrent Ciras' organisatie. Het zou méér dan voldoende zijn geweest om Prins Paul een klopjacht te laten ontketenen op alles, wat niet met hem mee wenste te knikken, en nadien zou een ‘krachtig bewind’ intreden. Het was allemaal heel simpel als men het onder die hoek bekeek. En het moest bitter weinig moeite gekost hebben om het in scène te zetten, nu Julius Decan een functie - en waarschijnlijk een dikke - in de Revolutionnaire Beweging bleek te hebben vermeesterd. Het verklaarde bijna alles, tot Serge's mededeling toe dat het de laatste tijden niet pluis was geweest in Ciras organisatie en dat hij z'n eigen medewerkers niet meer durfde vertrouwen. Serge moest op een of andere manier lucht van de gehele onderneming hebben gekregen, maar voor hij iets kon doen hadden ze hem uitgeschakeld.

Mr. Darr zuchtte voldaan. Het gehele deductieproces had zich in nauwelijks tien seconden afgespeeld, als een bliksemstraal, die plotseling het nachtelijke landschap verlicht. Zowel Julius als de Prins stonden nog steeds naar Koscha te kijken, en in het gehele vertrek was niets veranderd. Maar het was Mr. Darr te moede, of hij na een jarenlange afwezigheid in het vertrek teruggekeerd was, van een reis, die hem alles geleerd had wat hij nodig had. Slechts twee vragen bleven als vurige plekken open in het gehele patroon: Waarom was Koscha hierheen gekomen?; en welke rol speelde Hector Algamemnon...?

III

‘Dus dit is Mr. Darr niet...!’

Paul's stem beet scherp door de stilte. Hij wendde zich met een ruk tot de dromerig voor zich uitstarende sergeant Quichot. ‘Hoe is dat te verklaren, sergeant!’

De sergeant schoot sidderend in een houding, die hij kennelijk als De Houding beschouwde - een afgetrapte hoeveelheid ellende en plichtsverzuim; ontdaan tot het uiterste. ‘M-m-maar Uwe Hoogheid... Ik dacht... Ik meende... Hij drong binnen...! En het signalement klopte...!’

‘Dat signalement is te vaag om ook maar enigszins betrouwbaar te zijn!’ brieste Julius Decan met onbewuste ironie. ‘Als U stompzinnig genoeg bent om daar op af te gaan, had U net zo goed Uzelf kunnen arresteren!’

‘Ik draag geen hoed!’ zei de sergeant, donker en dienstklopperig.

‘Het zou kunnen zijn dat je binnenkort ook geen hoofd meer draagt, sergeant,’ zei Zijne Hoogheid bijtend, en wendde zich tot Decan. ‘Kunt U een verklaring geven hoe Koscha Ioch hier terecht is gekomen?’

‘Werkelijk, ik heb geen idee, Uwe Hoogheid. Hoewel het betreurenswaardig is dat hij mijn... eh... dubbel-rol blijkbaar doorzag. Ik behoef Uwe Hoogheid zeker niet van de noodzaak te overtuigen dat Kocha Ioch thans verdwijnt...’

‘Hij interesseert mij op het moment niet,’ snauwde de Prins Regent. ‘Waar is het meisje? Waar is Mr. Darr?’ Kan Ioch iets met hen uitstaande hebben?’

‘Het lijkt mij uitgesloten.’

‘Misschien,’ zei Prins Paul langzaam, terwijl zijn koele ogen de gestalte op de vloer opnamen, die thans kreunend het hoofd op hief, ‘heeft het desalniettemin zin hem aan het spreken te brengen.’

Julius zei bereidwillig: ‘Zal ik enige mannen laten komen?’

‘Dat lijkt me onnodig. Hoe minder buitenstaanders hiervan weten des te beter. Deze imbeciel,’ hij wees naar de sergeant, ‘zit er nu eenmaal bij en dat is genoeg! Sergeant! Zet die man in een stoel!’

Het dienstwonder gehoorzaamde met een bereidwilligheid, die zijn behendigheid vele malen overtrof. Maar Mr. Darr mat onderwijl de afstand tot de deur met zijn ogen, want hij oordeelde, dat het iets anders was om iemand in je eigen plaats te laten arresteren, dan om hem te laten folteren, en wat hem betrof zou de bleke man, die nu knipperogend bij bewustzijn kwam, geen onverdiende traan laten. Hoewel het hem alsnog een raadsel was, hoe hij hem moest laten ontvluchten.

Het noodlot schonk hem enkele minuten respijt, door op dat ogenblik in het aangrenzende vertrek, rinkelend met een telefoon te gaan bellen. Decan hief luisterend het hoofd op, en fronste geërgerd toen het zwakke geluid aanhield: ‘Waarom neemt mijn secretaris...?’

‘Vraag excuus, Uwe Excellentie,’ mompelde de sergeant, schuw als een vogeltje. ‘Maar ik vergat Uwe Excellentie te vertellen... toen deze man zojuist losbrak... eh... Uw secretaris probeerde hem nog tegen te houden. Hij werd neergeslagen... eh... zomaar bewusteloos.’

Met een getergde kreet stoof de brave Rachuri naar de deur en stortte zich naar buiten. In z'n haast

vergat hij de deur te sluiten en door de deuropening zag men hoe hij een ogenblik aarzelde tussen de verslagen dienstknecht en de rinkelende telefoon, om eindelijk woest de hoorn van de haak te rukken.

Het was onmogelijk te verstaan wat hij zei. Maar met bevreemding zagen zowel Mr. Darr als de Prins-Regent de schok, die de aristocraat doorliep. Hij gebaarde heftig, sprak met hevige nadruk, om het ding daarna met zo'n haast op de haak te gooien of hij zich van een roodgloeiend pookijzer ontdeed.

'Hoogheid!' Hij tuimelde het vertrek weer binnen met een wonderlijke mengeling van opluchting en schrik. 'Het meisje... zij is gevonden!'

Hier staat niet geschreven hoeveel wilskracht het Mr. Darr kostte om zijn rol te blijven spelen toen die woorden tot hem doordrongen. Getallen en metaphoren zijn onbetekenend naast de kracht, waarbij hij de angst, die als een stoomzuil in hem opspoot, omlaag wist te drukken. Terwijl iedere vezel van zijn lichaam zich instinctief spande, slaagde hij erin zijn lummelig-verbaasde houding niettemin te bewaren; en zelfs geen onwillikeurige beweging ontkwam sergeant Quichot, terwijl hij streed tegen het wanhopig-onbeheerste verlangen om z'n Smith & Wesson te trekken en de Rachuri tot spreken en volgzaamheid te dwingen.

Prins Paul slaagde er minder goed in zijn zelfbeheersing te bewaren.

'Uitmuntend!' zei hij verheugd, en kwam op Decan toe. 'Waar is zij? Is zij ongedeerd?'

Decan aarzelde even.

'Spreek op, Julius. Is er iets bijzonders?'

'Zij is inderdaad ongedeerd,' zei de Rachuri lang-

zaam. ‘Maar er heeft zich een complicatie voorgedaan, Uwe Hoogheid. Hector Algamemnon was aan het toestel. Zodra haar ontvoering bekend was heeft hij helaas contact opgenomen met de Revolutionnairen en een groep van Ciras' mannen, onder zijn bevel, heeft haar in de binnenstad gevonden. Het is betreurenswaardig, Uwe Hoogheid, maar Algamemnon, wiens positie U evengoed kent als ik, stelde consequent daarmee voor, haar onmiddellijk te doden. Waarbij dan de indruk gewekt moet worden, als zou de moord op Uw bevel zijn uitgevoerd...!

Mr. Darr haalde diep adem.

Een wild opbruisende onrust omtrent het lot van het meisje dreigde iedere andere aandoening mee te sleuren, maar met onbegrijpelijke zelfbeheersing wist hij zich daaraan te ontworstelen, en al z'n aandacht op het stuurloos ronddobberende onbegrip te bepalen, dat deze onverwachtse mededeling omhoog had doen schieten. Wat betekende dit? vroeg hij zich radeloos af. Zojuist had hij zich, min of meer formeel, de vraag gesteld welke rol Algamemnon speelde, thans kreeg de oplossing van dit raadsel een dodelijke urgentie. Eén ding stond vast: de dikke man wilde het meisje doden. Hij kon dus niet op de hoogte zijn geweest, dat de aanslag op de bruidskoets, waaraan hij meewerkte, een doorgestoken kaart was. Want waarom zou hij anders meegedaan hebben? Nee, welke duistere plannen Algamemnon ook naar Bogharia hadden gebracht, zij moesten fundamenteel anders gericht zijn dan die van Paul en Decan, waarmee Darr hem aanvankelijk automatisch verenigd had. Hector speelde een spel op zichzelf, en zo te zien had hij zich daarbij van de hulp der Revolutionnairen verzekerd. Het eens zo onbelangrijk punt dat de heer

Adriman, uit Caïro, eveneens op Algamemnons loonlijst had gestaan, kreeg plotseling een heel bijzondere betekenis. Evenals het feit, dat hij thans Julius van te voren met zijn voornemen om het meisje te doden op de hoogte bracht. Het impliceerde, dat Algamemnon Julius vertrouwde, zoals de aanwezigheid van Morton en consorten in het paleis dit nog eens extra accentueerde. En als men de dubbelrol van Julius hier mee probeerde te rijmen, bleef er geen andere conclusie over, dan dat de mededeling niet bestemd was geweest voor de Rijkskanselier in Julius Decan, maar uitsluitend voor de Revolutionnair. Algamemnon werkte samen met een Rachuri, die hij geloofde een aanhanger van Ciras te zijn, zoals hijzelf een aanhanger was. En als men aannam, dat Prins Paul de centrale plaats bekleedde in 's Rachuri's devoties, werd het duidelijk dat Algamemnon veel meer bespeeld wérd, dan zelf speelde.

Maar het maakte ook nog iets anders duidelijk. Zover Mr. Darr de kolossale financier kende, was hij er niet de man naar om uit zuiver idealisme Revoluties te steunen. Er moest iets op de achtergrond van dit alles zijn, iets van zulk een groot belang dat het Algamemnon er toe bracht eigenhandig aan het spel mee te doen. Hij was afgrijselijk simplistisch geweest, dacht Mr. Darr, toen hij vijf minuten geleden meende de gehele geschiedenis verklaard te hebben als een complot dat Paul een excuus moest verschaffen met zijn tegenstanders af te rekenen. Dat was slechts één motief. Maar diep daarachter schemerde thans iets anders, vormeloos en vaag, als een dreigende, onbekende afgod, die Serge had doen schrijven over ‘een zwendel die ten hemel schreit’, en die Hector Algamemnon er toe noopte een onbelangrijk meisje

te doden, even hardnekkig als het Prins Paul aanzette haar te redden...

Al die gedachten flitsten door Darr's hoofd in de lichtflits lange stilte, welke er na Decan's woorden viel - de stilte waarin Prins-Regent Paul de sinistere mededeling verwerkte, maar die ook niet méér dan een lichtflits duurde! Zelfs al scheen het Darr, wanhopig begerig naar uitbreiding en aanvulling van het nieuws, een eeuwigheid eer de Prins op Julius toesprong.

‘Dat mag niet gebeuren!’ grauwde hij. Hij verloor z'n zelfbeheersing, en greep de Rachuri bij de schouders. ‘Verd... Julius! Je weet wat dit betekent! Wat heb je hem geantwoord! Sta daar niet te draaien! Spreek op!’

‘Ik heb hem gezegd te wachten tot ik bij hem was!’

‘En beloofde hij dat?’

De beide mannen schenen volkomen de aanwezigheid van de tengere sergeant vergeten te zijn, evenals de man in de stoel, die hen thans verbijsterd aanstaarde. Wat er thans gaande was nam hun gehele aandacht in beslag. Julius knikte.

‘In zijn ogen ben ik nog steeds Revolutionnair Secretaris; hij durft niet eigenmachtig op te treden. Dat is...’

‘Zanik niet. Waar zul je hem ontmoeten? Wanneer?’

‘In de binnenstad, in het Arabische kwartier. Het huis ligt op de hoek van de Avenue Illib ben Mohamed, aan de rivier...’

‘Wanneer?’

‘Zo snel mogelijk. Over een half uur uiterlijk!’

De Prins-Regent keek op z'n horloge; besliste.

‘Ga er heen! Direct! Probeer hem bezig te houden,

verzin maar iets! Alles! Maar zorg, dat Ferinah nog leeft wanneer ik binnen het kwartier die wijk omsingeld heb. Wanneer we om het huis liggen, hoor je een teken. Gooi daarna desnoods je kaarten op tafel en zeg hem precies hoe hij er voor staat. Maak hem duidelijk, dat z'n enige kans om z'n leven te redden er uit bestaat, het meisje aan ons uit te leveren. Hij is gewetenloos maar voorzichtig; hij zal zeker accepteren. Als hij naar buiten komt rekenen we wel met hem af - maar zorg dat het meisje daarvoor al aan ons is uitgeleverd! Duidelijk!'

Julius Decan zei bleek: 'Maar Uwe Hoogheid... dat betekent...'

'Misschien betekent het burgeroorlog. Inderdaad, dat hangt er van af hoe snel we zijn! Ik zal alle adressen, die we van Ciras' organisatie kennen, onmiddellijk laten oprollen.' Hij duwde Decan mee naar de deur. 'Voorlopig is het alleen belangrijk dat we Ferinah in handen krijgen! Schiet op!'

Hij bleef in de deuropening staan en keek de Rachuri na, die bleek en hijgend verdween. Er was een zorgelijke trek op z'n aristocratisch gelaat. Even dacht hij na, terwijl hij zich langzaam met de hand over het voorhoofd streek. Toen liep hij vastbesloten verder.

Hij was de anti-chambre reeds half door, eer de klagelijke stem hem bereikte, die hem zich haastig om deed wenden.

'Uwe Hoogheid...' zei sergeant Quichot verslagen. 'De gevangene... wat zijn Uw orders, Uwe Hoogheid...? Excuseer, maar ik weet niet...?'

'Wanneer ik meer tijd heb geloof ik, dat wij elkander nog eens zullen spreken, sergeant!' zei de Prins-Regent dreigend. 'Neem hem tot zolang mee!

Je staat met je leven voor hem borg! En indien hij niet zo belangrijk was,' zei Prins Paul, een blik vol walging op de dom-eerbiedige dienstklopper werpend, 'zou ik bijna hopen dat hij je ontsnapte...!'

Hij sloot grimmig de deur achter zich. Het kwam zelfs niet in hem op deze imbeciel te wantrouwen. Voor hij de gang halverwege had doorlopen, was hij hem reeds vergeten. Er waren thans zaken van veel, véél grotere importantie aan de orde...!

IV

Mr. Darr luisterde, roerloos opgericht, naar de wegstervende voetstappen, de blik op de man in de stoel gericht. Toen de deur dichtsloeg liep hij op hem toe. Er was een koude zekerheid in z'n ogen. Hij nam zelfs niet de tijd om het toeval te zegenen, dat de laatste minuten zo grandioos zijn zijde had gekozen. Hij wist dat alles nu om seconden draaide, en dat iedere vertraging zijn kansen tot nihil zou doen dalen. Hij zei: 'Heb je gehoord wat ze zeiden?'

Koscha Ioch knikte. Hij bezag de tengere man met wantrouwen, maar de indrukken van de laatste ogenblikken, het wanhopige besef dat zij inhielden, verdoofden hem nog. Hij voelde zich murw geslagen en zonder fut, vallend door een leegte die donker en zonder hoop was.

'Jij bent de beste vriend van Serge Stankovitch, niet?'

De argwaan vlamde op in Koscha's blik. 'Hoe weet jij...'

'Omdat ik ook een vriend van hem ben. Mijn naam is Darr. Gwynn Darr. Ik vermoed dat Serge

je wel eens over mij gesproken heeft. Jij postte de brief die mij hierheen deed komen. Herinner je je dat?'

Koscha zei: 'Ja... eh... nee... Wat bedoel je...' Na alles wat er gebeurd was kon hij deze nieuwe verwarring niet meer zo snel verwerken. Wantrouwen en onbegrip streden in hem om de voorrang.

'Luister,' zei Darr scherp. 'De enveloppe van die brief was lichtgeel. Er zaten drie blauwe postzegels op, en een rode, die scheef was geplakt. De brief droeg geen afzender en was geadresseerd aan Monsieur Leonard Labanc, Hotel Izbanez, Rue Instanboel 8, Casablanca. Dat klopt, nietwaar?'

Koscha knikte verwonderd.

'Serge is lang, met zwart, krullend haar, een grote kin en blauwe ogen. Hij is gek op absinth, bezweert altijd dat een Luger het enige pistool is, dat echt schieten kan en heeft een schotwond op de rechterdij - ironisch genoeg veroorzaakt door een schot uit een Luger. Klopt dat?'

De bleke man zei: 'Ja, dat klopt...'

'Geloof je dat ik Mr. Darr ben?'

'Stond in de brief ook waar ik woon?'

'In de Straat der Kleine Vissen.'

'Ik geloof je,' zei Koscha. 'Serge zei, dat hij de vertaling van de straatnaam in de brief zou schrijven. Je lijkt ook op de man die hij beschreef. Maar je gedrag is eigenaardig,' hij wreef pijnlijk over z'n achterhoofd.

'Ik zal het je later wel verklaren. We hebben haast. Was het een speciale reden die je naar het paleis deed komen?'

'Een lange en een korte. De lange kan tot later wachten. De korte was, dat ik hoorde dat je Prinses

Ferinah ontvoerd had. De hele stad werd naar je afgezocht, maar na wat Serge me over je verteld had, leek het me meer in stijl dat je in het paleis was achtergebleven. Ik vreesde, dat je later zou proberen naar mijn huis te komen voor onderdak en ik ging uit om te proberen of ik je vinden kon. Het zou niet veilig zijn geweest. Het Revolutionnaire Comité maakte bekend dat Kolonel Ciras een beloning van tienduizend pecha's op je hoofd heeft geplaatst. En mijn huis is een contactpunt voor revolutionnairen, dus...'

'De prijs werd vermoedelijk beschikbaar gesteld door Hector Algamemnon,' zei Darr grijnzend. Hij bekeek de man, die zo gewoon verteld had dat hij een zwaarbewaakt paleis zocht binnen te komen met een dwaas-kleine kans om de man te waarschuwen die een vriend hem had gevraagd te helpen, met nieuwe, bewonderende ogen. 'Hoe dan ook, hier ben ik. Het meisje schijnt er op eigen houtje vandoor te zijn gegaan. Je hebt gehoord wat Paul van plan is. Zie je kans om door de poort te komen?',

'Als ik eenmaal buiten ben, zeker.'

'Prachtig. Luister!' Hij sprak ongeveer twee minuten tot Ioch, hem alles inprentend op z'n eigen, heldere manier, en stelde daarna een paar vragen. Tevreden raapte hij z'n hoed op, die op de grond was blijven liggen, en liep naar het raam. 'Als je dat voor elkaar krijgt geloof ik dat we het halen.' Hij schoof het gordijn behoedzaam terzijde, na Koscha beduid te hebben de lichten te doven. Het vertrek was gelijkvloers gelegen en keek uit op de grote binnenplaats. Terwijl hij het verste raam, dat door een vooruitspringende hoek bijna geheel aan het oog onttrokken werd, behoedzaam omhoog schoof, zag hij hoe vele wagens en motorrijders de plaats van de

bruidsstoet thans hadden ingenomen. Zij omringden de luidruchtig gedecoreerde auto van Prins Paul, en doorlopend kwamen er meer figuren te voorschijn uit het duister. Gestalten bewogen dooreen. Op de ruggen der motorrijders glommen karabijnlopen. Prins Paul scheen ernst te maken met zijn aanval op Algamemnon.

Mr. Darr liet zich als een schim naar buiten zakken en kwam geruisloos verend onder het raam terecht, om meteen achter de dekking van de hoek te duiken. Met de hand aan de kolf van zijn Smith & Wesson verdeelde hij z'n aandacht tussen mogelijk alarm op het plein en Koscha, die hem vrijwel onmiddellijk volgde. Hij noteerde waarderend dat deze het raam achter zich dichtschoof, zodat geen naar buiten waaiend gordijn de aandacht kon trekken, en knikte hem monter toe, toen de bleke man naast hem opdook.

'Wat nu?'

'Zie de poort uit te komen. Je zei dat je daar kans voor zag, en het moet een fraaie wandeling zijn, zegt de reisgids. De rest weet je.'

'En jij?'

'Dansend door het leven,' zei Mr. Darr opgeruimd. 'Huppelend door het groen. Ik zie trouwens dat ik me haasten moet. Tot straks, en pas op voor de gevaren van de grote stad, wil je?' Hij verdween zo snel om de hoek, dat Koscha niet eens meer tijd had om te antwoorden. Deze dook trouwens instinctief achteruit, omdat hij Prins Paul op hetzelfde ogenblik snel de uitgang van het paleis zag verlaten, om haastig op zijn wagen toe te gaan. Motoren sloegen knetterend aan, daverend zette de stoet zich in beweging, en schoof het slotplein af. Men kan zich er over verbazen dat een der vele, zwenkende kop-

lampen, welke haar lichtbundel langs de paleismuur liet scheren, niet de man raakte, die, weggedrukt in de hoek, de vertrekkende stoet nazag. Maar merkwaardig genoeg verwonderde Koscha Ioch zich daar niet over. Hij had het te druk met zich af te vragen of hij niet krankzinnig was geworden. Want hij had gezien hoe er, juist toen Paul zijn wagen genaderd was, een man naar voren was geschoten, om gedienstig het portier voor Zijne Hoogheid te openen en te sluiten, om daarna met rustige vanzelfsprekendheid naast de chauffeur te stappen en zowel deze, als de rest van de stoet, door een teken te kennen te geven dat men vertrekken kon...

En Koscha toch had willen zweren dat het een tengere man was, gekleed in een vuile kakie-regenjas!

Hoofdstuk 5.....
leert Hector Algamemnon het nut van vergissingen en laat Mr. Darr somber zijn over de toekomst der binnenscheepvaart.....

I

Het oude huis, dat zich op de hoek van de Avenue Illib ben Mohamed verhief, stamde nog uit de dagen der Turkse overheersing. De gepleisterde muren boden geen enkel uitsteeksel; de vensters waren klein, en leken meer op uit hun krachten gegroeide schietgaten - een functie die zij in het verleden ook herhaaldelijk vervuld hadden. - De deur, waarboven een kleine lantaarn haar druilerig licht uitzond, was met ijzer beslagen en zag er uit, of zij zelfs bijlslagen bijzonder lankmoedig verdragen zou hebben. Alles wekte de indruk, dat men eigenlijk met een fort te doen had, dat enkel een burgerlijk camouflage-pak had aangetrokken, om de rest van het stadsbeeld niet al te zeer geweld aan te doen.

Dat was de indruk van Mr. Darr, toen hij het huis voor de eerste maal zag. Hij stond dicht tegen de huizenrijen gedrukt en bezag het opmerkzaam. Het zag er sinister uit, dacht hij. Maar daaraan werkten avond en regen ook mee, en het sombere klotsen van de rivier, die slechts door een smalle kade van het

huis gescheiden was. Over de donkere stroom werden nevels meegevoerd. Ergens ver weg in de duisternis loeide een scheepshoorn, moe en klagelijk.

Zijn blik scheerde over de omgeving. Verderop, waar een lantaarn reeds lang de strijd tegen nacht en ontij had opgegeven, en er zich tevreden mee had gesteld nog slechts de gloed van een gloeiende spijker in z'n binnenste te koesteren, bewogen zich enkele schimmen. Hij behoefde niet eens om te kijken om te weten, dat zij zich achter hem ook bevonden, en overal om hem heen. Niemand wist beter hoe het huis op dit ogenblik omsingeld was, dan hij, want tenslotte had hij die omsingeling van zeer nabij meegemaakt. De mannen van Prins Paul haastten zich thans hun bevelen uit te voeren.

Koscha Ioch's ogen hadden hem inderdaad niet bedrogen, toen hij meende een tengere man in een kakie regenjas in de wagen te zien stappen, die Prins Paul, aan het hoofd van de stoet, naar dit verlaten gedeelte van de Arabische wijk had gebracht. Het valt echter te betwijfelen of Mr. Darr zijn bezwaar tegen zoveel roekeloosheid met iets meer dan een beleefd optrekken van de wenkbrauwen zou hebben aanvaard. In de ogen van de tengere man had de hele onderneming iets vanzelfsprekends. Prins Paul reed naar een huis waar hij, Darr, toevallig ook moest zijn. Waarom dan moeizaam op eigen gelegenheid de weg zoeken, met het gevaar dat men veel en veel te laat kwam op de koop toe? Toen hij zich zonder enige haast tussen de mannen gemengd had, die op het slotplein de grote auto omringden, had hij zich niet overmatig bezorgd gemaakt over herkenning, ontdekking, of hoe dat spookbeeld van bezorgder lieden dan ook genoemd mocht worden. Men be-

hoefde er slechts zorg voor te dragen een air van kalme vanzelfsprekendheid aan te nemen, om bij enkelen, die al een onderzoekende blik wierpen, het geloof wortel te doen schieten, dat men volkomen gerechtigd was om aan de drijfjacht mee te doen. Trouwens, wie let er in de opwinding en wapenschouw vlak voor het uitrukken, wanneer dozijnen geuniformeerde en burgerlijke autoriteiten druk door elkaar heen lopen, op een onopvallend, rustig wachtende kleine man? Zo zijn er tientallen. Hij zal hier wel iets te maken hebben. Iederéén heeft hier iets te maken, anders *is* men er eenvoudig niet. Dat blijkt ook al, omdat hij het portier voor Zijne Hoogheid open houdt. Waarschijnlijk een speciale adjudant van Zijne Hoogheid, die voor deze bijzondere gelegenheid is aangenomen, denkt de man, die anders het portier openhoudt en meerijdt. Wie is hij om vragen te stellen, nu het er om gaat zo snel mogelijk te vertrekken! En als het Zijne Hoogheid al een ogenblik mocht opvallen dat er een andere rug voor hem zit dan gewoonlijk - wat in de haast en de opwinding hoogst ondenkbaar is - wel, dan rijdt een der stafofficieren mee, of een dienstdoend inspecteur of een man die deze wijk bijzonder goed kent. Er zijn tienduizend méér voor de hand liggende verklaringen dan die éne absurde uitleg, dat het wel eens degene kon zijn, waarna op het ogenblik de gehele gecombineerde strijdmacht loopt te zoeken. Iemand die gezocht wordt verbérgt zich! Dat is een axioma, waarop macht en staat nu al duizenden jaren gebouwd zijn. Het idee, dat hij zich hier bevindt is te krankzinnig om ook maar een ogenblik bij iemand op te komen. Men verspilt er geen kostbare ogenblikken mee. Sneller! Er is haast...! De wijk moet omsingeld

worden. Geen ogenblik te verliezen! Mannen zwermen haastig uiteen door de donkere straatjes. Orders worden koortsachtig gegeven en herhaald. En weer: is dit de geschikte tijd en plaats om aandacht te hebben voor een der vele dozijnen schimmige figuren in het bijzonder? Hij glijdt natuurlijk weg in de duisternis. Daar zal hij orders toe hebben gekregen. Iederéén heeft orders. Iemand zonder orders is hier onbestaanbaar! Het is volkomen onbelangrijk daar nader op in te gaan!

En zo stond Mr. Darr, nauwelijks tien minuten nadat hij afscheid van Koscha Ioch genomen had, te kijken naar het sombere huis op de hoek van de Avenue Illib ben Mohamed, met een van z'n lange, afgrijselijk zware sigaretten bungelend in z'n rechter mondhoek en een onrust aangaande het lot van Anne-Claire in z'n hart...

Hij vroeg zich af, of degenen, die het fort bezetten, iets van de omsingeling hadden opgemerkt. Het leek hem van niet; de hele manoeuvre was getraind en onopvallend uitgevoerd. Maar toch...? Hij schoof nader. Voor de deur stond een auto. Vermoedelijk zou dat de wagen van Julius Decan zijn. Zijne Excellentie moest thans druk doende wezen Hector Algamemnon aan de lijn te houden, tot een signaal hem ervan in kennis zou stellen dat de tijd gekomen was, om de ijzeren vuist der dreiging uit de fluwelen handschoen der rethoriek te halen. En tot zolang...?

Er warrelden allerlei gedachten door zijn brein. Hij begon thans te onderscheiden hoe de draden van het web gespannen waren. Maar hun hechtpunten waren hem nog ten enenmale duister. In de afgelopen uren was hem meer duidelijk geworden dan hij bij het begin van de onderneming ooit had durven

hopen. Maar er bleven vragen over; essentiële vragen. Waarom waren zowel Algamemnon als Prins Paul zo begerig om Anne-Claire in handen te hebben? Waarom riskeerde de Prins-Regent zelfs zonder aarzelen een burgeroorlog door zijn onverwachtse aanval op de Revolutionnairen, alleen om haar? Wat was de achtergrond, het verborgen motief dat al deze mannen dreef? Vragen. Vragen.

'En het antwoord,' zei Mr. Darr, 'zit daarbinnen.'

Waarna hij een laatste trek aan z'n sigaret deed, het gloeiende puntje de nacht inzond, onder het genietend uitblazen van de laatste rookwolk plompverloren op de gewraakte deur toetrad, en de hand aan de bel sloeg.

Er konden nauwelijks tien seconden verlopen tussen het overgaan van de bel en de verschijning van een wantrouwend gezicht achter het kleine, getraliede kijkgat in het midden van het paneel. Maar gedurende die tien seconden dat hij, scherp afgetekend in de lichtkring der lantaarn, wachtte, verwachtte hij elk ogenblik een kogel in zijn rug. Hij zag hoe de chauffeur van Decan's wagen scherp naar hem keek, en wist dat diens verwondering over het onverwachts verschijnen van een bezoeker slechts symbolisch was voor de vele verontruste blikken, welke thans uit het omringende duister op hem werden afgevuurd. Hij was duidelijk zichtbaar voor de mannen die het huis omsingeld hielden, en elk van hen moest thans bestormd worden door argwaan en onrust. Dat zij hem als hun tochtgenoot herkenden was daarbij nog niet eens meegerekend; ook daarzonder moest de komst van een onbekende op dit moment voor hen aanleiding tot complicaties geven, al bestond die alleen maar uit angst, dat hij iets van de omsinge-

ling had opgemerkt, en nu de inwoners van de op handen zijnde huisvredebreuk zou verwittigen. Het enige wat hen er vermoedelijk van weerhield hem neer te schieten was de overdenking, dat het horen van een schot en het vinden van een stervende nu ook niet direct dé manier was, om degene, die binnen op het geluid van de bel afkwam, de overtuiging te geven, dat er volkomen niéts aan de hand was. Maar desalniettemin had hij het gevoel, dat zijn nekharen recht overeind stonden, terwijl hij wachtte, en het was het een zucht van opluchting, dat hij het hoofd achter het kijkgat zag opduiken.

'Ik word gezonden door Koscha Ioch,' zei hij haastig. 'Nieuws voor Hector Algamemnon. Snel. Laat mij binnen. Ik heb het gevoel dat ik gevolgd word!'

'De zon is opgegaan,' zei het hoofd raadselachtig.

'De maan zal vanavond zinken,' antwoordde Mr. Darr snel, de hemel dankend dat hij er aan gedacht had Kocha het wachtwoord te vragen. Hij glipte als een kat naar binnen toen de deur op een kier geopend werd.

De man, die de deur achter hem sloot, was groot en zwaar, en mocht zich verheugen in het bezit van een knevel, die tot aan z'n kin afhing. Behalve hem was er niemand anders in de smalle hall, die slechts schemerig verlicht werd door een paar microscopische lampjes. Achter de hall onderscheidde Darr een paar gangen, waarop deuren uitmondden, plus een smerige trap, die zich in de duisternis van de tweede verdieping verloor. Het kostte hem slechts een seconde om de situatie op te nemen.

'Wacht hier!' beval de deurwachter kort. 'Ik zal Algamemnon verwittigen van Uw komst.' Hij sprak

op de gedragen toon van een prediker. ‘Waarschijnlijk zult U een ogenblik moeten wachten. Zij zijn in gesprek.’

‘O werkelijk,’ murmelde Mr. Darr verlegen, ‘maar dan mag ik niet storen. Heus niet.’ Hij staarde de besnorde deurwachter hulpzoekend aan.

‘Ik zal Uw komst mededelen,’ zei deze. Hij negeerde het beklagenswaardige mannetje, dat avond en mysterie hier hadden binnengespoeld, volkomen. ‘Wacht hier.’

Hij draaide zich om - alleen om plotseling roerloos te blijven staan.

‘Nee nee,’ fluisterde Mr. Darr smekend, ‘o, al die last die ik veroorzaak. Laten wij maar liever doen alsof ik er niet ben.’ En als om die woorden kracht bij te zetten drukte hij de loop van z'n oude pistool waarschuwend in de rug van de deurwachter. ‘Wie ben ik om de tijd van al die belangrijke mannen in beslag te nemen?’

Achter de huiverende rug van de zware man bleef hij even staan luisteren. Alles bleef stil. Zijn ogen flitsten over het portaal. Aan de rechterzijde ontdekte hij de ingang tot een smal vertrek, waar de deurwachter blijkbaar verbleef wanneer er geen deuren te openen waren.

Z'n pistool drukte vaster in de rug van de man voor hem. ‘Ik voel mij in een eenvoudige omgeving veel meer op mijn plaats,’ mompelde Mr. Darr met sympathieke bescheidenheid. ‘Ontvangt U mij liever in Uw eigen kamer. Dank U.’

Een ogenblik later sloot hij de deur van het vertrek behoedzaam achter zich en beduidde de eigenaar der snorpunten met een beweging van het pistool om te gaan zitten. Hij wierp een snelle blik op z'n hor-

loge. De gehele entree had nauwelijks een minuut in beslag genomen. Maar daarbuiten moest de omsingeling van het gebouw nu wel voltooid zijn. Elk ogenblik verwachtte hij het signaal te horen, dat Rachuri Julius Decan moest verwittigen van gesprektoon te veranderen en Algamemnon de nood der tijden onomwonden duidelijk te maken.

'Ik zie dat ik erg gepresseerd ben,' zei Mr. Darr verontschuldigend. 'Vergeef mij mijn lompheid. Waar is het meisje?'

'H-het meisje...?'

De zware man staarde hem loerend aan. De gang der gebeurtenissen was veel te snel voor zijn trage geest geweest. Maar nu begon hij zich te herstellen, en daagde het besef wat er gaande was. Langzaam schudde hij het hoofd.

'Jammer,' zei Mr. Darr koud. Hij tastte in de binnenzak van zijn regenjas. De loop van het pistool week geen ogenblik. 'Sterke, zwijgzame mannen zijn natuurlijk helden, maar het beroerde van helden is, dat ze zo jong sterven. Heb je daar aan gedacht? Ik geef je precies drie tellen om me te zeggen waar het meisje zich hier in huis bevindt. Weet ik het bij de derde tel nog niet, dan moet je de rest maar met Onze Lieve Heer uitzoeken. En denk niet dat ik bang ben om te schieten omdat die knal zo alarmerend werkt, want daar heeft onze moderne beschaving ook al iets op gevonden.' Hij haalde een geluiddemper uit z'n binnenzak en bevestigde het apparaat op z'n pistool. De scherpe klik, waarmee de twee aan elkaar klemden, klonk hard en dreigend in de stilte.

'EEN,' zei Mr. Darr strak.

Zijn ogen hadden zich versmald en droegen thans een dodelijke dreiging. Alle bonhomie was van hem

afgevallen. Hij wist dat er thans niets meer te verliezen was, en dat hij het meisje moest vinden eer de andere kant het ultimatum stelde. En hij was vastbesloten haar te vinden ook - wat dit dan mocht kosten!

'TWEE!'

De zware man staarde met uitpuilende ogen naar het pistool, dat door de geluiddemper een monsterachtige vorm had gekregen. Op z'n voorhoofd parelden zweetdroppels. Hij zag het wapen langzaam naderen. De donkere loopopening leek een loerend oog. Over het metaal lagen scherpe glimlichtjes. Mr. Darr liet het langzaam op hem toekomen, en in de ogen van de dodelijk ontstelde man werd het afgrijselijke ding voor zijn ogen steeds groter, groeide uit tot een verschrikking, die zijn gehele gezichtsveld vulde, en naderde, naderde, slopend langzaam maar steeds dichter. Hij schoot met een gil achteruit toen hij een spookachtige, koude vinger op zijn voorhoofd voelde, en besefte dat dit de loop was...

'DR...'

'Hou op... Ik... ik zal spreken!!!!'

Zijn zelfbeheersing was gebroken. Hij was geen lafaard, en misschien zou hij zich hebben laten doden zonder een woord te spreken, indien Darr onbeweeglijk voor hem was blijven staan. Maar de koude aanraking, het monsterlijk vervormde pistool, dat op hem toekwam, de tellende stem, dat alles was meer dan hij verdragen kon.

Mr. Darr hield z'n wapen tegen het voorhoofd van de man gedrukt en zijn stem had een alles doordringende, koele dreiging toen hij effen zei: 'Waar?'

'Boven... de tweede verdieping. De kamer aan het einde van de gang.'

‘Bewaking?’

‘Een man zit naast de trap op wacht.’

‘Nog anderen?’

‘Nee...’ En toen de druk tegen zijn voorhoofd sterker werd. ‘Nee! God! Je kunt me geloven...’

‘Ik hoop het voor je,’ zei Mr. Darr zorgzaam. ‘Nou nou, doe niet zo schichtig. Dat is slecht voor de zenuwen. Ik geloof,’ zei Mr. Darr liefdevol, ‘dat je je na een beetje slaap veel beter zult voelen. Ik pas zolang wel op het huis.’

Het waren de laatste woorden, die de deurwachter hoorde, en zij gingen verloren in een duizeling van lichtfonteinen en vallende sterren, waardoor hij omlaag suisde in een genadigde bewusteloosheid. En nog voor zijn zwaar lichaam de vloer raakte was Mr. Darr het vertrek reeds uit, en sloot de deur behoedzaam achter zich.

In de hall heerste dezelfde stilte, welke hem bij zijn binnenkomen al was opgevallen. Even luisterde hij. Toen schoof hij onhoorbaar langs de trap naar boven.

Hoeveel tijd zou hem nog gegund zijn, vroeg hij zich gespannen af. Het verwonderde hem eigenlijk dat Prins Paul het teken nog niet gegeven, Decan de eis nog niet gesteld, Algamemnon nog niet om het meisje gezonden had. En dan...

‘Wie is daar?’ vroeg een scherpe stem boven hem, en de vraag ging vergezeld van het scherpe geklik, waarmee de haan van een pistool wordt overgehaald. Het volgend moment verscheen boven aan de trap een kleine, magere man, die ziekelijk veel leek op een windhond in een slobberpak, en die langs de loop van een indrukwekkend pistool argwanend naar beneden keek. En ondanks de grimmige ernst van de situatie bedacht Mr. Darr dat men toch niet zó dras-

tisch had behoeven te bezuinigen, waar het ging om de bewaking van een prinses naar den bloede.

De bezuinigde windhond liet zich daar overigens weinig aan gelegen liggen.

‘Wie ben jij? Wat kom je doen?’ kefte hij nijdig. ‘Het is verboden om op deze verdieping te komen.’ Blijkbaar kwam de gedachte niet bij hem op, dat hij een indringer voor zich had, maar catalogiseerde hij de man in de kakie regenjas als een der zijnen. En Darr voelde merkwaardig weinig behoefte om hem uit die droom te helpen.

‘Ik heb opdracht van Algamemnon om het meisje een paar vragen te stellen,’ zei hij sussend. ‘Maak de deur even open, wil je? Er is haast bij.’

‘Ik heb jou hier anders nog nooit eerder gezien...!’ Er was argwaan in zijn stem.

‘Ik kan niet zeggen dat ik het als een gemis gevoeld heb,’ zei Mr. Darr schouderophalend. ‘Maak voort. Algamemnon wacht.’

‘... en er komt anders nooit iemand naar boven zonder Uscher.’

‘Ja, hóór eens,’ zei Darr, verongelijkt, beseffend dat Uscher de deurwachter moest zijn. ‘Uscher sláápt. Moet ik nou nog lang wachten, of...’

Het schelle fluitsignaal, dat plotseling van buiten tot hen doordrong, liet hem z'n laatste woorden inslikken. Dit was, waar hij al die tijd voor gevreesd had. Hij luisterde zonder zich te bewegen, tot het signaal verstomd was, terwijl hij met de ogen de afstand naar de deur aan het einde van de gang schatte, en z'n hersens razend snel werkten. De magere bewakingsambtenaar stond als een opgeschrikte waakhond te snuiven.

‘Wat is dat...?’

‘Wat?’

‘Dat fluiten? Wat betekent dat? Ik vertrouw het niet.’

‘Allemachtig,’ zei Mr. Darr, een geschrokken blik naar omlaag werpend. ‘Ik geloof dat je gelijk hebt. Kijk daar! Dat is toch niet normaal, hè?’ Hij staarde ontsteld naar beneden, en naar z'n gezicht te oordelen woelden vreemde verschrikkingen aan de voet van de trap rond. De tanige waker drukte hem nerveus aan de kant, in z'n gretigheid om zelf te zien wat er gaande was.

‘Waar dan? Ik zie niet...’

‘Daar!’ zei Mr. Darr en sloeg hem teder met de achterkant van z'n pistool op de punt van zijn schedel...

Een ogenblik later had hij de sleutelbos van de verslagene reeds vermeesterd en snelde op de deur, aan het uiteinde van de gang, toe. Terwijl hij de sleutel in het slot stak klonk buiten het fluitje opnieuw, onmiddellijk gevolgd door het geknetter van schoten. Doch het meisje, dat op de rand van het smalle bed zat, was zich nauwelijks het dreigende schieten bewust, zo volkomen werd zij door ongeloof en verwondering overrompeld. Ze staarde de tengere figuur, die als bij toverslag in de deuropening was verschenen, aan, of hij een spookverschijning was.

‘Goedenavond, Anne-Claire,’ zei de spookverschijning grinnikend, ‘Hou je nog van me...?’

II

Het geknetter der schoten werd heviger. Als een gordel van geluiden sloot het rond het huis, en

overstemde ieder ander gerucht, om dan langzaam af te zwakken, tot er een dreigende stilte intrad.

'U ziet, Monsieur Algamemnon, dat ik niet overdrijf,' zei Rachuri Julius Decan glimlachend, en staarde de dikke man aan het andere einde van de tafel veelbetekenend aan.

Hector Algamemnon bewoog niet. Zelfs voor Morton, die hem onder vele omstandigheden had meegemaakt, had de roerloze houding van de dikke man thans iets onwezenlijks. De stilte, welke het schemerige vertrek vulde, was gespannen tot het uiterste. Buiten, op de gang, klonken rennende voetstappen. Pas toen zij vlak bij de deur waren, keek Algamemnon op.

'Je mannen schijnen opgewonden, Philip,' zei hij rustig. 'Kalmeer ze, wil je.'

'Wat is Uw antwoord, Monsieur Algamemnon!' zei Julius Decan schril, terwijl hij tersluiks een blik op Morton wierp, die op de deur was toegetreden en op gedempte toon enige woorden met een aldaar verschenen, dodelijk geschrokken hoofd wisselde. De beheersing, waarmee de beide mannen de zo onverwachts veranderde situatie opnamen, maakte de Rijkskanselier onrustig. Hector Algamemnon tikte behoedzaam de as van z'n sigaar alvorens te antwoorden.

'Dus dit is jouw spel, Julius?' zei hij nadenkend. 'De Kleine Man wordt Grote Man, hè - als hij maar naar alle kanten tegelijk genoeg verraad pleegt. Weet je dat ik er over nadenk of het de moeite loont je te doden, Julius?'

'Ik moet U ernstig waarschuwen... Zijne Hoogheid... Tenslotte vervul ik de rol van onderhandelaar...'

'De rol van een kleine verrader, bedoel je,' zei

Algamemnon verveeld, ‘Passons. Dus jullie wilt dat ik het meisje uitlever.’

‘Indien U daar niet onmiddellijk toe overgaat zal Zijne Hoogheid...’

‘Je kunt me je rethoriek besparen,’ zei de dikke man. ‘Ik heb dit soort situaties meer meegemaakt. Ik kan me zo ongeveer voorstellen wat Zijne Hoogheid zal doen. Voorlopig in het geheel niets, omdat hij bang is, dat het meisje bij een aanval gedood zal worden. Zolang ik haar onder handbereik heb, ben ik veilig. Pas wanneer ik haar aan jullie heb uitgeleverd loop ik kans, dat er een paar handgranaten door de vensters vliegen.’ Hij wendde zich om. ‘Hoe staan de zaken, Philip?’

‘Ik heb de mannen opdracht gegeven de ramen te bezetten,’ zei Morton koel. Hij stak een sigaret op. ‘We hebben een tommy-gun, die de deur bestrijkt. Dit huis is perfect te verdedigen, als je het mij vraagt.’

‘U begaat een dwaasheid,’ zei Decan nerveus. ‘U weet net zo goed als ik, dat U geen schijn van kans hebt het tegen ons uit te houden. Waarom bent U niet verstandig, Monsieur, en redt Uw leven door Hare Hoogheid aan ons uit te leveren?’

‘Een uitmuntende reden zou reeds zijn dat ik er niet van houd jou gelijk te geven, Julius.’ De dikke man rees op. ‘Maar misschien is de prijs van die voldoening wat hoog. Ik wil daarover ruggespraak houden. Daarom eis ik een wapenstilstand van, laat ons zeggen, een kwartier. Met dat voorstel kun je naar Zijne Hoogheid terug gaan...’

‘... ik vrees dat zoiets onaanvaardbaar...’

‘...en wanneer op die eis niet wordt ingegaan kun je Zijne Hoogheid wel meteen mededelen dat we

ons hier doodvechten, en dat Philip's laatste patroon voor het meisje gereserveerd wordt. Duidelijk, Julius?'

'...het is totaal onmogelijk om daar...'

'Uitstekend,' zei Algamemnon. 'Philip, zeg de man bij de deur, dat Rachuri Julius Decan ongehinderd mag vertrekken, en dat er niet noodzakelijk op hem geschoten behoeft te worden, wanneer hij na een kwartier terugkeert. Tot straks, Julius.'

Hij keek glimlachend naar de opkringelende rook van zijn sigaar, terwijl het protesterende gebrabbel van de Rachuri door de gang verstierf en abrupt eindigde met het geluid van een dichtslaande deur. Hij stond nog in dezelfde houding, toen Morton terugkeerde.

'Mijn complimenten,' zei de Engelsman.

Algamemnon zei: 'De belangrijkheid van figuren als de brave Julius hangt er van af, hoezeer je hen au serieux neemt - en met de wetenschap dat zich in de kelder van dit huis een riool bevindt, waarlangs het mogelijk moet zijn ongehinderd de rivier te bereiken, behoef je ze geen ogenblik ernstig te nemen. Maar dat had je zelf ook al bedacht, nietwaar?'

Morton knikte. Een der eerste dingen die hij deed, toen zij dit steunpunt der Revolutionnairen betrokken, was de vraag stellen, of er ook een andere uitgang dan de gebruikelijke bestond. Want jaren van harde practijk hadden Philip Morton geleerd dat die kennis soms de waarde kon aannemen van een goedgedekte levensverzekering. Een medestander van Kolonel Ciras had hem het oude riool gewezen. De Revolutionnairen waren de waarde van dit soort kleinigheden ook gaan beseffen na drie jaren strijd tegen Prins Paul. Ergo:

‘Het zal geen moeilijkheden opleveren,’ zei hij. En toen, wraakgierig: ‘Waarom heb je Decan feitelijk laten gaan?’

‘Hij bezorgt ons zo een kwartier voorsprong, en dat is meer waard dan een dode Julius. Zeg de mannen omlaag te gaan en haal het meisje. Ik ontmoet je beneden.’ Hij wachtte tot z'n adjudant bij de deur was. ‘Eh... Philip?’

‘Ja?’

‘Voor het geval je bijzonder gebrand bent op onze Julius; ik heb er natuurlijk geen bezwaar tegen dat je even achterblijft - laat ons zeggen bij de tommy-gun, die de deur bestrijkt...’ zei Hector Algamemnon vriendelijk, en stak zorgvuldig z'n sigaar aan.

Terwijl hij langs de vochtige trap naar de kelder afdaalde neuriede hij tevreden een danswijsje, dat hij een paar maanden geleden in Parijs gehoord had. Wanneer dit allemaal achter de rug was moest hij werkelijk weer naar Parijs terug gaan, bedacht hij, Tenslotte was dat de enige stad waar men léven kon. Binnenkort Parijs dus. Deze affaire kon niet lang meer duren. Dat Paul op deze wijze optrad tegen de Revolutionnairen, hield min of meer een oorlogsverklaring in. Dat Julius een verrader bleek te zijn was jammer, maar hij geloofde niet dat het de gehele organisatie van Ciras verlamde. Er bleven nog genoeg krachten over. Het ging er nu slechts om deze op de juiste manier te verenigen en uit te spelen. En vooral nu hij het meisje in handen had, zou dat geen onoverkomelijke moeilijkheden opleveren. Het was een geluk, dat hij haar nog niet had laten doden, dacht hij tevreden, en in die overdenking vertroebelde geen enkel sentiment de koude, wiskunstige waarde welke hij op haar stelde...

Aan de voet van de trap bleef hij staan. De kelder was groot en laag, met muren die door ouderdom en vocht verweerd waren. Er brandden een paar lampen. Er hing een geur van rotting en salpeter. Aan het uiteinde klonk het zachte geklots van water. Hij liep langzaam op het ijzeren hek toe, dat het rioolopening tot vlak boven het water afsloot. Het kleine groepje mannen, dat hier nerveus wachtte, schoof uiteen bij zijn nadering.

'Is het niet mogelijk dat rooster te openen?' vroeg hij.

Een der mannen schudde somber het hoofd.

'We hebben het geprobeerd, Monsieur, maar het is totaal verroest. Er is echter ruimte genoeg om er onder door te komen, en gelukkig staat het water zo laag dat we niet van hier tot aan de rivier behoeven te duiken. Het is toch zeker vijftig meter,' voegde hij er zuinig aan toe. Hij was bang, zag Algamemnon met een lichte minachting.

'Het is buiten donker, en bovendien hangen er nevels over de rivier,' zei hij kort. 'Jullie behoeft je geen zorgen te maken. Ze zullen ons heus niet ontdekken terwijl we naar de andere oever zwemmen.' Een blik op z'n horloge leerde hem dat er zes minuten verlopen waren sedert het vertrek van Decan. Het werd tijd. Waar bleef Philip?

Voetstappen op de trap gaven het antwoord. Hij wendde zich om en er verscheen een voldane uitdrukking in z'n ogen toen hij een paar damesschoentjes de treden zag afkomen, gevolgd door een lange sportpantalon en een regenjekker. Prinses Ferinah daalde merkwaardig kalm omlaag. Vlak achter haar kwam Morton, de ogen strak op haar gericht. Hij droeg geen wapen, zag Algamemnon. Blijkbaar voel-

de hij zich zeker dat zij niet zou trachten te ontvluchten.

‘Uitstekend, Philip,’ zei hij rustig. ‘We moeten...’ ...Zijn adem stokte, toen hij besefte waaróm Morton geen revolver droeg. Want achter de Engelsman kwam een derde figuur de treden af; en de oude Smith & Wesson in diens hand liet aan duidelijkheid niets te wensen over...

‘Het spijt ons ongelooflijk dat wij zo laat zijn,’ mompelde Mr. Darr verlegen, ‘maar, ziet U, er zijn allerlei onverwachtse dingen gebeurd...!’

II

Hij stond bedeesd om zich heen te kijken op de onderste trede, zijn slappe vilthoed achter op het hoofd geschoven, één hand in de zak van zijn smerige kakie-regenjas. Maar het pistool in de andere hand week geen fractie van een seconde, en elk der mannen, die verbluft naar hem staarden, wist dat de geringste beweging op z'n minst genomen ongezond zou zijn.

‘Philip!’ Algamemnon's stem droeg een milligram minder beheersing dan gewoonlijk. ‘Hoe...?’

‘Hij wachtte me op in de kamer van het meisje,’ zei de Engelsman koel. ‘Had me onder schot voor ik iets kon doen. Je kent hem.’ Hij haalde de schouders op. ‘Hij dwong me omlaag te gaan.’

‘Het was ook een rotstreek van je om zomaar binnen te komen,’ verweerde Mr. Darr zich. ‘Ik zat juist verward in een soort liefdesverklaring en boem, daar val jij binnen. Nu weet ik nog niet waar ik aan

toe ben.' Hij keek het meisje hulpeloos aan. 'Hou je eigenlijk van me, Anne-Claire?'

Ze antwoordde niet. Er was warmte in haar ogen, toen ze naar hem opkeek, en een gevoel van zekerheid en vreemde blijdschap in haar hart. Zij had naar hem verlangd met een intensiteit, die haar zelf verbaasde, en toen hij eensklaps voor haar verschenen was, onooglijk en opgewekt als immer, met diezelfde uitdrukking van verdrietige spot in z'n ogen, die zij zo goed had leren kennen, had zij eensklaps geweten dat deze moderne ridder-van-het-droeve-figuur meer voor haar betekende dan zij zich ooit bewust was geweest. Maar inplaats van alles eenvoudig te maken, verwarde dat gevoel haar meer dan ooit te voren. Zij begreep nog minder van hem dan een paar uur geleden - hoewel het haar leek of zij hem haar gehele leven gekend moest hebben, zo vertrouwd was zijn stem, z'n houding, z'n oogopslag haar in die korte tijd geworden. Ze zweeg. Maar in haar blik kon hij alles lezen wat hij weten wilde - en voor het moment prefereerde te negeren...!

'Zie je!' zei Mr. Darr bitter tegen Morton. 'Daar sta ik nou voor gek! Ik was zo mooi op weg voor je binnen kwam en nu is alles weer kapot. Nu kan ik weer helemaal opnieuw beginnen met redden en flink doen. Geloof je dat het indruk op haar maakt wanneer ik Algamemnon nu een bekentenis ontwring?' vroeg hij, ineens hoopvol.

Algamemnon zei: 'U bent buitengewoon geestig, Mr. Darr. Mag ik overigens weten wat Uw plannen zijn? Over een minuut of zeven valt Prins Paul waarschijnlijk aan en het is noch Uw, noch mijn belang dat hij ons hier aantreft.'

'M'n eerste plan houdt in dat je je armen geen

millimeter lager houdt dan nu,' zei Mr. Darr achteloos. 'M'n tweede... Wel, zeven minuten, zei je? Ik geloof dat we daarin wel klaar zullen komen - met je bekentenis.'

'Pardon...???'

'Je succes-onthulling,' hielp Mr. Darr. 'De Nieuwe Moord van Raamsdonk of Hoe-ik-bijna-'n-Prinses-vermoorde-en-waarom... Waarom ben jij betrokken bij deze aanslag, Hector? Apropos, je bent er nu toch wel achter dat die hele geschiedenis een kermisklucht was, nietwaar? Na het optreden van Julius Decan als plichtsgetrouw Pauliaan kan je dat onmogelijk ontgaan zijn!'

'Ik realiseer me inderdaad dat de Rachuri een dubbele rol speelde... Blijkbaar heeft hij zich in de Revolutionnaire Beweging weten te dringen.'

'En nogal diep ook, zo te zien,' mompelde Mr. Darr meewarig. 'Hij wist jou tenminste al die tijd de indruk te geven dat de Partij van Kolonel Ciras bijzonder gesteld was op een dode Prinses Ferinah. En jij moest het zaakje opknappen.'

'Wat bedoelt U?' Voor de eerste maal gleed er een schaduw van verwondering over Algamemnon's gelaat. 'De Revolutionnairen wensten inderdaad...'

'Het spijt me,' zei Mr. Darr snel, 'maar de Revolutionnairen wisten absoluut niets van die hele aanslag af. Toevallig sprak ik zo pas even met Koscha Ioch, jou welbekend, neem ik aan, en die was volkomen overstuur van verbazing. Volgens hem had het Revolutionnair Comité juist alles op haren en snaren gezet om Prinses Ferinah's leven en gezondheid te garanderen. Maar Julius, subsidiair Paul, had een aanslag nodig voor eigen gebruik en daarom moest jij het doen. En verder, Hector,' zei Mr. Darr

bestraffend, ‘moet je geen kostbare minuten verknoeien met uitvluchtjes, want dan komen we helemáál niet klaar. Jij wist net zo goed als Julius, dat het Comité er weinig voor voelde. Je hebt de aanslag door je eigen mensen laten uitvoeren. Naar uit betrouwbare bron werd getelefoneerd was je voorts, nadat je Anne-Claire met behulp van de revolutiegangers opnieuw gevangen had, zelfs van plan om die aanslag nog eens grondig te repeteren, *maar dan zo, dat het leek of Prins Paul de aanstichter was*. Met andere woorden: Julius mag dan al een duister spel spelen; het jouwe is ook niet een en al vaderlandsliefde en revolutionnaire geestdrift. Wat jij probeerde te doen was door middel van Ferinah's dood de Revolutionnairen zover op te sarren dat ze een opstand begonnen. Waar of niet?’

‘U bent erg zeker van Uzelf,’ zei Algamemnon schouderophalend.

‘Dat zou nog uit te houden zijn. Maar het beroerde voor jou is, dat de Revolutionnairen nog veel zekerder zijn. Je had Koscha moeten zien toen ik hem een en ander vertelde. Hij werd boos op je, Hector; heel erg boos. En voordat we als broeders scheidden, bezwoer hij me zelfs dat hij het al z'n clubgenoten zou vertellen. Waarmee ik maar zeggen wil,’ zei Mr. Darr droevig, ‘dat Algamemnonse Aandelen Algemene Revoluties ineens ontstellend gekelderd zijn. Koscha ging zelfs zo ver je een verrader van de Nationale Zaak te noemen.’

Algamemnon zweeg een ogenblik, en ondanks zichzelf voelde Mr. Darr bewondering voor zich opkomen voor de enorme zelfbeheersing waarmee de dikke man deze schok opving. Hij moest thans het gevoel hebben dat alle fundamenten onder zijn plannen werden

weggeblazen. Maar zijn gezicht verried niets, de hand met de sigaar trilde geen ogenblik. Eindelijk zei hij: ‘Waar stuurt U feitelijk op aan?’

‘Ogenblik. Het is beter als ik even verder ga met m'n situatieschets.’ Darr wierp een blik op z'n horloge. ‘Nog vier minuten, eer Decan z'n antwoord komt halen, zoals Morton me verzekerd heeft. Dus kort. Kijk, toen ik dat gesprek met Koscha had, spraken we af dat we elkaar hier weer zouden ontmoeten. Hij vertelde me zo'n beetje hoe dit riool liep, en meende, dat hij de telefonische waarschuwingen aan zijn broeders genoegzaam snel af kon werken om omstreeks deze tijd met een klein motorbootje aan de overzijde van de rivier te liggen. Vermoedelijk zal hij daar nu wel zijn, met een paar wraakzuchtige vrienden aan boord. Waarmee ik maar zeggen wil, vriend Hector, dat je nu kunt kiezen, of je door een slechtgehumeurde Prins Paul in de kuif gepikt wil worden, of door een troepje minstens even geprikkelde Revolutionnairen. Ik kan niet zeggen,’ zei Mr. Darr somber, ‘dat ik graag in jouw schoenen zou staan, Hector.’

En Hector Algamemnon moest toegeven dat de tengere man, die hier zo onverstoorbaar rustig stond te praten, als bestond er geen omsingeling en geen snel verglijdende tijd, gelijk had. Hij geloofde niet dat Darr blufte. Diens gehele aanwezigheid hier, de manier waarop hij sprak, de kennis van zaken, welke hij achteloos ten toon spreidde, gaven de dikke man de angstaanjagende overtuiging dat hij inderdaad bekneld was tussen twee vuren. Maar tevens wist hij dat Mr. Darr hem de situatie nimmer zo uitvoerig uiteen zou hebben gezet, indien hij daarmee niet iets voor had. Hij wachtte.

Zij maten elkander met de blik. Op dat ogenblik bestond voor geen van hen het probleem van de weinige tijd, die hen nog restte. Het ging hier om andere dingen, die door het feit dat zij nog nauwelijks drie minuten hadden eer de hel buiten zou losbarsten, wel werden toegespitst, maar niet veranderd.

'Wat zijn je voorwaarden?' vroeg de dikke man scherp.

Darr lachte. 'Je begrijp me, Hector. Inderdaad wil ik Koscha Ioch wel vragen je aan boord te nemen en lijfsbehoud te garanderen, vooropgesteld dat het je iets waard is.' Hij boog zich voorover. 'Waar zit jij achteraan, Algamemnon? Wat is jouw spel?'

Philip Morton zei: 'Luister. Kunnen we dit niet bespreken als we eenmaal uit deze heksensabbath zijn? We hebben nog twee-en-een-halve minuut.' Z'n stem had een hese ondertoon. Achter hem bewogen zijn mannen zich schichtig, als een schooltje klamme zeevis, dat de haai nader ziet komen. Maar Darr scheen hem nauwelijks te horen.

'Wel. Algamemnon?'

'U garandeert mij vrije uittocht indien ik U inlicht?'

'Niet alleen *ik,* geloof ik,' zei Darr, luisterend het hoofd opheffend. Uit de richting van het riool klonk een zacht geplas. Het volgend ogenblik tekende zich een donkere schaduw tegen het rooster af, een mannenfiguur, die zich aan de buitenzijde van de tralies vastklampte. Hij dook op uit de duisternis als een sluike, magere Neptunus in een kleverig doorweekt confectiepakje.

'Hallo Gwynn,' zei de Neptunus. 'Alles in orde? Het duurde zo allemachtig lang dat ik maar eens ben komen kijken. Hoe staan de zaken?'

‘Dat is Koscha,’ zei Mr. Darr grijnzend. ‘We zijn in een ogenblikje klaar, broeder-revolutionnair. Vriend Algamemnon wil mij alleen nog enkele kleinigheden op het hart drukken, alvorens op reis te gaan, nietwaar Hector? Of heb je je weer bedacht?’

‘Ik weet niet of het je interesseert, Algamemnon,’ zei Morton met een kalmte, die maar zeer povertjes zijn onrust bedekte, ‘maar we hebben nog hooguit anderhalve minuut.’

De dikke man knikte langzaam.

‘Je behoeft je geen zorgen te maken,’ zei hij effen. ‘Ik vlei me, geen fanaticus te zijn. Natuurlijk ben ik onder deze omstandigheden volkomen genegen Mr. Darr enkele informaties te geven.’

‘Natuurlijk,’ beaamde de tengere man goedgemutst. Het dompige licht tekende zijn schaduw, grotesk vergroot, op de smerige muur achter hem. Zoals hij daar stond geleek hij nog het meest op een goedmoedige kobold, die uit de ingewanden der aarde was opgedoken om zich over het gedoe der stervelingen te verbazen. Het meisje, dat hem met groeiende verbijstering gadesloeg, vroeg zich af of het ook maar een moment tot hem doordrong dat daarbuiten thans het dodelijke cordon elke seconde dichter om het huis sloot, en vanachter iedere straathoek vele karabijnen de ramen op de korrel namen. Het scheen hem volstrekt niet te deren. Met een handgebaar gaf hij Koscha te kennen dat hij de angstig opeengedromde mannen door kon laten, en terwijl de kleine troep zich als een bende vluchtende ratten om de ingang van het riool verdrong, wendde hij zich weer tot Algamemnon.

‘Er schijnt haast bij te zijn, Hector.’

Algamemnon zei: ‘Wij hebben inderdaad weinig

tijd, Mr. Darr. Ik voel betrekkelijk weinig lust om Prins-Regent Paul te ontmoeten, en Julius kan thans elk ogenblik ontdekken dat wij verdwenen zijn, wanneer hij terugkeert om ons besluit te halen. Sta mij daarom toe U mijn antwoord in zo beknopt mogelijke vorm te overhandigen.' Al sprekend had hij zijn portefuille te voorschijn gehaald en er enkele velletjes uitgenomen. Het waren verkleinde foto-copieën van een document, zag Ferinah. 'U billijkt natuurlijk, dat ik U het orgineel niet geef,' zei de dikke man, hem de foto's overhandigend. 'Ik twijfel er echter niet aan of U zult hier uit alles op kunnen maken wat U weten wilt.' Zonder Darr's antwoord af te wachten wendde hij zich kalm om en liep naar de opening van het riool. En duidelijker dan vele beschrijvingen van de figuur Algamemnon is het feit, dat hij geen ogenblik belachelijk was, toen hij zich in het stinkende water liet glijden en behoedzaam onder het rooster door dook.

Maar Mr. Darr lette al lang niet meer op hem. Zijn blikken flitsten over het gladde oppervlak der foto's, en het meisje, dat dicht naast hem stond, zag verbaasd hoe er, al lezend, een vreemde spanning over hem kwam, en hoe zijn ogen zich vernauwden...

'Grote Goden,' zei Mr. Darr eerbiedig.

'Gwynn!' Koscha's stem kwam, door nagalm vervormd, angstig tot hen vanachter het riool-rooster. 'Schiet op! De tijd is bijna verstreken!'

Mr. Darr richtte langzaam het hoofd op. Hij zag er uit als iemand, die uit een wonderlijke mooie droom ontwaakt door het gesnerp van een buitengewoon a-muzikale wekker. 'Naar de hel met die tijd!' zei hij opgewekt. 'Dit is, waar ik al die tijd naar heb lopen zoeken!'

‘Kom mee.’ Het meisje greep hem bij de arm. ‘Toe, Gwynn! Ze kunnen elk ogenblik aanvallen!’ Ze had nimmer sterker de overtuiging gehad dat hij een ander soort zenuwgestel moest hebben dan de rest van de mensheid. Maar onder de roekeloze vrolijkheid, welke ze in zijn grijze ogen ontdekte, smolt haar angst weg.

‘Idioot,’ zei Prinses Ferinah, lachend. ‘Wil je dan met alle geweld neergeschoten worden?’

‘Wat een bespottelijk voorstel,’ zei Mr. Darr, haar snel naar de opening voerend waar Koscha wachtte. ‘Waarom? Ik kan je soms niet volgen, Anne-Claire. Apropos, ik heb een brief bij je achtergelaten, herinner ik me. Die brief van Serge. Heb je die nog?’

Ze haalde hem uit de zak van haar regenjekker. ‘Wat ga je er mee doen?’ vroeg ze argwanend.

‘En dat vraag je nóú!’ Mr. Darr snoof. ‘Terwijl we in de vliegende haast op de vlucht zijn. Lees het later maar eens na in m'n levensbeschrijving, als er meer tijd voor is.’ Hij propte de beduimelde velletjes in z'n binnenzak. ‘Hallo, Koscha. Hier komt een waternimph. Kun je haar even aannemen? Doe alles wat Oom Koscha je zegt, Anne-Claire.’ Hij liet haar in het water zakken. ‘Hij zal je wel naar z'n boot brengen. Als hij dáár niet eens toe in staat is, zie ik de toekomst van de binnenscheepvaart somber in.’

Ze begreep nóg niet wat hij van plan was. Het werd haar pas duidelijk, toen hij zich over haar heen boog en haar, met dezelfde beweging, waarmee hij haar losliet, vluchtig op de mond kuste.

Het volgend ogenblik had hij zich omgewend, en terwijl zij zich verbijsterd aan het rooster vastklampte,

omspoeld door het duistere, koude water, tastend naar Koscha's hand, zag ze hem met snelle passen naar de trap terug rennen.

‘Gwywn!!!!!’

Doch alleen de echo's beantwoordden haar laatste, wanhopige schreeuw, voor Ioch haar met geweld mee sleurde. Want reeds was Mr. Darr als een schaduw in de dodelijke val van het huis teruggeglipt...

Hoofdstuk 6.....
licht de belangstellende leek in hoe men telefonisch een gevangene moet bevrijden en stelt Mr. Darr voor het probleem der vergankelijkheid.

I

Over de gehele omgeving lag een doodse stilte, die het oude huis met de ene, triest-brandende lantaarn boven de deur, nog naargeestiger scheen te maken. De wagen van Rachuri Julius Decan stond nog steeds voor de deur, maar de chauffeur was reeds lang verdwenen. Op de ene straathoek lagen enkele figuren in devote aandacht voor iets geknield, dat men aanvankelijk voor een lage strijkplank kon houden, maar dat, nadertredend, een mitrailleur bleek te zijn. Soms bewoog er iets in de schaduw; een gehelmd silhouet; een lichtglans over de loop van een karabijn. Dat was alles! Verder heerste de stilte, gespannen en traag.

Maar in scherp contrast met deze stilte kwam vanuit de verte, uit de stad, die als een donker beest onder de nacht lag uitgestrekt, het onregelmatige geknetter van geweerschoten. Soms deed een windvlaag het gerucht aanzwellen; soms ebde het weg. Maar doorlopend bleef het hoorbaar, als een verre dreiging, een onheilsspellende boodschap dat er daarginds, in de hoofdstad van Bogharia, gevochten werd...

‘De Revolutionnairen verzetten zich tegen hun arrestatie,’ mompelde Julius Decan. ‘Uwe Hoogheid dient dit niet als critiek op te vatten, maar ik vraag mij af of het niet beter ware geweest...’

‘De laatste berichten die wij kregen, zeiden, dat de gevechten verspreid en niet van ernstige aard waren.’ Prins Paul keek op z'n horloge. Zij stonden naast de grote, donkere auto van de Prins-Regent, kijkend naar het huis, wachtend tot de termijn, welke Algamemnon geëist had, verlopen zou zijn.

‘Maar zij breiden zich uit,’ zei de Rijkskanselier klammig. ‘En er is melding, dat ook in de andere kuststeden onregelmatigheden beginnen voor te komen. Het ware raadzamer geweest, indien wij naar het hoofdkwartier waren teruggekeerd. Bij een toestand als deze...’

‘Het meisje is het belangrijkste! Dat weet je net zo goed als ik! Zonder haar zijn wij zeker verloren! Nog afgezien van de propagandistische waarde, die de Revolutionnairen uit haar dood zullen slaan, wanneer Algamemnon werkelijk zijn bedreiging uitvoert, heeft de Naghaltan affaire dan voorgoed afgedaan.’

‘En toch,’ zei de trieste Rachuri, ‘ben ik van oordeel, indien Uwe Hoogheid mij zulks toestaat...’

‘Tijd!’ zei Zijne Hoogheid opgelucht, voor de laatste maal de wijzerplaat controlerend. ‘Ik sta niets toe. Julius, behalve dat je thans naar Algamemnon gaat - en binnen vijf minuten met het meisje terugkeert!’

Hij volgde de bedrukte figuur van Decan met de ogen toen deze, als een verdrietige marionet, naar het huis toeliep. Hoe dwaas was dit allemaal, dacht hij grimmig, hoe operette-achtig onmogelijk dat hij hier thans gedwongen werd te blijven, terwijl de bom

eindelijk was gebarsten, alleen om een feitelijk volstrekt onbelangrijk meisje uit handen van een feitelijk even onbelangrijke Algamemnon te krijgen. En toch hing alles er van af, of Julius zou slagen. De kaarten waren geschud. Het spel was niet meer te veranderen!

Misschien dacht Julius Decan iets dergelijks, terwijl hij de bel beroerde; misschien ook was z'n gehele denken weinig anders dan één grote, door zorgen zeer geschuurde plek, en had hij maar één verlangen: dat alles nu zo gauw mogelijk over mocht zijn! In ieder geval wandelde hij het huis binnen met de geestdrift van een paling, op weg naar de gelei, toen de deur zich op een kier opende. Tot dat allemaal daverend in elkaar zakte en hij bleek en hijgend bleef hangen voor de loop van een dreigende Smith & Wesson.

'Hoe ongelooflijk aardig dat U eens aan komt lopen,' zei Mr. Darr blij. Hij had de bovenste trede van de keldertrap juist bereikt, toen het holle geschater van de bel door het lege huis galmde, en de laatste tien seconden had hij nagenoeg vliegend doorgebracht, teneinde Julius op tijd binnen te kunnen loodsen. Maar hoewel diep in zijn ziel de wildste verwachtingen en onwaarschijnlijkste vermoedens orgiastisch rondjoelden, was er niets in z'n houding dat daar ook maar het minste vermoeden van gaf. Uiterlijk stond daar een tengere man, gehuld in een openhangende jas, die hem, in de schemerige hall, er uit deed zien, of hij twee monstrueuze vleermuisvleugels droeg, de Rachuri Julius Decan verheugd toe te knikken, terwijl hij ongemerkt de deur achter hem sloot.

'Hu...!!!' zei Rachuri Julius Decan, naar adem snakkend.

'Het kon beter,' zei Mr. Darr mild. 'Hoewel wij

niet klagen mogen. Komt U toch binnen. Ik heb al zo'n tijd verlangd eens een praatje met U te maken. Let U maar niet op dat pistool. Dat gaat alleen af als iemand mij niet goed begrijpt. Zo is z'n karakter. Hierheen. Hierheen.' Hij herderde hem liefdevol in het grote vertrek, rechts van de hall, dat door Morton eenmaal zo gunstig was bevonden om de buitendeur te verdedigen. Er was niemand te zien. Op de tafel lag de tommy-gun, klaarblijkelijk door de eigenaar in de overhaaste vlucht vergeten. Decan staarde er geschrokken naar. Hij vroeg:

'Waar is Monsieur Algamemnon?'

'Hoe jammer,' zei Mr. Darr zacht. 'Hij is juist uitgegaan.'

'Uit-ge-gaan!!!'

'Net als de anderen,' knikte Mr. Darr meewarig. 'Net als Philip Morton, en Prinses Ferinah.' Z'n stem veranderde plotseling, werd koel en scherp. 'Om kort te gaan, Julius, iedereen is er vandoor en ik heb de boedel overgenomen, zuiver en alleen om een kort zakengesprek met jou te hebben.'

Hij bekeek de wilde schrik en verwarring, die de Rachuri overwoekerden en dreigden te verstikken, goedkeurend. Hij wist, dat hij een astronomisch-groot risico nam, toen hij in dit huis terugkeerde, en dat dit risico groter werd met iedere seconde, waarin Julius Decan's weerstand nog niet gebroken was. Het resultaat, dat hij, met een mengeling van blijdschap en angst, van dit gesprek verwachtte, was zeker het risico waard - als Julius snel tot spreken kwam. Tenslotte mocht men niet aannemen dat Prins Paul daarbuiten over een engelengeduld beschikte. En dus: ...

'Overigens is mijn naam Mr. Darr,' zei hij, toen

het hem toescheen dat Julius z'n eerste ontzetting begon te ontstijgen - en smaakte het genoegen de Rachuri blindelings terug te zien storten in een poel van wanhoop en ontreddering. Het besef, dat hij zich tegenover de spookachtig ongrijpbare figuur bevond, die zich vanaf het begin als een geest door de gebeurtenissen had bewogen, deed Decan's laatste reserves breken. De stilte, de mysterieuze Mr. Darr, de ontsnapping...

‘Wat-wat wil je van me...?’ fluisterde hij hees.

Mr. Darr zei: ‘Ik wil de waarheid, Decan. De hele waarheid over het smerige spelletje dat hier gaande is. Ik schat, dat het nog een minuut of drie zal duren, eer Prins Paul argwaan krijgt. In drie minuten vertel je mij alles wat ik weten wil, of...’ Hij rees op. In het duister scheen er een vreemde dreiging van zijn tengere gestalte uit te gaan. Hij bleef roerloos voor Decan staan, het pistool strak op diens borst gericht. Het silhouet van zijn wijd openhangende jas herinnerde aan de pij van een inquisitateur. ‘...of je sterft, Julius!’ zei Mr. Darr zacht - en nimmer had een doodvonnis onherroepelijker geklonken.

‘Maar... de onschendbaarheid van de onderhandelaar... ik...’

‘Ik zal je een verhaal vertellen, Julius.’ De tengere man negeerde Decan's gesmoord verweer volkomen. ‘Het gaat over een Rijkskanselier, die Julius heette, en een Revolutionnair, die zich verschool achter het pseudoniem van Ciras. Op een of andere manier kwamen die twee met elkaar in contact, en de Rijkskanselier liet het voorkomen of hij erg veel voor het Programma van de Revolutionnair voelde. Waarschijnlijk voelde die Revolutionnair ook veel voor een Rijkskanselier in zijn organisatie; hoe het ook zij,

de Rijkskanselier werd Revolutionnair Secretaris, nietwaar Julius?'

'Ik - ik...'

Mr. Darr spande met een sterk geklik de haan van zijn wapen.

'Nietwaar, Julius?'

'Ja...' zei Decan asgrauw.

'Ik heb niet erg veel gegevens,' zei Mr. Darr rustig. 'Ik moet er soms een beetje naar raden. Maar ik sla de plank niet ver mis, wanneer ik aanneem dat dit het punt is waarop de Millionnair Algamemnon in de geschiedenis valt. De Millionnair dan zocht contact met de Revolutionnair en beloofde hulp. Wapens vermoedelijk, fondsen, goud, noem maar op. In ruil daarvoor vroeg hij een concessie. Hij kreeg die concessie ook. Een officiële verklaring van de Revolutionnair, dat bij de vestiging van een nieuw regiem Hector Algamemnon voor negenennegentig jaar de exploitatie-rechten had van een gebied, dat bekend staat als Naghaltan...'

Rachuri Julius Decan vloog omhoog.

'Hoe weet u... dat is...'

'Ik heb hier een afschrift van de concessie, getekend door Kolonel Ciras persoonlijk. Algamemnon gaf het mij - omdat ik zo aanhield, zullen we zeggen. Het maakt mij inderdaad alles duidelijk; of bijna alles. In je functie van Revolutionnair Secretaris hoorde je van deze consessie en ontmoette Algamemnon, niet Julius?'

'Ik... eh... leerde hem inderdaad kennen.'

'En je verbaasde je er over wat er wel voor waardevols in Naghaltan te vinden was, hè? En je ging eens op onderzoek uit, of liet op onderzoek uitgaan. En je ontdekte.....? Wat..., Julius?'

Er viel een stilte.

‘Jammer,’ zei Mr. Darr. ‘Je was zo'n aardige prater, Julius.’ Hij plaatste de loop van het pistool tegen Decan's slaap. ‘Welterusten, Julius,’ zei Darr - en misschien was het nog meer de schroeiende dreiging in zijn stem dan de koele aanraking, die Julius Decan met een gil achteruit deed vliegen, tot hij krampachtig weggedrukt tegen de muur bleef staan.

‘Stop... het was... er waren... sporen van... uraanpekerts.’

Mr. Darr haalde diep adem.

‘Dit is nieuw voor me,’ zei hij. ‘Vertel verder. Toen je ontdekte dat er uranium te krijgen was. besloot je...?’

‘..ik zocht contact met Prins Paul. Zijn positie was niet sterk. Indien hij echter een uranium-rijk gebied bezat zou niemand hem meer lastig vallen. U kent de redenering, welke in dat opzicht in de grote politiek geldt. En vooral, waar Bogharia tussen de Westerse en de Russische invloedsfeer in ligt... Hij zou in staat zijn om de hulp van beide partijen tegen elkaar uit te spelen... U begrijpt, nietwaar? Niemand zou hem meer ten val kunnen brengen...’

‘Ik begrijp het,’ zei Mr. Darr. ‘Laten we niet afdwalen. De tijd is krap. Als ik het dus goed begrijp, zon Paul op een middel om de Revolutionnairen te breken en de Naghaltan in handen te krijgen. Toen kwam het spel met het meisje en met Algamemnon, die op zijn beurt wel een aanslag op Ferinah wilde plegen om die Revolutie, die hem z'n concessie moest bezorgen, nu eindelijk maar eens aan de gang te krijgen. Het moest een heel subtiel spelletje zijn geweest om Hector de indruk te geven, dat hij Ferinah zo uit de weg moest ruimen, zó, dat het leek of Paul

er de hand in had, terwijl Paul aan de andere kant bezig was om Algamemnon zodanig in te spinnen, dat hij hem op heterdaad kon betrappen en de gehele aanslag kon gebruiken om de Revolutionnairen aan te vallen. Daar zitten nog een heleboel duistere punten, maar, zoals ik al zei, we hebben haast. Wat mij voor het moment bijzonder interesseert, is de figuur van Kolonel Ciras. Hij zou erg weinig voor jouw tactiek gevoeld hebben. Je nam dus geen enkel risico. Ciras had alles gedaan om zichzelf onbekend te houden. Maar jij kende hem, Julius. En jij verried hem en liet hem arresteren. Om daarna zelf een soort Ciras-op-de-achtergrond te gaan spelen, zodat niemand Ciras' verdwijning bemerkte. Ontken je dat, Julius?'

Het gezicht van de Rijkskanselier was grauw geworden. Maar met inspanning van al z'n krachten beheerste hij zich en beet: 'Hoe weet u dat... Dat is eenvoudig ridicule...!'

'Het is de waarheid, en dat weet je! Ik besefte het helaas pas vijf minuten geleden, toen ik de concessie van Algamemnon zag. Daarop stond de handtekening van Ciras. Ik heb een vrij goed geheugen voor handtekeningen, Julius, en zodra ik deze zag wist ik, *dat het schrift op twee druppels water geleek op dat van mijn vriend Serge,* die mij drie maanden geleden schreef dat hij gearresteerd zou worden. Toen werd me ineens alles helder. Jij verried Serge Stankowitch, alias Kolonel Ciras. Niemand anders was in de positie om het te doen!'

Mr. Darr sprak met stemverheffing. Zijn vinger klemde zich vaster om de trekker. 'En ik hoop dat je hem niet ter dood hebt laten brengen, Decan, want alleen zijn leven kan het jouwe loskopen uit de hel...!'

Er was een zeker theatraal effect-bejag bij die laatste woorden. Maar in Julius Decan's oren klonken zij even dodelijk ernstig als het langzaam aanzwellende tromgeroffel, dat een vuurpeleton begeleidt, wanneer de geweren worden aangelegd. Koud zweet parelde op zijn voorhoofd toen hij afwerend de handen uitstrekte, en kermde:

'Nee... nee... Hij leeft... Hij is gevangen, maar hij leeft... dat-dat zweer ik...!'

Mr. Darr's houding ontspande zich. Een mateloze opluchting joeg in hem omhoog. Serge leefde. Het had zin gehad om dit alles te ondernemen, om telkens weer tegen dood en duivel op te bluffen en het fijne web van intrigue draad voor draad te ontrafelen. Ondanks de dodelijke val waarin hij zat, ondanks Paul's omsingeling en de alles omvattende dreiging van het moment voelde hij een diepe tevredenheid over zich komen. Het was nog niet te laat...

Doch die tevredenheid kreeg nimmer tijd om volwassen te worden. Want buiten, in de nacht, steeg plotseling een vaag geschreeuw op, en het volgende ogenblik scheurde het geratel van vele geweerschoten de stilte uiteen...!

II

Mr. Darr dook als een kat ineen, zodra het gerucht der schoten tot hem doordrong. Met een soepele sprong bereikte hij de muur, en schoof dicht langs de wand naar het venster. Achter hem hoorde hij Decan grienende angstgeluidjes maken, maar hij sloeg er geen acht op. Alles in hem was geconcentreerd op dit nieuwe probleem. Het eerste geschreeuw was niet

uit de straat opgestegen - hoewel vele stemmen daar thans het geroep overnamen. Noch waren de schoten op het huis gericht geweest. Zij hadden van een andere zijde geklonken. Wat was daar buiten gaande?

Tijd voor ampele overwegingen werd hem echter niet gegund. Juist toen hij het raam bereikte, werd het geroep in de straat een razend bevel. Het wilde getakketak van een mitrailleur ratelde eensklaps op. Rinkelend sprongen de glazen in scherven. Het geluid van brekend glas mengde zich met dat van vele geweerschoten. Het leek, of de hel was losgebroken!

Terwijl kogels langs hem gierden of scherp tusssen de wanden ricocheerden, wierp Darr een enkele blik naar buiten. Laag onder hem onderscheidde hij een linie donkere figuren, die in verspreide slagorde het huis bestormden. Wat daarginds ook gebeurd mocht zijn, het was voldoende geweest om Prins Paul alle voorzichtigheid uit het oog te doen verliezen en een aanval op het huis te bevelen.

De mitrailleur gaf opnieuw een salvo af terwijl hij terug sprong naar de tafel. Hij wist dat de toestand wanhopig was, toen hij de tommy-gun van de tafel rukte. Als zij de deur bereikten bestond er geen macht ter wereld die hem nog kon redden. De loop van het wapen op de vensterbank leggend, schatte hij z'n kansen en lachte grimmig. ‘Ga tegen de muur liggen, Julius!’ Hij moest schreeuwen om zich boven het satanische geschater van de mitrailleur verstaanbaar te maken.

‘Wat... maar... kunnen we niet...’

‘Nee!’ zei Mr. Darr tussen z'n opeengeklemde tanden, en haalde de trekker over.

Het razend geweld der schoten verdoofde hem.

Het automatische wapen schudde onder zijn handen als een levend wezen, dat tot het uiterst gekweld wordt. Een stroom vuur spoog naar omlaag. Beneden klonken kreten op. De mitrailleur aarzelde even, om dan haar schoten op het raam te concentreren waarachter hij stond. Terwijl hij de kogels dicht langs zich voelde scheren liet hij zich op z'n knieën vallen, dekking zoekend achter de vensterbank, zonder het vuren ook maar een ogenblik te onderbreken.

Daar omlaag kwam de linie der aanvallers tot stilstand als was zij tegen een onzichtbare draad gelopen. Enkelen vielen neer. De anderen trachtten tevergeefs dekking te zoeken tegen de moorddadig neergolvende kogelstroom uit de bovenverdieping.

De mitrailleur stokte plotseling. Blijkbaar was de band vastgelopen, dacht Darr. De goden waren hem gunstig. Hij richtte zich op en gaf een vuurstoot af.

Toen, dwars door het gerucht van schoten heen, hoorde hij Julius angstig schreeuwen. Hij wendde zich om - en had het gevoel of een ijskoude hand zich om z'n hart sloot. De deur van het vertrek werd opengeworpen en een man sprong naar binnen. Hadden ze kans gezien het huis langs een andere zijde binnen te dringen? Z'n hand flitste naar de Smith & Wesson. De tommy kon hij zo snel niet meer wenden, maar indien hij ingesloten was zou hij zich nimmer goedschiks...

'Niet schieten!' schreeuwde een bekende stem, en Darr's hand stokte midden in de beweging, terwijl een wilde verbazing ieder andere emotie een tijdloos moment overspoelde. Want de man die thans naast hem sprong was... Philip Morton.

Buiten begon de mitrailleur opnieuw te ratelen. Zij doken beide instinctief omlaag, Darr staarde

langs de loop van de tommy-gun, zich met alle kracht losworstelend uit z'n verlammende verbijstering. Met een beheersing, die hem zelf verbaasde, slaagde hij erin alles naar achteren te dringen en zich volkomen op het wapen te concentreren. Philip Morton bracht z'n mond dicht bij het oor van de tengere man om zich verstaanbaar te maken boven het helse staccato, dat het gerucht der andere schoten daverend overstemde.

‘Paul's mannen! Ze kregen ons in het oog toen we het riool probeerden uit te komen! We moesten terug!’ hijgde hij.

Dus dát was de betekenis van de eerste schoten geweest! En Paul had begrepen, dat ieder onderhandelen verder nutteloos was en had het laatste middel van een bliksemsnelle overval te baat genomen terwijl zijn prooi terug vluchtte, besefte Mr. Darr. Hij dacht nauwelijks na. Met intuïtieve zekerheid wist hij wat hem te doen stond toen hij de tommy-gun naar Morton toeschoof, en oprees.

‘Neem over, Philip! Snel! Zorg dat ze tot geen prijs bij de deur komen! En let op die type-writer. Hij staat rechts van je opgesteld!’

Er was een vastheid in z'n stem die iedere tegenspraak uitsloot. De Engelsman gehoorzaamde ogenblikkelijk. Beiden beseften zij dat, welke oude vete hen ook scheidde, dit moment hen tot bondgenoten maakte. Met grimmige zekerheid schoof Morton achter het automatische wapen, en Darr hoorde de tommy-gun met onverminderde heftigheid doorhameren, toen hij in gebukte houding, op de deur toerende, die toegang tot de hall gaf.

Hij struikelde bijna over een snotterende Julius Decan, die, gierend van de zenuwen, tegen de muur

gedrukt stond, maar wijdde geen splinter aandacht aan dat menselijke vergaarvat van tobbende angst en ellende. Alles hing thans van seconden af. Ieder ogenblik kon de tommy-gun haperen of uitvallen, en dan...

'Hector!' Hij sprong op de plompe figuur toe, die aan het uiteinde van de achtergang was verschenen. 'Vlug! Verzamel je mannen! Laat ze als de duivel de ramen bezetten! Waar zijn Koscha en het meisje?'

Zij staarden elkaar een ogenblik vast aan. Maar Algamemnon besefte hetzelfde, wat Philip Morton er toe had aangezet, om zonder een woord van protest het wapen over te nemen. In deze ogenblikken was iedere particuliere oorlog automatisch overgegaan in een wapenstilstand. Beiden kenden deze strijd. Dit was een onderzoek van het dodelijke, roekeloze spel dat zij, alle twee, ver buiten de grenzen van wet en rechtsorde, reeds zovele jaren gespeeld hadden. Een Rachuri Julius Decan mocht onder deze omstandigheden hulpeloos en ontredderd zijn als een kind, noch Mr. Darr, noch de dikke man verloren thans hun zelfbeheersing.

'Ik had hoop, dat u in staat zou zijn de aanval enkele ogenblikken te keren,' zei Algamemnon effen. 'Vandaar, dat ik Philip verzocht u zo snel mogelijk op te zoeken. Ioch is met het meisje naar achteren gegaan. Ik heb mijn mannen reeds naar de vensters op de bovenverdieping gezonden, hoewel ik vrees dat zij geen tegenstand van gewicht kunnen opleveren. Zij beschikken alleen over pistolen. Deze partij lijkt mij vrij kansloos, Mr. Darr. Indien u minder roekeloos met de tijd was geweest toen wij elkander in de kelder ontmoetten...'

‘Een fraai berouw,’ mompelde Mr. Darr. ‘Maar we zijn nog niet dood, wat? Pik Julius in de kraag en kom achter me aan, wil je. We gaan grote schoonmaak houden!’

Met die geestdriftige woorden glipte hij de dikke man voorbij en rende geluidloos de gang in, een vage glimlach om z'n lippen. En zo zag het angstige meisje hem een ogenblik later het grote vertrek binnenkomen, waar zij met gebalde vuisten stond te luisteren naar het razende geknal der schoten, dat thans aan alle zijden oplaaide.

‘Gwynn...!’

Toen waren z'n armen om haar heen, en ze drukte haar gezichtje tegen z'n schouder, zo heftig, dat hij, ook zonder woorden, begreep hoe intens ze naar hem verlangd had. Hij hield haar een ogenblik dicht tegen zich aan, terwijl het grimmige besluit in hem groeide dat, wat er ook gebeuren mocht, Paul nimmer de kans zou krijgen haar te gebruiken in zijn weerzinwekkend schema. ‘Maak je geen zorgen, Anne-Claire,’ mompelde Mr. Darr zacht. ‘We zijn nog niet verloren!’

Hij liet haar los toen hij Koscha zag opduiken uit een der schaduwrijke hoeken van het spaarzaam verlichte vertrek. Zij volgde hem met de ogen toen hij snel op de revolutionnair toetrad en besefte dat hij opnieuw anders was, geladen met een vreemde kracht, die maakte dat zij, nu alles hopeloos scheen, het onmogelijke van hem verwachtte. Ze hoorde naar de enkele woorden, die de beide mannen vlug met elkaar wisselden; korte, staccato-achtige zinnetjes, waarvan de betekenis haar ontging, doch die volkomen pasten bij de gespannen sfeer, met het

onophoudelijke gedaver der schoten dreigend op de achtergrond.

'Is er voldoende?'

'Ruim voldoende. Maar hoe weet jij...?'

'Het leek mij logisch dat jullie iets dergelijks moesten hebben in dit huis. Het ziet er uit als een fort, dus er was op verdediging gerekend. Laten we opschieten, Koscha! Ik vrees dat Hector's mannen het anders niet lang volhouden.'

'Ik ben blij dat u ook tot die conclusie gekomen bent, Mr. Darr,' sprak de dikke man traag, het vertrek binnentredend. Hij dreef een verwilderd rondstarende Julius Decan voor zich uit. 'De vuurkracht van een paar pistolen is klein. En Philip riep me toe dat het magazijn van de tomy-gun bijna leeg is!'

Als enig antwoord trok de tengere man hem mee naar de hoek, waaruit Ioch te voorschijn was getreden. En Hector Algamemnons anders zo uitdrukkingsloze gelaat vertoonde een ongewone opluchting toen hij, de holle ruimte onderscheidde, die vrij was gekomen nu een gedeelte van de wand op mysterieuze wijze opzij was geschoven. Naast grote, donkere pakken springstof glommen de lopen van vele geweren.

'Ah, maar dat is...'

'Er is zelfs een mitrailleur bij, zie ik,' mompelde Mr. Darr voldaan. 'Dat is het prettige wanneer je in een Revolutionnair Steunpunt wordt ingesloten. Je kunt zeker zijn dat ze ergens een appel voor de dorst bewaren. En Koscha geeft wat hij heeft.' Hij greep een paar trommels en overhandigde ze snel aan Algamemnon. 'Breng die dingen als de bliksem aan Philip, Hector, en zeg dat hij het nog een paar mi-

nuten volhoudt! Anne-Claire! Ren naar boven en haal een paar mannen voor de mitrailleur. Zorg dat je buiten de vuurlijn blijft, wil je.' Hij wierp een waarderende blik naar het meisje, dat, zonder enige aarzeling, wegholde. 'Wat voer jij uit, Koscha?' vroeg hij, ziende hoe de bleke man koortsachtig een vierkante houten doos te voorschijn haalde. 'Wil je de zaak opblazen met dat ontstekingsapparaat?'

'Voor eenmaal naast de roos, Gwynn.' Ioch sloeg grijnzend de deksel van de doos terug. Enkele koperen onderdelen schitterden in het lamplicht.

En Mr. Darr begreep...!

'Jij operette-revolutiemaker!' juichte hij. 'Zeg niet dat het een telegraaftoestel is en dat jullie idioot genoeg zijn geweest om een eigen lijn...'

'Precies. En als ze de lijn niet doorgesneden hebben weten ze binnen vijf minuten op het hoofdkwartier wat er hier aan de hand is.'

Enkele mannen kwamen het vertrek binnen, gevolgd door Ferinah. Een van hen had een bloedende schram over z'n gezicht. Hun gezichten droegen de verbeten uitdrukking van frontsoldaten, die weten dat iedere uitweg afgesneden is. Terwijl Darr een van hen snel hielp de stukken van de mitrailleur aaneen te zetten, zond hij de andere met een armvol geweren naar boven. Achter hem tikte de seinsleutel scherp en haastig. Hij voelde zich opgewonden en tegelijkertijd voldaan. Hun kansen stegen.

'Hoe staan de zaken?' vroeg hij de man, die haastig terugkeerde, en schoof een band in het automatische wapen. 'Kunnen we het houden?'

'Morton houdt ze met de schrijfmachine bij de deur vandaan. Het zag er even beroerd uit toen ze met handgranaten wilden beginnen, maar we hebben

de luiken dichtgekregen, en de muren zijn sterk genoeg! Waar moet de mitrailleur staan?'

'Stel 'm boven zo op, dat hij de straat zoveel mogelijk in de lengte bestrijkt. Weg ermee!' Darr lette nauwelijks op hen toen zij zich met het wapen weghaastten. Hij had zich reeds tot Koscha gewend. 'Lukt het?'

De bleke man knikte gespannen, de blik op het seintoestel gericht. 'Ik heb contact. Ze seinen dat ze zullen proberen ons hulp te zenden. Maar het kan wel even duren. Er wordt overal in de stad gevochten.'

'Dus opstand,' zei Mr. Darr langzaam.

'Het lijkt er op. Door m'n waarschuwing, dat Paul zou trachten de verschillende steunpunten op te rollen, waren ze min of meer voorbereid. Het enige gekke is, dat niemand iets van Ciras gehoord heeft. Dit is het ogenblik waarop hij de verschillende bewegingen moet coördineren!'

'Ik vrees, dat Ciras weinig kans heeft om iets te coördineren,' zei Mr. Darr grimmig. 'Hij is al meer dan drie maanden geleden gearresteerd, moet je niet vergeten.' Hij wuifde de opgewonden Koscha kalmerend terug. 'Zie je, broeder, ik heb ook niet stilgezeten en de hele zaak is me nu wel zo ongeveer duidelijk. Luister.'

Het kostte hem slechts enkele ogenblikken om Koscha mede te delen wat hij ontdekt had. Hij onderbrak zichzelf slechts eenmaal, teneinde Algamemnon, die met het, voor zijn doen overstelpende enthousiasme van een panharing in een haringpan kwam mededelen, dat de mitrailleur de aanvallers terug begon te dringen, met een armvol geweren de deur uit te wrken. En zo helder was zijn uitleg, dat zelfs

Ferinah, hoe oppervlakkig ook met deze zijde van de affaire bekend, een blik vol afschuw op Julius Decan wierp, die eenzaam en verloren in het midden van het grote vertrek was achtergebleven - kennelijk zo volkomen murwgeslagen door de gang der gebeurtenissen, dat de gedachte aan vluchten, bij gebrek aan voedingsbodem, reeds lang in de kiem gestorven was.

Evenals de mannen, die hij oorspronkelijk als zijn slachtoffers had gezien, wist de Rachuri zich thans gevangen binnen de stalen ring, waarin Prins Paul het oude huis gesloten hield. Angst snoerde hem de keel dicht. Hij kon slechts verwezen voor zich uitstaren en sidderend het uur van z'n geboorte betreuren.

Met een sprong kwam Koscha overeind.

'De smerige verrader!' Z'n stem was hees van drift. 'Dus hij leverde Serge uit!' Hij zou de Rijkskanselier naar de keel gevlogen zijn, wanneer Mr. Darr hem niet had tegengehouden.

'Kalm aan!' zei de tengere man scherp. Hij kwam op de Rachuri toe. 'Je sprak toch de waarheid toen je zei, dat Kolonel Ciras, alias Serge Stankovitch, nog leefde, Decan?'

'Ja! Ja! Dat zweer ik...!' De Rijkskanselier hief smekend de handen op. Er was niets meer van hem over dan een kleine, sidderende, zeer laffe man. 'Ik dacht... hij kon nog waarde hebben.'

'Je hebt goed gedacht. Hij is jouw leven waard. Waar zit hij gevangen?'

'In de Lagha-gevangenis. Onder z'n eigen naam. Niemand weet dat hij Kolonel Ciras is.' Decan leek grauw. 'Hij leeft! Ik geef je m'n woord van eer! Wat - wil je van me...?'

‘Volgzaamheid en goede wil,’ Mr. Darr liep snel naar het telefoontoestel, dat tegen de achterwand hing. Tot z'n mateloze opluchting was het apparaat intact. ‘Je kunt de hemel danken dat Paul over het hoofd zag de lijn door te snijden, Julius. Vermoedelijk redt jou dat het leven.’ Hij duwde Decan de hoorn in de handen.

‘Wat - wat...???’

‘Opbellen!’ beval Mr. Darr meedogenloos. ‘De Lagha-gevangenis! Opdracht geven om de gevangene Stankovitch om redenen van staatsbelang onmiddellijk in vrijheid te stellen. En dat *onmiddellijk* kun je zo letterlijk mogelijk opvatten, want als we binnen tien minuten geen bericht van het hoofdkwartier hebben, dat Kolonel Ciras daar is aangekomen, laat ik je met Koscha Ioch alleen, Julius. De rest wordt aan je fantasie overgelaten...!’

Maar Julius Decan had slechts weinig aansporing van zijn fantasie nodig om zich met koortsachtige haast op het toestel te storten. En terwijl ze naar zijn schelle stem luisterden, die huilerig de commandant van de gevangenis aan de lijn eiste, sloeg Mr. Darr tevreden zijn arm om Anne-Claire's schouders.

‘Neem me niet kwalijk dat ik even juich,’ mompelde hij voldaan. ‘Ik heb nog nooit eerder iemand telefonisch bevrijd, zie je.’

Hoofdstuk 7.....
geeft Hector Algamemnon een en ander ter overdenking en verhaalt hoe Mr. Darr het wonder der electriciteit herontdekt.....

I

Door de holle gangen van het oude huis galmde het gedaver der schoten met onverminderde heftigheid. Maar thans kwam het Prinses Ferinah voor, dat dit alles iets van zijn loden dreiging begon te verliezen. De arm van de tengere man naast haar lag vast om haar schouders, en in zijn grijze ogen flikkerden spotlichtjes, terwijl hij naar Julius Decan keek, die indrukwekkend voor de telefoon bevelen stond uit te delen. Iedereen in het grote vertrek voelde, dat er iets in de atmosfeer veranderde. De toestand was niet meer zo reddeloos als zij kort geleden leek. De enige, die geen deel had aan de algemene opluchting, was de Rachuri zelf. Hij deed onweerstaanbaar aan een doorgeprikte kinderballon denken, toen hij eindelijk de hoorn op de haak legde en zich tot Darr wendde.

‘Hij wordt vrijgelaten! Onmiddellijk!’

‘Geef het bericht door aan het hoofdkwartier, Koscha!’ zei de man in de kakie regenjas kort. ‘Zorg dat ze Serge oppikken zodra hij de gevangenis ver-

laat, en laten ze ons berichten wanneer alles in orde is.'

Er viel even een stilte, waarin het driftige getik van de seinsleutel onnatuurlijk scheen te klinken. Buiten werd het schieten iets minder, om dan met vernieuwde kracht los te barsten. Mr. Darr staarde peinzend naar de Rachuri, terwijl hij gedachtenloos z'n leren koker te voorschijn haalde en een van z'n lange, zware sigaretten opstak. De rook diep in z'n longen zuigend, worstelde hij een ogenblik met de wild opschietende gedachte, die hem plotseling overmeesterd had, toen hij Decan's telefonade gadesloeg. Natuurlijk was het losgeslagen krankzinnigheid om het te proberen! Maar de volkomen absurdheid van het idee vervulde hem met een kietelende spanning en straalde een ongekende warmte af, een verrukkelijke gloed, waarin ieder goed, redelijk bezwaar smolt. En, tenslotte, waarom niet...!!!'

'Loop nu niet dadelijk bij die telefoon weg, Julius,' zei hij liefkozend. 'Je begint juist aardig in vorm te komen. Waarom zouden we dan niet even doorgaan?'

'Maar u beloofde... u zei, dat indien Stankovitch in vrijheid gesteld was... Nu dat gebeurd is...' De Rachuri was niet meer bij machte een goed geproportionneerde volzin ter wereld te brengen. De afgelopen gebeurtenissen, de doodsangst, alles droeg er toe bij om de weinige zelfbeheersing, die hij bezat, te verpulveren. Hij staarde Darr glazig aan, met een hand steun zoekend aan de muur.

'Je hebt me een oude aanhanger terug bezorgd, en daar ben ik je erkentelijk voor.' Darr liet de rook langzaam uit z'n neusgaten kringelen. 'Maar waarom zouden we daar bij blijven? Waarom niet honderden

nieuwe aanhangers?' vroeg Mr. Darr, liefkozend z'n Smith & Wesson te voorschijn halend en het grote wapen aan de trekkerbeugel om z'n vinger zwaaiend. De Rijkskanselier staarde als gehypnotiseerd naar de baan van het pistool. 'Waarom niet duizenden? Millioenen? Waarom niet, Decan?' Hij sprak op zachte toon verder en zij staarden in opperste verbijstering naar hem, toen het tot hen doordrong wat hij bedoelde. Een gedeelte van die verbijstering beving Algamemnon, toen deze enkele ogenblikken later binnentrad en Julius Decan doodsbleek aan het telefoontoestel vond hangen, verwilderd starend naar de tengere man, die glimlachend met z'n pistool speelde.

'Er moet meer ammunitie voor de mitrailleur zijn, en de mannen boven vragen om handgranaten. Paul is iets van plan, vermoedelijk een stormloop op de deur. Het duurt hem te lang blijkbaar.' De dikke man trok vragend de wenkbrauwen op. 'Waarom telefoneert Zijne Excellenntie?'

'We hebben helaas geen handgranaten. En Zijne Excellentie is tot de ontdekking gekomen dat hij, als Revolutionnair Secretaris, een plicht jegens de Revolutie heeft,' verklaarde Mr. Darr minzaam. 'Vandaar dat hij thans in zijn kwaliteit van Rijkskanselier, verschillende commandanten en hoge functionnarissen staat op te bellen om hen te bevelen zich onverwijld aan de opstandelingen over te geven. En als we in Bogharia klaar zijn, beginnen we met de andere kuststeden, nietwaar Julius?'

Algamemnon wenkte enkele zijner mannen nader te komen en uit de wapenbergplaats datgene te nemen wat zij nodig hadden, alvorens te antwoorden.

‘Mijn complimenten, Mr. Darr,’ sprak hij eindelijk. ‘Hoewel ik betwijfel of velen daar in zullen vliegen.’

‘Op z'n minst geeft het onnoemelijke verwarring, en dat is ook iets waard,’ grinnikte de tengere man zonnig. ‘Vergeet niet dat Paul zich zó uitslooft om ons hier uit te roken, dat hij kennelijk nergens anders aandacht voor heeft. Dat is het enige wat ik niet begrijp,’ zei Mr. Darr fronsend. ‘Waarom is de Prins-Regent Paul zo door het dolle heen? Het was logisch dat hij, nu de toestand zich zo ontwikkelt, ons aan ons lot overliet en al z'n aandacht op Ciras' volgelingen concentreerde, nietwaar? En zit iets geks in de hele geschiedenis.’

‘Hij wil het meisje in handen hebben, dat is duidelijk.’

‘Maar waarom? Waarom? Waarom? Ik ben gek op Anne-Claire, maar om nu een heel koninkrijk voor haar op het spel te zetten...?’ Hij drukte haar schouder liefkozend. ‘Nee, Hector, er moet méér zijn. Weet jij er iets van?’

‘Ik heb mijn kaarten voor u op tafel gelegd, U weet, wat mij in deze geschiedenis voornamelijk bezig houdt, is het niet?’

‘De Naghaltan-affaire,’ zei Mr. Darr nadenkend. ‘Inderdaad, Hector, dat weet ik. En Prins Paul zit ook achter Naghaltan aan. Maar wat, om der lieven vrede wille, heeft Anne-Claire daar mee uit te staan...?’

Toen was het hem plotseling te moede, of een onzichtbare bom vlak onder z'n voeten ontplofte, en hem kilometers ver omhoog slingerde. Want terwijl hij, verdwaasd en naar adem snakkend, omlaag dwarrelde, klonk als van heel ver Ferinah's stem

nog na in z'n oren. En die stem zei, argeloos verbaasd: ‘Wat is er met Naghaltan, Gwynn? Kan ik je ergens over inlichten? Ik ken het vrij goed, weet je. Het is een buitengoed van mijn familie...!’

II

Mr. Darr hief duizelig het hoofd op en staarde het slanke meisje aan. De bodem golfde nog onder z'n geestelijke voeten, maar dwars door al dat geweld heen steeg een stralende zon pijlsnel omhoog aan z'n spiritueel firmament, en overscheen een landschap, zo klaar, zo overzichtelijk, dat hij niet begreep hoe alles hem eens zo verward en duister was voorgekomen.

‘Naghaltan van jou...’ herhaalde hij, eerbiedig Ferinah aanstarend. ‘Hector! Vriend van m'n jeugd! Hoor je dat?’

‘Ik zie niet in welke ingrijpende wijziging...’

‘Gedraag je niet als een imbeciel!’ Darr onderbrak zichzelf een ogenblik om Decan een bestraffende blik toe te werpen. ‘Sta daar niet in ledigheid, Julius. Als je met de stad klaar bent, bel je de hoogwaardigheidsbeklederes in Leghardia en Soetran maar uit hun respectievelijke bedden! Denk even na, Algamemnon! Als Naghaltan familiebezit van Ferinah is, is dat het enige stuk grond in heel Bogharia, dat Paul onmogelijk kan onteigenen! Toen hij aan de macht kwam, heeft hij alle eigendommen van het Koninklijk Huis uitdrukkelijk gegarandeerd, zoals je je misschien herinnert. Hij kan het misschien tot staatseigendom laten verklaren, hoewel dat ook al eindeloos geduvel geeft, maar daar komt hij niet

verder mee! Want dan heeft hij alleen maar iets over dat uranium te zeggen in z'n functie van staatshoofd en die positie is allemachtig wankel. Je mag zelfs rustig aannemen dat iedere partij, die hem als staatshoofd probeert te wippen, aan alle kanten hulp kan krijgen, zodra zekere machten de lucht van het uranium ruiken; zie het voorbeeld Algamemnon en de Revolutionnairen! O Jefta! Het is groots als je je even voorstelt hoe Paul krijzeltandend met dit probleem geworsteld moet hebben! Daar ligt een oud, verwaarloosd landgoed waar niemand naar taalt, tot de nok volgeladen met uraanpekerts, dat de eigenaar tot de machtigste man in de staat kan maken - en hij kan er niet aankomen! Hij moet etter en bloed gezweet hebben...'

Hij wendde ineens met een ruk het hoofd. Het pistool in z'n hand knalde, scherp en venijnig. Julius Decan tuimelde met een gil achteruit en staarde met uitpuilende ogen naar de ster, welke eensklaps vlak boven de telefoon in de muur verscheen.

'En als je nog eenmaal probeert een bedekte waarschuwing aan de autoriteiten aan de andere kant van de lijn door te geven, word ik echt boos op je, Julius,' zei Mr. Darr vriendelijk. 'Denk niet dat je ook maar een ogenblik uit m'n gedachten bent, lieveling; ook al mag dat er soms iets van weg hebben. Ga nu maar door met telefonisch je lesje op te zeggen. Hou even een oogje op hem als je wilt, Anne-Claire. Hij wordt zo roekeloos de laatste tijd.' Hij wendde zich weer tot Algamemnon. 'Voel je de maat van Paul's lied, Hector?'

De dikke man knikte.

'Een beschamende kortzichtigheid, moet ik toe-

geven. Passons. Het verklaart inderdaad alles. Ook dit huwelijk...'

'In de eerste plaats dat huwelijk! Dat was Paul's geniale vondst. Trouw met de enige erfgenaam van Naghaltan in gemeenschap van goederen, en alle zorgen zijn van de baan! Dat was het grote idee! En de rest liep prachtig mee. Prinses Ferinah wordt teruggeroepen, de versmelting der partijen geproclameerd, Ciras in de watten gelegd! Hiep hiep hoera voor Paul de Zachtaardige, de Redder der Natie. Toch kunnen die Revolutionnairen later nog lastig worden, denkt men. Geen nood! Is daar niet een zekere meneer Algamemnon, die op z'n eentje een aanslag op 's Volks Lieveling, Prinses Ferinah, voorbereidt, om de Revolutionnairen nu eindelijk eens zover op te jutten, dat ze een opstand ontketenen en Hector's papieren concessie door een staatsgreep in tastbare radio-actieve Naghaltanse aardklonten omtoveren? Laat die jongen z'n gang gaan! Paul is de beroerdste niet! Alles wordt gedaan om hem te helpen Ferinah in die bruidsstoet te krijgen, waar ze door bekrompen vooroordeel omtrent eeuwige liefde en huwelijksgeluk niet in wil Al dat gedoe met aanslagen en moordpogingen kan toch geen kwaad. Op het laatste moment zal die hele koningsmoord immers opgerold worden en als dat geen excuus is om op die bloeddorstige Revolutionnairen volgens alle regelen der heilige verontwaardiging in te hakken, lieve hemel, wat is het dan wel? Het sloot als de spreekwoordelijke bus, geliefde toehoorders. Er kwam alleen een onherstelbare deuk in dat hele fraaie plan, toen eerst ik, en later jij, Algamemnon, de koningin uit het spel stalen. Ja, wat is er, Koscha!'

'Ik heb bericht van het hoofdkwartier!' Er gloei-

den twee rode plekken op de wangen van de bleke man. Hij deed z'n uiterste best om zich te beheersen, maar slaagde er niet in de trilling van opwinding en vreugde geheel uit z'n stem te bannen. ‘Er zijn hulptroepen onderweg, en... Gwynn...! Het bericht is ondertekend door... verdomd, door Serge zelf, Gwynn!’

Zij staarden elkander sprakeloos aan. Maar Anne-Claire zag een ogenblik het wonder gebeuren, dat het strakke, verdrietig-spottende masker op Darr's gezicht versmolt onder de stralende warmte van een jongensachtige opgetogenheid, die zij nooit meer vergat. Want in dat ondeelbaar moment herkende ze plotseling het vreemde, hyper-sensitieve, grijze kind, dat zich achter de pose van een spottende, tegen hel en duivel opbluffende avonturier verborg; zag ze de wrange spot van het noodlot, dat deze wanhopige, tengere man, die de stompzinnigheid van het politieke spel meer moest haten dan iets anders ter wereld, er toe dwong de rol van ‘de man, die in revoluties handelde’, te spelen, omdat dit de enige manier voor hem was, om iets van die stompzinnigheid ongedaan te maken. Levend in de verpeste atmosfeer van intrigues en handel in mensenlevens, opgejaagd en alleen, altijd verliezend en altijd bereid een nieuwe aanval op de windmolens te wagen, omdat hij alleen in die strijd z'n gevoel voor eigenwaarde kon behouden, en zijn geloof in de simpelste en belangrijkste dingen, welke het leven onder het oppervlak van iedere machtsmisbruik in petto houdt: wat vriendschap, wat liefde en wat dood-ordinaire menselijkheid. En plotseling begreep ze hem volkomen, met al z'n donquichotterie en dwaze moed; even volkomen als zij besefte dat zij deze losgeslagen, twintigste-eeuwse-paladijn-van-de-droeve-figuur liefhad!

Het moment versplinterde even snel onder het grimmige aspect der gebeurtenissen als het er zich van had losgemaakt. Het bestond reeds niet meer, toen de hijgende man met de bloedende schram over z'n gezicht, die als een bom het vertrek binnen viel, in het midden van de kamer tot stilstand was gekomen.

'Morton vraagt meer ammunitie! Er broeit iets, daarbuiten! En hebben jullie werkelijk geen handgranaten? Het zou zo'n macht verschil uitmaken!'

Die paar woorden rukten hen naar de werkelijkheid terug, gaven hen het besef, dat zij desgewenst schoonklinkende theorieën konden opstellen, doch dat deze theorieën de betrekkelijke waarde dreigden te krijgen van het geestelijke galgenmaal voor een aantal ter dood veroordeelden.

'Het spijt me!' zei Mr. Darr en haastte zich naar de wapenbergplaats. 'Er zijn geen handgranaten! Ammunitie genoeg. Pak aan!' Hij begon de armen van de boodschapper vol te stapelen. Er is wel dynamiet, zie ik. Misschien kunnen we daar een paar bommen uit fabriceren. Maar ik ben bang dat het effect daarvan nogal sterk is in een straatgevecht. Ik zal zien wat ik kan doen. Zeg tegen Philip dat we ons direct naast hem in de strijd storten!' Terwijl de man zich weghaasttte, wendde hij zich snel tot de anderen. 'Dit is het einde van ons vraaguurtje, jongens en meisjes. Help me met dat dynamiet, Koscha! Algamemnon! We kunnen Philip niet al het vuile werk laten opknappen.' Hij lachte bemoedigend tegen het meisje, dat trouw achter de transpirerende Julius Decan stond, wiens telefoonstem van een geslagen volgzaamheid was geworden. 'We houden Paul wel buiten de deur tot Serge met de

hulptroepen is gearriveerd, Anne-Claire. Kijk alsjeblieft niet of je in levensgevaar verkeert, wil je.'

'Dat is het enige wat mij niet duidelijk is,' zei Algamemnon, een der zware pakken openscheurend. 'Waarom zet Paul alles en alles op het spel om *nu* het meisje nog in handen te krijgen. Hij moest toch ook beseffen dat het spel verloren is!'

'Juist *omdat* het spel verloren is, Hector, mijn vriend,' mompelde Mr. Darr afwezig, een staaf dynamiet keurend bekijkend. 'Deze dingen zijn in ieder geval te groot, Koscha. Als we zoiets brandend uit het raam slingeren blazen we de hele straat op, inclusief onszelf. Trek dat andere pak eens open, misschien zijn die patronen kleiner... juist... Eh, zie je, Algamemnon, Paul heeft geen schijn van kans om die revolutie te keren, nu ze eenmaal uitgebroken is. Daarvoor is de algemene ontevredenheid veel te groot. Hij is practisch dood en begraven - tenzij hij op het laatste moment Anne-Claire nog in handen krijgt en haar tot een huwelijk weet te dwingen, al is het dan ook op de twaalfde klokkeslag. Dan heeft hij Naghaltan. En vermoedelijk is Ferinah lijfsbehoud en bezit van goederen door de Revolutie gegarandeerd, nietwaar Koscha?'

'Vanaf het eerste begin. Het gaat zelfs nog verder! Niet alleen Ferinah, maar haar gehele familie is bij voorbaat door het Revolutionnair Comité leven en vrijheid toegezegd. Als hij met haar trouwt, is het ons onmogelijk hem een haarbreed in de weg te leggen.'

De bleke man haalde onwillig de schouders op. 'Praat het later maar eens uit. We hebben al genoeg aan ons hoofd. Deze dynamietpatronen zijn geen gram lichter, Gwynn!'

‘Dat is beroerd! Hoe staat het met die nitriet, daar achter? Als het helemaal niet anders gaat, moeten we deze staven doormidden zien te krijgen. Maar ik ben er wat huiverig voor...’

‘Ogenblik!’ zei Algamemnon eensklaps scherp. ‘Nog één vraag! Wanneer werd die belofte inzake behoud van leven en goederen aan Prinses Ferinah gedaan?’

‘Omstreeks drie maanden geleden,’ antwoordde Ioch korzelig. ‘Werkelijk, er zijn nu andere dingen dan...’

‘Ik heb er nooit van gehoord.’

‘Het was een geheim besluit van het Comité. Zelfs Ciras was er niet bij tegenwoordig. Hij liet zich plotseling verontschuldigen. Wij vonden het toch van het hoogste belang, dat dit besluit vorm kreeg en namen het met meerderheid van stemmen aan. Wat hebben jullie ineens?’ Hij keek Darr en Algamemnon, die beide waren opgerezen, verrast aan. ‘Vinden jullie dit de tijd om...’

‘Koscha!’ De uitdrukking op Darr's gezicht sloot ieder verder vragen uit. ‘Wanneer werd dat besluit door het Comité bekrachtigd?’

‘Drie maanden geleden ongeveer. Het was de achttiende Augustus. Ik herinner me het nog zo precies omdat ik me ongerust over Serge maakte en niemand iets van hem gehoord had!’

‘Dat klopt. De hemel beware je, Hector. Julius!’

De Rijkskanselier sprong omhoog uit een gemummeld telefoongesprek of hij een schot hagel in z'n broek gekregen had. ‘Ik... ... ik trachtte werkelijk niet...!’

‘Vergeet het! Wanneer werd Ciras gearresteerd?’

‘Ik weet... ik geloof... eh... negentien Augustus...

of... nee, nee. Pardon... het was op de namiddag van de achttiende Augustus... Absoluut zeker...'

'En jouw concessie is ook op de achttiende gedateerd, Hector,' zei Mr. Darr zacht. 'Ik neem aan dat je Ciras handtekening er in de namiddag onder kreeg wat?'

'In de namiddag. Inderdaad. Passons, Mr. Darr, Houdt dit werkelijk in dat...'

'Ik vrees,' zei de tengere man, 'dat het een zware slag moet zijn, maar inderdaad lijkt het me duidelijk dat Ciras jouw papieren getekend heeft zonder ruggespraak met het Comité. Ik neem aan dat je hem wijselijk maar niet gezegd hebt, dat het om uraanpekblende ging. Het zal wel iets schuldelozers geweest zijn, als olie of bauxiet. Hij zal gedacht hebben, dat hij er het wel bij het Comité door kon drukken, gretig als hij was op de wapens en andere kleinigheden die jij hem in ruil voor Naghaltan beloofde. Serge was altijd een groothandelaar in nog niet ontvangen berenhuiden - al neem ik ditmaal grif aan, dat het Revolutionnair Comité z'n besluit van harte had toegejuicht, indien ze er mee op de hoogte was geweest. Maar daar ligt nu juist de clou van de hele zaak: Ze wérden nooit op de hoogte gesteld, omdat het stomme toeval wilde, dat Kolonel Ciras door Decan verkocht, verraden en gevangen gezet werd, vóór hij het kon mededelen. In al hun onschuld garandeerden zij Prinses Ferinah dus de onvervreemdbaarheid van *al* haar eigendommen, en hieven daarmee, ongewild en ongeweten, Ciras' besluit inzake Naghaltan op. Het spijt me verschrikkelijk, maar ik vrees, dat je nooit met emmertjes uraanpekerts zult venten, Hector. Die concessie, waar je zo bloedig voor geïntrigeerd hebt, is waardeloos; tenzij je op

de onbeschreven achterzijde van het papier een onsterfelijke treurmars componeert. Het moet een zware slag voor je zijn,' zei Mr. Darr op een toon, die aanzienlijk meewariger was dan z'n nauw bedwongen glimlach. 'Een heel zware slag...'

Doch hoe zwaar de slag voor Algamemnon ook mocht zijn, zij werd in hevigheid nog vele malen overtroffen door de donderende explosie, welke plotseling op de voorzijde van het oude huis aanrolde als een vloedgolf van alles vernietigend geweld, dat het gebouw deed sidderen, alsof het door een kolossale stormram gerammeid werd...!

III

'De buitendeur!'

Mr. Darr herstelde zich vele eeuwigheden eerder dan de anderen, en terwijl hij met twee kolossale sprongen de gang bereikte, vervloekte hij z'n zorgeloosheid met gruwzame bitterheid. Er was herhaaldelijk gewaarschuwd dat Paul's mannen een stormloop voorbereidden. Desalniettemin had hij zich niet van de gesprekken los kunnen rukken om al z'n aandacht aan dit nieuwe probleem te geven, gefascineerd als hij was door de vonkenschietende snelheid, waarmee de raadselachtige geschiedenis die zich gedurende de laatste minuten naar z'n oplossing spoedde. Thans kwamen Noodlot en Dood, broederlijk tezamen, de rekening presenteren voor die laatste - verloren - minuten...

In de gang woei een golf van gerucht hem tegen. Uit de lichte stofwolken, welke de gehele hall doorwolkten, doch waardoorheen hij vaag een groot,

hoekig gat onderscheidde op de plaats, waar de deur geweest was, knetterden schoten. Donkere gestalten, verdoemde zielen in een inferno van stof, vuur en puin, woelden daar vaag dooreen. Tot z'n mateloze opluchting raasde het koortsige gehamer van een automatisch wapen plotseling scherp uit die chaotische warreling van geluiden. Morton was blijkbaar ongedeerd door de ontploffing waarmee Paul's mannen de deur opbliezen, te voorschijn gekomen, en verdedigde de bres verbeten. Maar hoe lang hij dat nog vol kon houden...

'Uiteindelijk schijnt het van weinig belang te zijn wie nu precies recht heeft op de Naghaltan-concessie.' De zware gestalte van Algamemnon schoof naast hem. 'Dit lijkt op het einde, Mr. Darr...'

'Ik vrees het,' zei een zeer sombere Mr. Darr!

Tevergeefs spande hij z'n hersens in tot het uiterste om een uitweg te vinden. De weerstand, die de aanvallers thans nog belette het huis verder binnen te dringen, was te onbetekenend om hen lang tegen te houden. Hij durfde er een eed op te doen dat zij thans reeds koortsachtig bezig waren hun mitrailleur zo te verplaatsen dat het wapen de hall bestreek. En dan...

Een hand raakte zijn arm aan. Meteen klonk Koscha's nerveuze stem dicht aan zijn oor, schreeuwend om zich boven het geweld verstaanbaar te maken: 'Gwynn! Vlug! Kunnen we hen nog een paar minuten tegenhouden...?'

'Hoezo!' Mr. Darr wendde zich opgewonden om. 'Zie je nog ergens een gaatje?'

De stem van de revolutionnair werd verbrokkeld door het helse rumoer. '... geen tijd... uitleggen...! Algamemnon... tegenhouden... kom mee!' Hij trok

Darr de kamer weer in, tegelijkertijd de dikke man met een driftig handgebaar bevelend zich bij Philip Morton te voegen, en het fort mede te verdedigen. Algamemnon gehoorzaamde met zeldzame gedweeheid, maar Darr had geen tijd om zich daarover te verbijsteren, want reeds had Koscha de deur dichtgetrapt, zodat alle geluiden daarbuiten vervaagden, en sleurde hem jachtig mee naar de wapenbergplaats. Het meisje, dat nog steeds naast Julius Decan stond, maakte een beweging of zij angstig op de tengere man toe wilde komen, maar Koscha's gejaagd optreden weerhield haar daarvan.

‘Weet je iets van electriciteit af, Gwynn?’

‘Ik kan electrisch brood roosteren. Alles wat verder gaat is een wonder voor me. Wat ben je van plan?’

‘Er ligt hier genoeg dynamiet om het gehele gebouw de lucht in te blazen. De kelder is daarbij zo stevig, dat we er tijdens de ontploffing nagenoeg veilig in zijn. Als we...’

‘... Ik begrijp je. Wij allemaal in de kelder en als Paul's heirscharen triomfantelijk binnen stormen: ... Boem! Maar hoe wil je dat klaarspelen.’

Ioch begon opgewonden de pakken springstof in de bergplaats te duwen. ‘De Beweging heeft indertijd maatregelen genomen om dit huis desgewenst op te blazen. Vroeger bewaarden we hier een archief, dat nooit in verkeerde handen mocht vallen, begrijp je. De installatie daarvoor is er nog. De electrisch te ontsteken springpatronen eveneens. Het is in een paar seconden aan te sluiten op het electrisch net.’

Mr. Darr zei koel. ‘En zodra je die springpatroon aansluit vlieg je zelf aan het hoofd van de hele lading door het plafond. Misschien ben ik een sentimentele

oude man, maar het trekt me weinig om in de kelder op jouw zelfmoord te wachten.'

'Dat hoeft niet. Ik kan de stroom uitschakelen terwijl ik aansluit en pas op het laatste ogenblik, als alles klaar is en ik de bergplaats reeds gesloten heb, het contact herstellen. Als jij in die tijd naar de hoofdschakelaar van dit huis rent, en alle stroom uitschakelt, gebeurt mij niets! Met de hoofdschakelaar kunnen we dan later de lading laten ontbranden! Allemachtig, Gwynn, ik weet ook wel dat het gevaarlijk is, maar anders gaan we er in ieder geval aan! Als jij nu maar zorgt dat die hoofdschakelaar uitgeschakeld is, komt het wel in orde. Laat de rest aan mij over.'

Mr. Darr aarzelde een ondeelbaar ogenblik. De intense opluchting, die hij voelde, vermengde zich met een sterke afschuw. Maar hij realiseerde zich met angstaanjagende zekerheid dat dit wanhopige risico hun enige kans was - een kans die op splinters van seconden rustte...!

'Waar zit die hoofdschakelaar?' vroeg hij haastig.

'In de zijgang vlak naast de keldertrap. Schiet op, Gwynn!'

'Ogenblik.' Darr wenkte het meisje, dat met wijd opengesperde ogen had toegeluisterd. 'Heb je gehoord waar die schakelaar zit, Anne-Claire? Zie je kans om die binnen drie minuten te bereiken en te doen wat Koscha gezegd heeft?'

'Als jij het vraagt...!'

'Dat is de ware toon voor een huwelijk,' zei hij luchtig. 'Vlieg!' Maar zij heeft nimmer geweten wat er in hem omging toen hij de deur snel achter haar verdwijnend figuurtje sloot. Zij was de enige die nog beschikbaar was. Maar hoe gering was de troost

van een dergelijke, koel-tactische overdenking, nu hij zijn Dame wegzond door een gang, die elk ogenblik door de mitrailleur bestreken kon worden.

'Waarom laat je haar gaan?' vroeg Koscha scherp, een paar draden aan elkaar verbindend.

'Moeten Algamemnon en Morton dan niet gewaarschuwd worden! En de mannen op de bovenverdieping! Er is niemand anders! Ik stuur haar liever naar de achterzijde, dan haar door het vuurgevecht bij de deur laat kuieren! Beter, dat ik dat zelf opknap. Anne-Claire kan net zo goed die hoofdschakelaar bedienen als ik.' Darr liep op de deur toe. 'Neem Julius onder je arm wanneer je naar de kelder rent, wil je? En denk om het plafond! Tot straks, broeder.'

Hij haastte zich naar buiten.

Aan de voorzijde van het huis werd nog steeds druk gevochten. Alvorens de ronddwarrelende stofwolken, welke de ontploffing bij de deur had opgejaagd, manmoedig binnen te duiken wierp hij een snelle blik naar de achterzijde van de gang. Even meende hij een rank silhouetje in de verte, bij de trapopening, die naar de kelder voerde, te zien bewegen, maar in het dompige licht was het onmogelijk veel te zien, en zijn gedachten hielden zich dan ook vol sombere onrust met Anne-Claire bezig, terwijl hij behoedzaam langs de muur in de richting van het schieten schoof.

Het verwonderde hem dat hij het geratel van de tommy-gun niet meer hoorde. Inwendig vervloekte hij de stofmist, die het hem onmogelijk maakte de scène te overzien. Hij haastte zich verder.

Zo zag Philip Morton hem een ogenblik later uit de stofwolken opduiken; een tengere spookverschij-

ning met een Smith & Wesson in de aanslag. Hij wierp hem een verbaasde blik toe.

Maar zijn verwondering kon onmogelijk groter zijn dan die van Mr. Darr zelf. De Engelsman had zich aan de voet van de trap teruggetrokken, waar een uitspringende hoek dekking verschafte. Enkele mannen zeulden vagelijk met wapens aan de bovenzijde van de trap. Maar hoewel bij de deur het schieten geen ogenblik staakte, lag Morton's tommy-gun waakzaam, maar werkeloos in de bocht van diens arm, en ook geen der anderen vuurde een schot af.

'Staken jullie voor loonsverhoging?' informeerde Darr sceptisch.

De Engelsman grijnsde wolfachtig.

'Het is nog mooier! Luister naar die schoten! Paul's jongens worden op het ogenblik in de rug aangevallen, en een klein vogeltje heeft me ingefluisterd, dat het wel eens de Revolutionnairen konden zijn, die hen omsingeld hebben. Ze hebben geen tijd meer voor ons, old boy. Blij toe! Ik dacht, dat we de weg van alle vlees zouden gaan, toen ze die handgranaten tegen de deur smeten. Wat kom je doen?'

'Waar is Algamemnon?' De tengere man wierp een zoekende blik om zich heen. De zwaarlijvige financier was in geen velden of wegen te zien.

'Weg om poolshoogte te nemen, naar het schijnt.'

Mr. Darr hoorde hem nauwelijks. Zijn gedachten raasden wild naar hun hoogste toerental. Als daar buiten de Revolutionnairen werkelijk een poging deden om hen te ontzetten, veranderde alles. Het gehele wanhopige plan van Koscha, om het gebouw op te blazen, werd daarmee losgesneden van iedere noodzakelijkheid, concludeerde hij met diepe opluch-

ting. Maar dwars door die opluchting heen flitste vaag het rode signaal: Onveilig. Iets diep in hem, dat hij noch begrijpen, noch verklaren kon, waarschuwde hem heftig en met grote aandrang, dat er iets niet klopte; dat er, diep onder de oppervlakte, gevaar broeide en hij er goed aan deed tot het uiterste op zijn qui vive te zijn. Ergens sloot een schakel niet volledig. Maar waar...?

De dreigende sensatie van naderend onheil groeide in nauwelijks een tiende seconde in hem. Hij worstelde er nog mee, trachtend het voor zichzelf te verklaren, toen hij een massieve vorm uit het nu allengs optrekkende stof zag opkomen. Een ogenblik later manifesteerde de verschijning Algamemnon zich voor hem.

'Alles in orde, Philip?' Hij kreeg nu eerst Darr in het oog. 'Ah...' Een lichtelijk verwonderend knikje. 'Hebt U reeds ontdekt, dat de situatie zich merkwaardig snel gewijzigd heeft, Mr. Darr? Paul is door de Revolutionnairen ingesloten.'

'En waar,' zei Mr. Darr, met onaangename koelheid, 'kom jij vandaan, Hector, dat je dat allemaal zo goed weet?'

'Ik heb geen bezwaar om het U mede te delen. Inderdaad, ik kom van Zijne Hoogheid persoonlijk. Wij hadden een kort, maar interessant gesprek. Men vertelt dat U over veel fantasie beschikt, Mr. Darr, waarschijnlijk behoef ik U dus weinig méér te verduidelijken...?'

En Mr. Darr begreep...

Hij begreep het met een schok, die alle redelijkheid terzijde drong en de geestelijke noodsignalen schroeiend heet deed oplichten. Tot alles samendrong in de blinde drift, waarmee hij op de dikke man toeschoot,

z'n Smith & Wesson met een ruk omhoog brengend.

‘Jou schoft...! Je hebt ons verkocht aan die...!’

Het grote pistool stokte in het midden van de opwaartse beweging. Op hetzelfde moment flikkerden de lichten en doofden langzaam. Ferinah had haar opdracht uitgevoerd. Maar het valt te betwijfelen of Mr. Darr dit ooit besefte. Want de enkele slag in de nek, die Morton hem bliksemsnel toebracht, deed hem omlaag duizelen door een duisternis, welke degene, die thans het oude huis vulde, duizenden malen in intensiteit overtrof. En het laatste wat van zeer, zeer ver, als aangespoeld op verre echo's tot hem doordrong, terwijl hij met een gesmoorde kreet ineenzakte, was Algamemnon's zachte stem: ‘Nu de concessie van Ciras waardeloos blijkt te zijn kunt U het mij toch moeilijk euvel duiden, dat ik de tegenpartij steun, niet waar, Mr. Darr...!’

Hoofdstuk VII.....
laat Mr. Darr terugverlangen naar de dagen van de zwijgende film, en verhaalt hoe Prinses Ferinah de huwelijksklokken hoort luiden zonder te weten waar de klepel hangt

I

‘Gwynn... Gwynn...!’

Dezelfde verre echo's, welke Algamemnon's woorden vervormden, toen hij wegzonk in zijn bewusteloosheid, galmden opnieuw onder Mr. Darr's schedeldak, nu hij - zo'n paar millioen jaar later, naar het hem toescheen - moeizaam naar het licht terugkrabbelde. Z'n hoofd scheen uitgezwollen tot de grootte van een flink bioscooptheater, waarin alle stoelen bezet waren door een sadistisch publiek, dat er een satanisch genoegen in vond met bergschoenen op z'n hersens te trappelen, zodat het gehele theater schudde en sidderde van een pijn, die niet meer van deze wereld was. Over z'n oogballen flitsten verwarde herinneringsbeelden die op een of andere manier van weerhaken en scheermessen voorzien waren, en tot overmaat van ramp ging deze helse film vergezeld van dat smartelijke echo-effect, dat meer dan voldoende was om iemand met weemoed naar de dagen van de stomme film terug te doen verlangen.

‘Gwynn...! Oh... Gwynn!’

Mr. Darr slikte moeilijk en trachtte zich los te maken uit deze surreële kermis. Z'n nek deed moordende pijn en het leek hem of al z'n schouderspieren wreedaardig uiteen gescheurd waren.

‘Hij is dood...! Jullie hebt hem vermoord...!’

‘Was het maar waar,’ mompelde Mr. Darr kreunend, en opende knipperend de ogen. ‘O, m'n hóófd!’

Hij lag op de grond in een duister vertrek, dat zeer onvoldoende verlicht werd door een zaklantaarn. Enige donkere figuren rezen rond hem op, als helse scherprechters uit een burgerlijk melodrama, en om die laatste indruk nog te versterken lag er een soort engel naast hem geknield, die zich dicht tegen hem aandrukte en hem thans stralend aankeek.

‘Goddank; hij léét...!’ sprak de engel opgetogen.

‘Je zou aanzienlijk minder voldaan zijn als je m'n hoofd kon voelen,’ zei Mr. Darr smartelijk en hees zichzelf mooizaam in zittende houding. ‘Hallo, Anne-Claire. Ze hebben jou dus ook te pakken gekregen.’

Met z'n hand tegen z'n nekwervels gedrukt keek hij langzaam de hem omringende kring rond, terwijl de herinnering aan alles wat er gebeurd was traag in hem terugvloeide, om eindelijk z'n blik op de man met de lantaarn te laten rusten. ‘Algamemnon. Eer deze geschiedenis tot een einde gekomen is, zal ik jou minstens even hard met een eind gaspijp op het einde van je ruggemerg timmeren, dat beloof ik je!’

In de duisternis begon iemand zacht te lachen.

‘Inderdaad, hij is een opmerkelijk man, Uw Mr. Darr, mijn waarde Algamemnon. U hebt niet overdreven.’

‘En dan heb je mij nog niet eens door drie brandende hoepels zien springen, terwijl ik op een zingende zaag het Urenburcher Volkslied speel,’ zei Mr. Darr bijterig, terwijl z'n blik de lacher zocht. ‘Ik ben een onuitputtelijke bron van grapjes en jolijt, vriend. En wie ben jij...?’

Het licht zwaaide scherp terug en omspeelde eensklaps een slanke, grijsharige verschijning, die hem met een vage glimlach gadesloeg. Mr. Darr nam hem kwaadaardig op.

‘Uwe Hoogheid... Ik had het kunnen weten.’

Hij stond op en bekeek de mannen om zich heen vol afgrijzen. Toen hij langzaam in z'n binnenzak tastte, maakte de dikke man een snelle beweging met z'n revolver. Darr haalde de schouders op, terwijl hij rustig z'n sigarettenkoker te voorschijn haalde en zich voorzag van een van z'n geliefkoosde, loodzware sigaretten. ‘Je moet zo langzamerhand eens wat minder verraderlijk tussen de partijen heen en weer gaan springen, Hector,’ raadde hij vaderlijk. ‘Op jouw leeftijd zijn de zenuwen ook niet meer wat ze waren...’

Ze keken allemaal naar hem, terwijl hij z'n sigaret aanstak. De kleine vlam in zijn handen trilde niet in het minst. Maar achter dit koele masker van spot en onaandoenlijkheid, scheerde het zoeklicht van z'n brein razend snel over de veranderde omstandigheden en trachtte de situatie helder te krijgen.

Hier stonden ze, dacht Mr. Darr, tezamen in een donker huis, dat vermoedelijk maar erg weinig nodig had om in de lucht te springen. Ze moesten het meisje te pakken hebben gekregen nadat zij de hoofdschakelaar bediend had, en uit de duisternis leidde hij af, dat ze van Anne-Claire geleerd hadden, hoe

ongezond het inschakelen van het electrisch licht was. Dat was het eerste punt. Het tweede punt behelsde het probleem, waarom Algamemnon thans de zijde van Prins Paul had gekozen, op een moment dat diens koerswaarde juist ver beneden pari zakte. Want de heren behoefden hem werkelijk niet te vertellen, dat zij zich alleen in het oude huis teruggetrokken hadden, omdat het er zo lekker naar kaas rook. Er was maar één uitleg voor, en met ieder onsje intuïtie, ieder greintje ervaring dat hij bezat, wist hij, dat die verklaring juist was: Ciras' mannen, die Paul in de rug aanvielen, hadden hen naar binnen gejaagd, en alleen aan het feit dat Algamemnon te elfder ure zijn zijde gekozen had, dankte Paul het, dat hij niet in handen der Revolutionnairen was gevallen. De partijen waren bliksemsnel gewisseld; de belegenaars waren belegerden geworden. Paul zat, met permissie, in de soep, en wat hij onder de gegeven omstandigheden Algamemnon te bieden had, dat die o, zo voorzichtige tacticus er toe had doen besluiten z'n vriendschap met de overwinnende Revolutionnairen in een drieste vijandschap om te zetten, bleef vooralsnog duister.

De vraag, hoe Algamemnon zo vlug, en onder zo exceptioneel moeilijke omstandigheden met Paul in verbinding had kunnen treden, verbaasde hem minder. Uit vroegere ervaringen wist hij, hoe snel de ogenschijnlijk zo trage figuur kon handelen, indien dit nodig was. Nee, daar zat de moeilijkheid niet. Vanaf het ogenblik dat hij besefte, hoe zijn concessie op Naghaltan, door het besluit van de Revolutionnaire Raad om Ferinah's eigendommen onvervreemdbaar te verklaren, scheurpapier geworden was, had de dikke man gelegenheid gehad om een nieuw plan

de campagne te ontwerpen. De grote vraag was niet zozeer hoe hij dat verwezenlijkt had, alswel *wat* dat plan precies behelsde...

‘Hector, lieve vriend,’ mompelde Mr. Darr, de lucifer dovend, ‘zou je de Vergadering van Grootaandeelhouders nu eindelijk niet eens mededelen, wat de plannen voor het komende boekjaar zijn met de N.V. Naghaltan? En waar heb je Kameraad Koscha gelaten - of is dat staatsgeheim?’

Zijn stem had de druilerige vriendelijkheid van een aquarium-bezoeker, die bij de oppasser informeert, wanneer de haringen gevoerd mogen worden. Maar iedere spier in z'n lichaam was gespannen, en op de bodem van z'n denken woekerde de giftige zekerheid, dat zij even wanhopig ingesloten waren als diezelfde overdrachtelijke haringen, in datzelfde spreekwoordelijke aquarium - met Algamemnon als hongerige haai in het midden.

‘Uw vriend Koscha wist helaas in de plotseling intredende duisternis te ontkomen naar de kelder, Mr. Darr,’ zei de haai rustig. ‘Er is alle reden om aan te nemen dat hij via het riool Ciras' mannen daarbuiten heeft weten te bereiken. Hij is overigens voor ons onbelangrijk. U behoeft U geen zorgen over hem te maken. Er is slechts één, wiens toestand penibel is - Uzelf!’

‘Hoor, hoor!’ fluisterde Mr. Darr vol ontzag. ‘Een Wáárschuwing. Of is het een Dreigement? Die twee dingen verwar ik altijd weer opnieuw.’ En ondanks de angst, die haar beheerste, en die aan ieder klein gebaar, iedere stembuiging, ieder woord, in haar ogen een dodelijk dreigend accent gaf, wierp het meisje een bewonderende blik op de tengere gestalte, die daar, rustig rokend, in de bleke lichtkring van de

lantaarn stond, en geen fractie van z'n oude opgewektheid had verloren. Ze kwam dichter naast hem staan, en voelde een onberedeerbare dankbaarheid jegens hem, toen z'n arm als vanzelfsprekend om haar schouders schoof, ze hem zacht lachend hoorde zeggen: ‘Geen zenuwen, hoop ik, Anne Claire? Die kun je rustig aan Hector overlaten. Hij zal waarlijk geen haar op je hoofd krenken, zoals dat heet in degelijke griezelromans. O nee! Jij bent de krent in z'n pudding; de enige gijzelaar, die Serge ervan kan weerhouden deze vergadering op staande voet te mitrailleren. Ik bezweer je, dat er al lang en breed een ultimatum verzonden is; zo in de geest van: “hou - je - rustig - of - we - laten - het - hele - gebouw - met - Prinses - en - al- in - de - lucht - springen”. Waarom denk je anders dat het buiten zo rustig blijft? En nu gaan we eens onderhandelen hoe jij geruild kan worden voor een vrije aftocht, of zoiets. Nietwaar, makker Algamemnon?’

‘Ditmaal bent toch werkelijk te naïef, m'n waarde Darr.’

Maar het was niet de dikke man, die antwoordde. Prins Paul glimlachte lichtelijk geamuseerd, terwijl hij binnen de lichtkring trad, en er ging iets van hem uit, dat voor de eerste maal onbestemde vrees in Mr. Darr's ogen bracht. Onder de koele aristocratische beheersing, welke de rijzige figuur zo gemakkelijk ten toon spreidde, herkende hij een dreiging, dodelijker, genadelozer dan alles wat Algamemnon ooit vermocht op te brengen. Hij voelde een ijzige onzekerheid in zich omhoog kruipen, en tevergeefs trachtte hij z'n spot daartegenover te stellen toen hij mompelde: ‘Dus toch... Een Vorst Spreekt... Afdrukken van de rede, compleet met feestneus

en toeter, na afloop aan de cassa verkrijgbaar, tegen inlevering van drie lege coca-cola flesjes.'

De Prins-Regent negeerde hem volkomen.

'Het spijt mij dat ik Uwe Hoogheid nu eerst in deze naargeestige omgeving mag begroeten, inplaats van vanochtend bij de Dom, zoals oorspronkelijk in de bedoeling lag,' sprak hij hoffelijk, een lichte buiging voor Ferinah makend. 'Laat Uwe Hoogheid er echter vóór alles van overtuigd zijn, dat ik hedenochtend onmogelijk verheugder kon zijn geweest Haar voor mij te zien dan thans.'

Wellicht was het nauw merkbare ironie, welke achter zijn woorden schemerde; wellicht ook de toespeling op het inmiddels duizendmaal hatelijker geworden huwelijk, dat het bloed naar Ferinah's wangen joeg. Met verbazing zag Mr. Darr de verandering, welke zij onderging; hoe zij van een angstig meisje een driftige jonge vrouw werd, wier adem snel werd, en die met een trotse beweging haar kleine hoofd in de nek wierp.

'Het is jammer, dat die vreugde niet wederkerig is!'

'Werkelijk? Dat spijt mij...'

'Hou op!' stampvoette ze. 'Er is niets dat U het recht geeft een dergelijke toon tegen mij te gebruiken; zeker niet dat dwaze huwelijk!'

'U schijnt ons voorgenomen huwelijk minder aantrekkelijk te vinden.'

'Ik verafschuw het!'

'Dat is zeer betreurenswaardig...'

'Betreurenswaardig? Een tamelijk zwakke omschrijving na alles wat er gebeurd is, vindt U ook niet?' vroeg ze scherp.

'Desniettemin betreurenswaardig. Het maakt de situatie zoveel moeilijker voor Uwe Hoogheid, hoewel

een connoisseur er mogelijk een pikante charme in zou lezen. Want ik weet niet of Uwe Hoogheid het zich reeds gerealiseerd heeft,' hier werd de hoffelijke stem plotseling koud; koud en dreigend, vervuld van een meedogenloosheid, waarop iedere tegenstand moest breken als op een stalen wand, 'maar het ligt in mijn voornemen *ons huwelijk alsnog te doen voltrekken.'*

In de loden stilte, welke op die laatste woorden volgde, maakte Mr. Darr een snelle beweging. Meteen voelde hij de vaste druk van Algamemnon's pistoolloop in z'n rug. De razende woede, die door z'n hersens schroeide als een steekvlam van krankzinnigheid, bracht hem op dat moment op de grens van de dood, zo weinig acht sloeg hij op deze dreiging, totaal beheerst als hij werd door dat ene, wilde verlangen: zijn handen om de keel van de glimlachende Prins-Regent te krijgen. Een tijdloos moment worstelde z'n laatste restje gezond verstand wanhopig tegen dat alles overheersende instinct tot doden. Toen zakte hij terug, en bleef, zwaar ademend, naar het meisje staan kijken, terwijl hij het gevoel had dat hij alles begreep...

'U spreekt natuurlijk niet in ernst,' zei Ferinah schouderophalend.

'U onderschat Uw charmes.' De Prins-Regent boog opnieuw. 'En daarenboven onderschat U de prijs die ik op mijn eigen leven stel. Het was mij reeds bekend, en Monsieur Algamemnon bevestigde het nog eens, dat de Revolutionnairen U en Uw familie lijfsbehoud hebben gegarandeerd. Ik moet mij sterk vergissen indien Uw echtgenoot niet tot Uw naaste familie gerekend zou worden. Voeg daarbij... Naghaltan! U zult een overdracht moeten ondertekenen

waarbij al Uw eigendommen door huwelijk op Uw echtgenoot overgaan. Het is een heel eenvoudige clausule - maar nogal beslissend voor mij!'

'Laat je niet door hem intimideren, Anne-Claire,' snauwde de tengere man. 'Onderteken niets! Er is hier niemand die bevoegd is een wettig huwelijk te sluiten!'

'Weer diezelfde naïviteit. U schijnt onze Julius Decan vergeten te zijn, mijn beste Darr. In zijn hoedanigheid van Rijkskanselier bezit hij alle bevoegdheden die vereist worden.'

'Het is niet eens nodig om daar nog dieper op in te gaan,' zei Ferinah zacht. 'Al waren er duizend bevoegdheden, ik zal nooit met hem trouwen, Gwynn!'

Mr. Darr antwoordde niet. Hij onderging de ziekmakende emotie, dat hij thans alles wist wat zou volgen, en zijn tanden beten zich in z'n onderlip terwijl hij haar bleek, vastbesloten gezichtje keek. Hij wist dat er geen uitweg meer open was; dat zij thans gevangen zaten in een schroef, die onweerstaanbaar toegedraaid zou worden. Maar ondanks die zekerheid zocht hij naar een oplossing; een mogelijkheid; een kans, hoe onbetekenend klein ook...! en vond er geen!

'Hare Hoogheid schijnt zeer op U gesteld te zijn, Mr. Darr.' De woorden van de Prins-Regent vielen als ijsdroppels in de stilte. 'Buitengewoon op U gesteld, zou men bijna concluderen.'

Het meisje zei: 'Ik hou van hem!' Het klonk heel simpel. Ze leek nog fragieler dan anders, zoals ze daar stond in de smalle lichtkegel; fragiel, gespannen en fier.

De pistoolloop drukte harder in Darr's rug. Prins-Regent Paul glimlachte.

‘Hoe romantisch, Uwe Hoogheid. Men heeft mij dikwijls verzekerd, dat in zo'n toestand het kleinste eigendom van degene, die men liefheeft, een bijzondere betekenis krijgt. U kunt thans bij Uzelf nagaan of dat waar is.’ Hij tastte achter zich. Toen zijn hand in het licht terugkeerde, hield hij een oude Smith & Wesson omklemd.

Ferinah hield plotseling haar adem in. Ze sprak niet, keek alleen maar met wijd opengesperde ogen naar het wapen, dat thans langzaam op de tengere man in de kakie-regenjas werd gericht.

Mr. Darr zei: ‘Blijf weigeren, Anne-Claire!’

‘Ik heb niet bijzonder veel verstand van wapens,’ zei de Prins-Regent nadenkend. ‘Maar Monsieur Algamemnon vertelde mij iets over dum-dum patronen. Hun uitwerking schijnt nogal pijnlijk te zijn. Het lijkt mij een onverkwikkelijk gezicht om degene, die men liefheeft, veel pijn te zien lijden...’

‘Blijf weigeren, Anne-Claire!’

‘Zoals ik al zei, ik heb weinig verstand van wapenen,’ herhaalde de Prins zacht. ‘Ik heb mij er dikwijls voor gegêneerd dat ik zo'n slecht schutter ben. Ik vrees, dat mijn eerste schoten niet raak zouden zijn, in het theoretische geval, dat ik eens op mijn waarde Darr vuurde. Althans niet... afdoende!’

‘Luister niet naar hem,’ zei Mr. Darr. ‘Blijf weigeren!’

‘Aan de andere kant heb ik persoonlijk geen rancunes jegens hem,’ ging Paul verder. ‘Feitelijk weerhoudt niets er mij van om hem naar de kelder te brengen en hem langs dezelfde weg te laten ontsnappen, die Koscha Ioch koos. Het moet een grote voldoening zijn om degene, die men liefheeft, in veiligheid te weten. Per slot van rekening houdt men

graag iets over om aan terug te denken, nietwaar Uwe Hoogheid?'

Mr. Darr zei hees: 'Blijf weigeren, Anne-Claire!'

'Men offert zo licht iets groots op voor een bagatelle,' zei Paul. 'Later betreurt men dat meestal. Die overdracht van eigendommen, bijvoorbeeld. Ik heb Julius opdracht gegeven de betreffende papieren gereed te maken. Wij vonden in de achterkamer zelfs nog een schrijfmachine. Merkwaardig dat deze papieren getypt worden op een Revolutionnaire schrijfmachine, nietwaar? Apropos, alles wat ik anders van U gevraagd had, was slechts het plaatsen van een tweetal handtekeningen. Eén onder de overdracht, en de tweede, na een kleine, onbelangrijke plechtigheid, op het huwelijksformulier. Maar ik zie dat U vastbesloten bent. Het is jammer...' Hij haalde met een lichte beweging van zijn duim de haan van het wapen over.

Toen het scherpe geklik tot haar doordrong, liet Prinses Ferinah plotseling haar onbeweeglijkheid varen. Ze liep langzaam op de tengere man toe en keek hem aan. Niemand sprak. Er heerste een doodse stilte. Ze sloeg eensklaps haar armen om zijn hals, drukte zich dicht tegen hem aan en kuste hem op de mond.

Eindelijk richtte ze zich op, en keek de Prins-Regent aan.

'Breng hem weg!' zei ze met opeengeklemde tanden. 'Breng hem naar de kelder en zorg dat hij veilig weg kan komen. Als U terugkeert, ben ik gereed voor Uw "onbelangrijke plechtigheid".'

Ze stond met haar rug naar de deur gewend toen zij hem naar buiten leidden, en geen enkele maal keek zij om...

II

Er waren slechts weinig mannen in de kelder. De bezetting van het huis moest gering zijn en grote verliezen geleden hebben om deze gewichtige uitgang zo zwak te bezetten, dacht Mr. Darr. Datzelfde maakte hij trouwens ook al op uit het feit, dat zowel Algamemnon als Paul hem zelf omlaag brachten. Er kon schijnbaar niemand gemist worden. Een deel van zijn hersens registreerde die feiten, ordende hen, en trok er conclusies uit, onbewogen en automatisch als een uurwerk. Maar het was slechts een gedeelte, de buitenzijde, de bovenlaag. Diep daaronder kromde een ander stuk van hemzelf, het meest wezenlijke deel, zich onder de ondragelijke folteringen, welke de laatste seconden voor hem geweest waren. Hij zag Anne-Claire voor zich, zoals ze daar gestaan had, gebogen, zonder op te zien. Zijn mond voelde nog de druk van haar warme lippen; zijn zintuigen schenen iedere herinnering aan haar vast te houden: de geur van haar haren, de druk van armen om zijn hals, haar ogen, die diep in de zijne keken.

En er was niets wat hij kon doen.

Zij had haar besluit genomen. Hij kende haar genoeg om te weten dat dit niet in enkele seconden te veranderen was; zeker niet met Algamemnon en Paul op de achtergrond, klaar om hem de mond te snoeren zodra zij zagen dat hij invloed op haar kreeg. ‘Blijf weigeren!’ had hij gezegd, in de hoop dat zij het begrijpen zou. Dat zij zou inzien, hoe alles verloren was, indien zij door een huwelijk Paul's macht en aanzien z'n fundament hergaf; de revolutie, het land, de tienduizenden, wiens enige hoop op een overwinning van Ciras was gericht. Alles verloren!

Tegen een dergelijke achtergrond kreeg een weigering zin - zelfs indien hij met een schot betaald moest worden. Maar zij had het niet begrepen, of willen begrijpen, en, met de minachting, welke iedere vrouw min of meer - en een verliefde vrouw alleen maar méér - bezit voor politieke abstracties en idealen welke haar niet onmiddellijk raken, had zij alleen maar beseft dat hij, Gwynn, neergeschoten zou worden indien zij weigerde... en had betaald!

En hij had niets kunnen doen.

Ja, hij had als een wilde naar voren kunnen springen, in een wanhopige poging om een wapen te bemachtigen, en met de enige troost, dat, wanneer hij in de rug geschoten werd, hij gedaan had wat hij kón. Een troost, die misschien voldoende was voor een martelaar of een fanaticus, maar die hem te doelloos en zinledig voorkwam, om er een serieuze gedachte aan te wijden.

Nee, hij had niets kunnen doen!

Machteloos was hij voor de loop van Algamemnons wapen uitgelopen.

Machteloos was hij de trap naar de kelder afgedaald.

Even machteloos moest hij thans toezien hoe Prins Paul enige mannen wenkte, die als bleke schimmen in het licht van een zaklantaarn bewogen.

‘Ik denk, Paul,’ zei Mr. Darr effen, ‘dat ik je hiervoor zal doden!’

Het waren zijn eerste woorden sinds zij Ferinah verlieten. Prins Paul knikte langzaam.

‘Ik kan mij geheel in Uw gevoelens verplaatsen,’ zei hij minzaam. ‘U zult mij zeker doden - indien U er gelegenheid voor krijgt. Gelukkig bestaat daar geen kans op.’ Hij wendde zich tot zijn mannen.

‘Bindt hem de armen op de rug. Hier, geef mij die lamp maar. Doe het grondig. Hij mag geen gelegenheid krijgen zich te bevrijden.’

‘Eerst de armen,’ zei Mr. Darr minachtend. ‘Daarna de voeten. Daarna de plons in het riool. Ik had het kunnen verwachten. Zo houdt een rat zich aan z'n afspraak, nietwaar Paulus?’

‘U vergist zich, m'n waarde Darr. U zult alle gelegenheid hebben om de opstandelingen daarbuiten te bereiken.’ De Prins lichtte de mannen bij, die nu de knopen begonnen vast te snoeren. ‘Ik wens alleen niet de kans te lopen, dat U hen voortijdig waarschuwt. Wij hebben een wapenstilstand met Ciras waarin ons ultimatum, dat U, als intelligent man, onmiddellijk vermoedde, aan het Revolutionnair Comité wordt voorgelegd. Het geeft ons de tijd, om onze kleine plechtigheid af te handelen. Ik vrees echter, dat Ciras zich niet aan de wapenstilstand zal houden, zodra hij hoort wat er gaande is. Gebonden en met een prop in Uw mond zult U ongeveer tien minuten nodig hebben om het einde van het riool te bereiken. En meer tijd vraag ik niet...’

Terwijl hij sprak keek hij peinzend naar de opening van het riool. Tien minuten, inderdaad. En wat was eenvoudiger, dan een der posten bij het riool te bevelen, na tien minuten een paar schoten in de duistere opening af te vuren. Het zou de aandacht van de Revolutionnairen daarbuiten tot het uiterste spannen - en, als kort daarop een donkere gestalte, zwijgend en zonder tekens te geven, of te antwoorden op een bevel, in de opening verscheen, zouden die schoten aan de buitenzijde herhaald worden, daar twijfelde hij geen ogenblik aan. Het paradoxale idee, dat Mr. Darr geëxecuteerd zou worden door de

Revolutionnairen, deed hem glimlachen. Hij wenkte een der mannen en begon hem op gedempte toon orders te geven.

Mr. Darr keek naar hem. Algamemnon's wapen drukte nog steeds waarschuwend in z'n rug, hoewel de millionnair zich langzamerhand die moeite had kunnen besparen, want de armen van de tengere man waren thans onverwrikbaar samengebonden. De soldaten traden terug, wachtend op verdere orders, eerbiedig en serviel.

Het was wel de geschiktste sfeer voor een terechtstelling, dacht Mr. Darr grimmig. Het oude keldergewelf met zijn vage geur van rotting en bederf, het sinistere geklots van water op de achtergrond, de diepe duisternis die hem omringde, slechts spookachtig doorsneden door de lichtbundel van de zaklantaarn, welke Paul vasthield - het was allemaal volkomen in stijl. Hij maakte zich geen enkele illussie over wat volgen moest. Wat Prins Paul ook mocht beweren, Darr kende de Prins-Regent thans genoeg om te weten, dat hij nimmer een man, die gezworen had met hem af te rekenen, de vrijheid zou hergeven.

Hij wachtte, gespannen tot het uiterste. Maar ondanks dat was het pas nádat het zachte gemurmel van Paul's stem was weggestorven, en de slanke gestalte zich van de soldaat, die hij zijn opdracht gegeven had, afwendde, dat Mr. Darr's oren het zwakke gerucht opvingen, dat vanuit de duisternis tot hem kwam.

Het was zo zwak, dat hij onmogelijk kon zeggen waar het vandaan kwam. Een heel zacht geschuifel, zoals een hand maakt, die tastend langs een stenen muur schuift; daarop geleek het nog het meest. Hij hield z'n adem in en luisterde, terwijl een onberede-

neerbare, op niets gebaseerde hoop zich plotseling van hem meester maakte.

Het geluid herhaalde zich, iets luider nu, hoewel nog veel te zacht om uit te maken of het veraf dan wel dichtbij, links of rechts van hem werd gemaakt. Wellicht een rat? Maar z'n instinct weigerde deze prozaische verklaring te aanvaarden, wekte hem op waakzaam te zijn, deed een vreemd verlangen in hem gloeien. Een gloed, die echter jammerlijk doofde bij het vernemen van Algamemnon's stem, die plotseling zei: 'Stil!'

Zij keken allemaal naar de dikke man, gepuzzled en ietwat onzeker. Paul kwam haastig op hem toe. 'Wat is er?'

'Ik kan mij vergissen,' zei de millionnair gedempt, 'maar ik meende iets te horen. Daarginds, bij het riool...'

De Prins-Regent liet het licht van de zaklantaarn in de aangegeven richting flitsen. Niets bewoog in de witte baan. 'Onzin,' zei hij kort. 'Wie kan hier zijn buiten ons?'

'Ik weet het niet. Waarschijnlijk niemand. Maar Koscha Ioch is ons door de vingers geglipt, dus er is kans.....' Hij maakte een veelzeggend handgebaar.

En dat was ook de gedachte, welke Mr. Darr's bloedarme hoop voedde. Koscha was naar de kelder ontkomen en zowel Algamemnon als de anderen hadden voetstoots aangenomen dat de Revolutionnair dit niet gedaan had; gesteld dat Ioch de doldrieste moed bezat om achter te blijven; gesteld dat hij...

Mr. Darr verstarde plotseling. Hij had het gevoel of al z'n nekharen recht overeind gingen staan. Iets achter hem raakte eensklaps zijn samengebonden

handen aan. En dat iets kon onmogelijk wat anders zijn dan een mes!

Hij bleef roerloos staan in de duisternis, krampachtig starend naar dè lichtbundel, welke Paul thans zoekend langs de overliggende wand liet scheren, trachtend zich een houding te geven, terwijl achter hem het koele metaal geruisloos door de touwen sneed die hem boeiden. Het bloed klopte heftig in zijn slapen - maar in zijn hart zong een lied...

'U hebt een nerveuze fantasie, m'n beste Algamemnon,' zei de Prins schamper, het licht wendend. 'Laten we geen kostbare tijd meer verspillen met het najagen van spoken.' Hij kwam naar Darr terug. 'Stop hem een prop in de mond en drijf hem het water in. Wij moeten voortmaken!' beval hij zijn mannen.

Een bijgelovig toeschouwer had kunnen denken, dat de geesten der duisternis dit verzoek om spoed als een uitdaging voelden, en zich haasten het waar te maken. Het volgend ogenblik schoot de ontwikkeling der gebeurtenissen vooruit, als een motor, die met een ruk in de hoogste versnelling wordt gezet - al was het dan een ontwikkeling, die onmogelijk met Paul's vurigste verlangen kon stroken. Want toen de mannen volgzaam de tengere figuur in de kakie regenjas insloten, om het bevel ten uitvoer te brengen, werden hun dogmatische opvattingen over de beperkte bewegingsmogelijkheden van een oordeelkundig geknevelde gevangene, wild omver geworpen. Even wild, als de voorste knevelaar.

Mr. Darr wierp zich met een panterachtige sprong naar voren. Zijn vuist trof de eerste dappere onder de kin en deed hem kermend achteruit zeilen. Eer de anderen zich konden herstellen van hun verbijstering,

was hij hen reeds voorbij, en stormde op Prins Paul toe. De Prins-Regent hief in instinctief verweer z'n armen op. Mr. Darr lachte geluidloos toen hij uithaalde voor de tweede slag. Algamemnon's pistool knalde tweemaal, doch de kogels vlogen hoog over hem heen. Meteen deed een vuistslag de zaklantaarn rinkelend in een hoek vliegen en duisternis heerste over de gehele scène...

Terwijl de soldaten als een troep stoeiende kalveren de duisternis doorwoelden, was Algammenon de enige die z'n zelfbeheersing bewaarde. Met een voor iemand van zijn massieve constructie ongeloofwaardige lichtvoetigheid dook hij in de richting, waar een dof gestamp en gehijg de aanwezigheid van twee worstelende gestalten deed vermoeden. Maar zelfs met die lichtvoetigheid kon hij de jagende vaart van het Lot niet bijbenen, want toen hij de bron der geluiden bijna genaderd was klonk een slag, alsof iemand met een houten hamer op een biefstuk sloeg, onmiddellijk gevolgd door het geluid van een vallend lichaam.

'Dat zal hem kalmte leren!' zei een kalme stem, die hij als van Prins Paul herkende, en hij haalde opgelucht adem.

'Hebt U hem neergeslagen?'

'Ik mag een slecht schutter zijn, maar ik heb gebokst vanaf m'n eerste jaar op de Krijgsschool. We zullen geen last meer van hem hebben. Apropos, het was zeer onverstandig van U om te schieten, Monsieur Algamemnon. Ik vrees, dat Ciras' mannen, aan het andere einde van de tunnel, thans argwanender dan ooit te voren zijn geworden.' Z'n stem werd scherp, toen in de verste hoek, waar een behulpzaam krijgsman na veel gehijg de zaklantaarn hervonden

had, een lichtglans opflitste. ‘Doof dat licht! Het is tot aan de uitgang van het riool zichtbaar! Ze kunnen die schoten opvatten als een einde van de wapenstilstand! Ik wil geen enkel risico meer lopen! Kom hier!’ Dit tot de soldaten. ‘Hij ligt aan m'n voeten. Ja, daar. Bindt hem! Zorg dat hij niet spreken kan! Zodra hij bijgekomen is moet hij het riool ingedreven worden! Geen licht! Geen schoten, ook al is hij weerspannig, voor er minstens vijf minuten verlopen zijn. We moeten thans voorzichtiger dan ooit zijn.’

‘Ik vraag me af hoe hij zich heeft kunnen bevrijden,’ kwam Algamemnon.

‘Mijn beste Algamemnon,’ Paul's stem klonk ongeduldig. ‘Vindt U dit het geëigende moment om U daarin te verdiepen? Doet U mij liever een genoegen en arrangeer boven alles voor de huwelijksplechtigheid. Deze gehele affaire neemt toch reeds te veel tijd.’

Hij sprak op een toon die geen enkele tegenspraak meer aanvaardde, maar waarin op de achtergrond een vage onrust te beluisteren viel. Er lag dan ook een ironische glimlach om Algamemnon's lippen, toen hij zich omdraaide en door het duister naar de trap liep. Het scheen hem toe, dat de ander zijn zelfbeheersing begon te verliezen. En zulks strookte uitmuntend met de plannen, welke zijn brein, koel en helder, tot in de laatste finesse had uitgestippeld. In zekere zin, dacht hij, kon men Mr. Darr dankbaar zijn voor zijn onverwachtse laatste aanval, nu dit de Prins-Regent in een dergelijke toestand bracht. De laatste phase van het Naghaltan-drama ingetreden zijnde, met Ciras' mannen rond het huis, en de andere rivaal als een wolf in lamsvel erbinnen, hing

alles van zenuwen af. Wie thans ook maar een fractie van z'n zelfbeheersing verloor, tekende daarmee z'n eigen veroordeling. Wel, hij had het gevoel, dat hij het niet zou zijn, die verloor. Hij begon weer zachtjes in zichzelf te neuriën; hetzelfde lichte wijsje dat hij ook gezongen had toen hij de eerste maal deze trap afdaalde. Parijs, dacht hij tevreden. Het zou niet lang meer duren...

Hij was op het midden van de trap, toen een gerucht van omlaag hem bereikte en hem deed stilstaan. Het zachte geplas van water vermengde zich daarginds met een paar gemompelde bevelen, en dan rees daar doorheen een gesmoorde kreet op: de kreet van een man die, ondanks de prop in z'n mond, schreeuwt van angst, in het besef dat er voor hem geen redding meer mogelijk is!

'Uw laatste rol, Mr. Darr,' fluisterde de dikke man. 'En Uw wanhopigste vrees ik.'

Terwijl hij zich naar boven haastte stierf in de duisternis onder hem de zwakke stem reutelend weg...

III

Er brandde slechts één lichtpuntje in het grote vertrek; een zaklantaarn, waarvan de batterij reeds lang geleden overleden moest zijn, en het lampje alleen door een wonder van wilskracht er nog net in slaagde de gloed van een ondermaats vuurvliegje uit te stralen. Het was bij deze feestverlichting, juist voldoende om een blad van een boek te beschijnen, dat Rijkskanselier Julius Decan de papieren voor een Koninklijk Huwelijk rangschikte.

‘Ik heb de beide getuigen reeds laten tekenen,’ zei hij zielig. ‘Twee soldaten. Dat is weliswaar informeel, maar ik wens Uwe Hoogheid zo weinig mogelijk last te bezorgen.’ Hij scharrelde als een droef insectensilhouet achter de tafel heen en weer. Er was maar heel weinig meer van hem over; zo weinig, dat het onmogelijk was nog haat of afkeer jegens hem te koesteren, dacht Ferinah. Onder de druk der gebeurtenissen was Julius Decan eenvoudig amorph geworden. Er bestond alleen nog maar een verzameling conventies en gewoonten. Het leek haar onvoorstelbaar dat dit de man was, die haar eenmaal had willen dwingen de bruidswagen te bestijgen; even onvoorstelbaar als het feit, dat zij Gwynn nauwelijks vierentwintig uur gekend had.

Maar ze probeerde al lang niet meer daar over na te denken. Denken was onmogelijk. Ze kon alleen nog maar in het duister zitten, starend naar de kleine lichtvlek waarin Decan's handen dwaas nauwkeurig de papieren ordenden, wachtend tot Paul terug zou keren, en met slechts één idee, dat scherp afstak tegen de dofheid die haar gehele wezen vulde; een idee dat mechanisch door haar hersens hamerde, dat in iedere bloedklop doorklonk en alles doordrong:

‘Eerst teken ik de overdracht en daarna keer ik mij om!’

‘Zijne Hoogheid laat op zich wachten,’ mompelde Julius Decan bedrukt. Hij schrok schichtig op toen de deur plotseling open ging. Het licht was zo slecht dat hij Algamemnon pas herkende toen deze langzaam tot vlak voor de tafel trad.

‘Zijn de papieren in orde?’ vroeg de dikke man. Hij wachtte het antwoord niet eens af maar nam ze Decan eenvoudig uit handen, en las ze snel door.

‘Waarom heeft zijne Hoogheid de overdracht-acte wel vooruit getekend en het huwelijksformulier niet?’ vroeg hij scherp.

‘Eh... ik was nog niet gereed met het opstellen van het huwelijksformulier... Zijne Hoogheid zei dat hij dit na het huwelijk wel kon tekenen...’

‘Passons.’ Algamemnon schoof reeds weer terug in de duisternis van het vertrek. ‘Waar is Philip?’

‘Mr. Morton... hij was voor... een ronde langs de posten... Hij was bevreesd dat de Revolutionnairen wellicht...’

‘Goed. Zeg tegen Zijne Hoogheid dat ik eveneens de ronde maak wanneer hij terugkeert.’ Hij wilde reeds weggaan, maar Julius maakte bezwerende gebaren.

‘Uw concessie op de helft van Naghaltan... de concessie die Zijne Hoogheid U toezegde... voor Uw hulp... Ik heb hier de stukken... Indien U wilt tekenen...?’

‘O, dat heeft geen haast,’ zei Algamemnon, achteloos. Maar in het donker zag niemand het ironische lachje, dat opnieuw om z'n lippen speelde bij het sluiten van de deur.

Buiten was alles stil.

In het vertrek knisterden slechts de papieren onder Decan's handen. Dat was het enige geluid. Ferinah kon zich niet meer herinneren hoe lang zij zo reeds gezeten had. Ieder besef van tijd was verdwenen. Alleen het doffe gevoel van intense verlatenheid bestond nog; en dat het ene, hamerende zinnetje *Eerst tekenen... Dan keer ik me om! Eerst tekenen... Dan keer ik me om! Eerst tekenen...’*

‘Waar is Monsieur Algamemnon!’

Het was Paul's stem, die haar uit haar verdoving

wekte, en opkijkend zag zij een schim, vaag afgetekend tegen het steeds meer verzinkende licht, voor zich staan. Een schok doorhuiverde haar. Langzaam rees ze op, terwijl ze Julius verward hoorde antwoorden. Haar hand schoof in de zak van haar regenjekker; de monotone woorden, welke door haar hereens dreunden, werden sterker en zwollen aan tot een dreigend rhythme, dat iedere emotie of gedachte bonkend overstemde.

Zo, alles op de maat van vreemde trommen, schreed Prinses Ferinah haar bruidegom tegemoet.

'Is hij veilig?' was alles wat ze vroeg.

'Volkomen. Mijn deel van de overeenkomst is voldaan. Mag ik thans op die van Hare Hoogheid rekenen?'

Ze staarde strak voor zich uit.

'Ik ben tot Uw beschikking,' zei ze koud.

Ze herinnerde zich later niets meer van de hele plechtigheid. Alleen de trommen klonken in haar oren. Als ze er later aan terug probeerde te denken, was de klank van die enkele woorden alles wat haar geheugen had opgenomen, met daartussen hoogstens enkele flarden herinnering aan Decan's stem, officieel klinkende klanken mompelend; van een stootje tegen haar schouder; een vreemde stem, die zij slechts met moeite als de hare herkende en die zei: 'Ja. Ik stem toe.' Iemand gaf haar een pen in de hand en wees haar waar zij moest tekenen. Eenmaal. Tweemaal. In haar oren bereikte het gedreun der trommen een duizelingwekkende intensiteit; de dodelijke cadans der woorden leek de gehele ruimte te vullen.

'Eerst tekenen... Dan keer ik mij om...!'

Met een scherpe tik lei ze de pen neer, en richtte zich op. De beide mannen keken naar haar, voelend

dat er iets veranderd was zonder te beseffen waaruit dit bestond. In de doodse stilte, die volgde, tastte haar hand onmerkbaar naar haar zak.

En dan, ineens, werd de stilte uiteengerafeld door een wild trommelvuur, dat buiten losbarstte. Het gerucht ratelde luid door de nacht. Zij luisterden krampachtig, roerloos staande in het duistere vertrek. Alle drie beseften zij dat de Revolutionnairen het vuur geopend hadden, doch Ferinah was de eerste die zich, met wee-makende schrik, realiseerde dat het schieten maar uit één richting kwam: vanaf de plaats, waar het oude riool uitmondde in de rivier...

'Gwynn!'

Ze stootte die korte klank uit als een bezwering. Het mocht niet waar zijn! Het was niet de tengere gestalte in de smerige kakie regenjas, op wie deze schoten gericht waren. Er moest iemand anders zijn! Niet hij! Zij kon die monsterlijke waarheid niet aanvaarden. Terwijl de wanhoop haar in reusachtige golven overspoelde, worstelde zij nog krampachtig om zichzelf te overtuigen dat zij zich moest vergissen - en wist tegelijkertijd met een koude, gruwzame zekerheid dat Mr. Darr daarginds stierf...

'Julius!' beet Paul's stem uit het duister. 'Waarschuw de mannen dat zij zich gereed houden! Zie te weten te komen dat daar precies gebeurt! Snel!'

Maar Julius Decan mocht zich dan al met de jankende haast van een opgejaagde heihaas wegpakken, bevend van onzekerheid, het meisje was dit stadium te boven. De laatste aarzeling was uit haar houding verdwenen. Ze wendde zich rustig om en staarde de man naast haar vast aan. Alle kinderlijkheid was uit haar smal gezichtje verdwenen, dat hard en bleek geworden was als een dodenmasker.

‘Hij is dood!’

‘Werkelijk...’

‘Lieg niet!’ zei ze. ‘Hij is dood. Ik weet het. Jij hebt hem de dood ingejaagd, inplaats van hem te laten ontsnappen, zoals je beloofde.’

‘U vergist zich...’

Ze haalde haar hand uit haar jaszak en onwillekeurig deed hij een stap terug. Want in haar kleine vuist glom eensklaps Mr. Darr's oude Smith & Wesson...

‘Je legde dit achter je neer nadat je Gwynn er mee bedreigd had,’ ze Ferinah effen. ‘Ik bad de hemel, dat je het vergeten zou. Je dacht er inderdaad niet aan, en vanaf het eerste ogenblik dat ik dit pistool had wist ik, dat ik je zou doden! Eerst het huwelijk en het tekenen van de papieren, omdat ik dat beloofd had - en dan dit. En nu je Gwynn vermoord hebt, ben ik nog zekerder.’

‘Maar ik bezweer U dat ik niet verantwoordelijk ben voor Mr. Darr's dood,’ weerde de ander af.

‘Je vermoordde hem,’ zei ze. ‘Je vermoordde hem even zeker, als wanneer je hem in de rug geschoten had. Je moet geweten hebben dat hij niet levend uit dat riool zou komen. Vanaf het begin wist je dat. Ik weet niet hoe je het deed maar ik weet zeker dat het jouw opzet is. Ik voel het aan alles!’

Ze spande de haan van het wapen.

‘Ga tegen de muur staan!’ beval ze toonloos.

Het leek haar onmogelijk dat ze dit doen kon, zo koel, zonder de minste angst of afschuw. Ze begreep het zelf niet goed. Er was iets in haar veranderd, dat haar diepste wezen raakte. Zoals diamant verhardt onder grote druk en hitte, zo hadden de gebeurtenissen der laatste uren de kern van haar wezen

omgesmolten. Ze was er van doordrongen, dat hij duizendmaal de dood verdiende en had besloten het vonnis uit te voeren - zelfs al zou dat het laatste zijn, waar zij nog toe in staat was. Het zware wapen trilde niet toen zij het vast op de schim voor haar richtte... Het jonge meisje, dat eens, vol angst en onzekerheid, naar Bogharia was gekomen, was verdwenen. Gwynn mocht dood zijn - zij wist waar hij voor gestreden had en wat hij in dit geval gedaan zou hebben; en niets anders telde meer.

‘Werkelijk... De beschuldiging als zou ik Mr. Darr in een valstrik gelokt hebben, is absurd,’ protesteerde de man tegen de muur.

‘Je kunt je de moeite sparen,’ zei ze minachtend. ‘Ik geloof je niet.’

‘Maar U begaat een ernstige fout...!’

‘En waaruit bestaat die dan wel...?’ vroeg ze ironisch. Om dan, ineens, het wonder te beseffen, en de dwaasverrukkelijke sensatie te ondergaan, dat overal om haar heen huwelijksklokken begonnen te luiden, waarvan de klank het harte hemelhoog verhief, ook al was het moeilijk uit te maken waar de diverse klepels hingen. Want een totaal andere stem antwoordde verwijtend:

‘Het kan aan mij liggen, maar zo'n pistool geeft zo gauw verwijdering in een jong huwelijk, Anne-Claire!’

‘Gwyn! Ellendeling!’ juichte Prinses Ferinah en liet het zware pistool vallen terwijl ze op hem toe vloog...

Hoofdstuk 9.....
geeft Mr. Darr aanleiding om als vogel op te treden en en leert zowel Philip Morton als Hector Algamemnon het gevaar der Verwaarloosde Kleinigheden

I

'Joechei! Joecho! Hoe heerlijk is elk wederzien...!'

Een ogenblik had Mr. Darr het meisje dicht tegen zich aangedrukt gehouden, terwijl hun monden elkander vonden en alles wat er gebeurd was, of nog zou gebeuren, volkomen onbetekenend werd in vergelijking tot dit ene, sublieme moment. Nu hield hij haar lachend op armafstand, zijn handen om haar schouders, en keek haar tevreden aan.

'Anne-Claire, allerschoonste, ben je blij me terug te zien?'

Ze knikte, stralend, en sloeg haar armen weer om zijn hals. Ze begreep niet, hoe hij hier, in leven en welzijn, voor haar kon staan, en nog minder, hoe hij kans had gezien zich op een dergelijke, vreemdsoortige manier te manifesteren in de gedaante van Prins Paul, maar voor het ogenblik maakte dat allemaal belachelijk weinig uit. Hij was bij haar teruggekeerd. Dat was het enige wat telde! Met diezelfde spot in zijn grijze ogen, in dezelfde gehavende wapenrusting

van een smerige kakie-regenjas en een oude, slappe vilthoed, was hij uit de schaduwen des doods opgedoken, juist toen het haar toescheen, dat zij alles verloren had, wat haar leven maar enige waarde gaf. En het was haar, of enkel door zijn aanwezigheid de omstandigheden reeds iets van hun grimmig aspect begonnen te verliezen.

'Wat is er feitelijk gebeurd?' vroeg ze eindelijk ademloos. 'Hoe kom je hier?'

Hij vertelde het haar in enkele woorden. 'Toen ik Paul neergeslagen had, speculeerde ik op die ene kans, dat ze het licht niet zouden aansteken. Het was een griezelige gok, maar wat wil je? Ik kan je wel vertellen dat ik bloed zweette, terwijl ik daar in het donker Paul's stem stond te imiteren. Ik heb een handelbaar stelletje stembanden, maar ik kon me met geen mogelijkheid herinneren hoe hij z'n lange klinkers uitsprak, weet je. Vermoedelijk ben ik er alleen heelhuids doorheen gerold, omdat die kudde krijgslieden gewend is ieder woord van hun Prins critiekloos door alle poriën naar binnen te zuigen, en Hector hem nog te kort kende om Paul's vocalen tot in finesses door te hebben. Enfin, het lukte, zoals je ziet. Wat iemand met mijn afstotelijk uiterlijk al niet doen moet om getrouwd te raken,' zei Mr. Darr hoofdschuddend. 'Hoewel, de wettige bruidegom is er nog beroerder aan toe, vrees ik. Hij had z'n mannen zo roerend nauwkeurig bevolen wat ze doen moesten om mij in dat riool de heldendood te bezorgen, dat die er met geen stok meer af te brengen waren. Hij heeft zichzelf kunnen overtuigen dat z'n orders stipt zijn uitgevoerd. Het moet overigens een beroerd gevoel zijn om precies te weten wat er gebeuren gaat, maar een prop in je mond te hebben, en gebonden

armen, zodat je onmogelijk kan aangeven dat het programma zo niet bedoeld was, dunkt je ook niet? Hij probeerde nog te schreeuwen toen ze hem dat riool indreven, maar het had je hart gebroken als je gezien had hoe streng z'n volgelingen voor hem waren. Hij had eenvoudig te kiezen of hij door hen, of door de Revolutionnairen daarbuiten neergeschoten zou worden. Ik weet niet wat hij gekozen heeft,' zei Darr grimmig, 'want ik heb het einde van de voorstelling niet afgewacht. Hoewel het er uitziet dat Ciras mannen hem te pakken hebben gekregen.'

Hij gevoelde spijt noch medelijden, als hij aan de gruwzame dood dacht, die Prins-Regent Paul ontmoette in de duisternis van het oude riool. Voor zijn primitief gevoel van rechtvaardigheid had de man duizendmaal verdiend te sterven. Maar toch viel er even een stilte tussen hen, en Darr zag hoe het meisje onwillekeurig huiverde.

'Vergeet het,' zei hij zacht. 'Vergeet alles wat er gebeurd is. Dat klinkt dom, maar het is het enige wat wij kunnen doen als wij willen leven. Vergeten - en trachten te voorkomen dat het zich nog eens herhaalt!'

Er was een ogenblik lang een ongewone ernst in zijn grijze ogen. De spot was er uit verdwenen, en alleen het vage verdriet, dat zij zo goed kende, bleef achter. En weer werd zij getroffen door deze wonderlijke, tengere man, die bij gratie van het Onmogelijke scheen te leven, maar die ondanks wonderen, ondanks z'n merkwaardig élan om een situatie op z'n kop te zetten en zich dan te gedragen of dat de enige juiste positie was, immer getekend bleef door een onbestemde Schuld - als had het noodlot hem tegelijkertijd gezegend en gebrandmerkt...

‘Ik hou van je,’ fluisterde Ferinah. ‘Ik hou van je, Gwynn. Altijd!’

Mr. Darr begon zacht te lachen en onder zijn vrolijkheid brak het moment van ernst. ‘Dat klinkt enorm veelbelovend,’ zei hij opgeruimd. ‘Ik stel voor dat we een rustige plek opzoeken om de soete minne eens op ons gemak te consumeren.’ Hij schoof haastig naar de tafel en raapte de papieren bijeen. ‘Weet je dat ik nooit zo blij ben geweest als toen ik hier binnenkwam en zag dat die zaklantaarn op sterven na dood was? Zonder dat zou die hele huwelijkscomedie nooit gelukt zijn - en dat huwelijk móést doorgaan, ten koste van alles, want anders was Paul's afwezigheid direct opgevallen. Waarmee ik maar zeggen wil,’ zei Mr. Darr tevreden, ‘dat de een z'n brood de ander z'n bruid is. Het enige, wat me nu nog bezighoudt is, wie de onbekende redder kan zijn, die zo goedgunstig m'n touwen doorsneed op het meest gewenste moment. Ik dacht eerst dat het Koscha was - maar waarom is hij dan niet te voorschijn gekomen?’ Hij schudde het hoofd. ‘Wat zijn dat voor toestanden, dat je achter je eigen redder aan moet lopen! Als *ik* iemand uit de narigheid haalde zou ik er voor zorgen dat de wereldpers het binnen vier en twintig uur van alle daken schreeuwde! De redders van tegenwoordig hebben geen eergevoel; dat is de kwestie! Wie moet ik nou in hemelsnaam bedanken?’

‘U zou het mij desgewenst kunnen doen, Mr. Darr...!’

De minzame stem achter hen deed de tengere man rondschieten als een nerveuze roulette. Dan verstarde hij, en terwijl hij met duizelend ongeloof Hector Algamemnon aanstaarde, wiens kolossaal silhouet

geruisloos in de deuropening was verschenen, hief hij automatisch z'n handen op. Want hoewel de stem minzaam was geweest, en de gehele houding van de dikke man goedaardige rust uitdrukte, was de dreiging van het kleine pistool in diens rechterhand er niet minder duidelijk om...

II

'Hector! Lieve vriend!'

Darr's stem klonk aangenaam verrast. Hij staarde de dikke man aan met de geestdrift van een ijscoman voor een versmachte woestijnreiziger. Maar achter dit synthetische enthousiasme ging een akelige leegte van onzekerheid en verwarring schuil. Wat betekent dit? vroeg hij zich af. De opkomst van Algamemnon op dit moment stond nergens vermeld in het programma van het sinistere spionnencarnaval, dat thans in de Bogharische Staatsschouwburg furore maakte. Duizenden gedachten en vermoedens schoten door hem heen, terwijl hij glimlachend naar de ander staarde, en zich met al zijn kracht trachtte te bevrijden van de omhoog dartelende schrik, die diens verschijning had opgewekt.

'Kom binnen, Hector. Oude vrienden zijn altijd welkom, nietwaar? Je komt zeker je felicitaties bij ons huwelijk aanbieden? Het moet een verrassing voor je zijn...?

Algamemnon zei: 'In het geheel niet, Mr. Darr. Ik had hier enigszins op gerekend. Eerlijk gezegd had ik een flauwe hoop dat U er in zou slagen iets dergelijks te bereiken, toen ik U in de kelder liet ontsnappen!'

‘...mij liet ontsnappen!!!’

Pas nu drongen de betekenis van Algamemnon's openingswoorden volledig tot Darr door. En het was hem te moede of hij plotseling gevuld werd met hete stoom, en op een woeste wervelwind van vermoedens en zekerheden omhoog werd geblazen, tot een hoogte, waarop hij alles kon overzien, zonder dat dit nochtans iets verklaarde!

‘Dus jij liet mij...?’

De ander knikte.

‘En je wist ergo al die tijd, dat het Paulus was, die het riool werd binnengevoerd, inplaats van mij?’ zei Mr. Darr zacht. ‘Werkelijk, Algamemnon, op een dag zul je nog eens verdampen als je een ijskast binnenstapt. Het moet zo'n geruststellende gedachte zijn om jou als bondgenoot te hebben. Iets om zorgeloos blij mee te zijn!’ Z'n stem werd hard. ‘O.K., makker, voor de draad er mee...?’

‘Pardon?’

‘Dit is jouw partituur,’ zei Mr. Darr. ‘Blijkbaar heb jij het allemaal zo bestierd. Ik neem dus aan dat je ook wel je goede redenen zult hebben om op dit ogenblik hier binnen te vallen. Wat is het, Hector!’

En weer speelde de ironische uitdrukking om Algamemnon's lippen, toen hij het vertrek verder intrad en de deur achter zich sloot, zonder z'n blik ook slechts een splinter van een seconde van de tengere man voor hem te laten afdwalen. Hij had iets over zich van een intens boosaardige nachtgeest, zoals zijn zwaar silhouet thans opdoemde tegen de achtergrond van het zwakke licht. Hoewel hij nog geen woord sprak, kreeg het meisje het gevoel of een verstikkende dreiging de gehele atmosfeer vulde.

‘Ik kom de papieren halen, welke Prins Paul hier

heeft achtergelaten,' zei Hector Algamemnon eindelijk; en er was iets in z'n toon, dat de overdrachtelijke stoom, waarop Mr. Darr nog steeds ronddobberde, opeens fluitend deed ontsnappen, en de tengere man de sensatie bezorgde of hij omlaag suisde door een ijzige koelte. Het begon hem vaag te schemeren wat de achtergrond van Algamemnon's gedragingen was. Maar het uitzicht was te omneveld om voorlopig iets anders op te wekken dan grondeloze verbijstering.

'U zoudt mij zeer verplichten door die papieren te overhandigen. Laat ik U vooraf waarschuwen dat mijn pistool niet zozeer voor U bedoeld is, als wel voor het meisje - dit voor het geval U tot actie meent te moeten overgaan.'

Mr. Darr's gezicht droeg een beledigde uitdrukking toen hij de ander de papieren overreikte. 'Je doet me onrecht,' zei hij smartelijk. 'Niets zou me kunnen bewegen de vrede te bedreigen. Zeker niet, nu het er om gaat er achter te komen wat jij denkt uit te voeren met een huwelijksacte plus eigendomsoverdracht ten name van een ons inmiddels helaas ontnomen Prins Paul.' Hij maakte een machteloos gebaar. 'Je wandelt in raadselen, lieve vriend.'

Algamemnon stak zorgvuldig de papieren in zijn binnenzak, alvorens te antwoorden. Hij wierp een korte blik op z'n horloge. 'We hebben enige tijd, zie ik,' zei hij kalm. 'Ik heb geen bezwaar om U in te lichten. Tenslotte heb ik het in niet geringe mate aan U te danken dat Naghaltan thans mijn eigendom is.'

Mr. Darr's ogen knepen zich tot spleetjes. 'Hoezo?'

'U was vriendelijk genoeg mij een paar uur geleden uit te leggen, dat de concessie, welke Ciras

mij op dit gebied gaf, waardeloos was, omdat bleek, dat het Revolutionnair Comité de eigendommen van Ferinah onvervreemdbaar had verklaard. Maar tevens bleek, dat Naghaltan het eigendom was van Prinses Ferinah, en dat zette mij aan het denken...'

De kalme stem praatte verder. Doch Mr. Darr luisterde er niet meer naar. Zijn gedachten waren wild vooruitgestoven langs het spoor, dat Algamemnon's woorden aanwezen. En met een duidelijkheid, die hem voor een ogenblik de adem benam en z'n geestelijk evenwicht woest deed slingeren, zag hij thans het eindpunt van Algamemnon's redenering voor zich, met al z'n dodelijke consequenties...

Inderdaad, Naghaltan was Ferinah's eigendom, en hel noch duivel, noch Algamemnon persoonlijk kon daar iets aan veranderen. Er was geen enkel middel om het gebied van haar los te maken. Zelfs de Stille Moord bood ditmaal geen uitkomst. Bij haar dood zou het gebied naar alle waarschijnlijkheid een of ander familie lid toevallen. Naghaltan was geblokkeerd en op het moment, dat Algamemnon dit vernam bestond er geen enkele manier om het vrij te maken - behalve de manier, die Prins Paul had willen volgen: een huwelijk-in-gemeenschap-van-goederen, met daaraan verbonden een overdracht van eigendommen.

En een dergelijk huwelijk was de basis geweest, waarop Algamemnon z'n subtiel, duivels sluw plan baseerde. Slechts iemand met een geniale gave voor intrigue kon er in slagen zulk een plan in de weinige tijd, die hem nog restte, te onderwerpen; slechts een grootmeester in de kunst van het tegen elkaar uitspelen van tegenstanders kon hopen het ooit te verwezenlijken. Maar Algamemnon bezat beide eigen-

schappen. Hij had Paul de indruk gegeven dat hij diens zijde koos, en hem in staat gesteld het huwelijk met Ferinah voor te bereiden. En toen dit gelukt was had hij hem, Darr, benut om de nieuwbakken eigenaar van Naghaltan even snel van het toneel te doen verdwijnen, als hij er op verschenen was. Met onbegrijpelijke behendigheid was hij Darr behulpzaam geweest om in de kelder te ontkomen en Paul te doden. En al z'n bewegingen waren uiteindelijk op die dood van Paul gericht geweest. Want als Paul stierf zouden diens eigendommen waartoe Naghaltan thans óók behoorde automatisch het jonge, Revolutionnaire regiem toebehoren - en bezat Algamemnon's concessie op Naghaltan weer volledige rechtsgeldigheid!

Het was geniaal; Mr. Darr was de eerste om dit toe te geven. Maar toch lachte hij, voldaan en met een zeker leedvermaak.

'O Hector, onsterfelijke, wat zit het lot je tegen,' mompelde hij. 'Het zou allemaal zo mooi sluiten - als Paul de huwelijksacte maar getekend had, voor hij met ons in de kelder afdaalde, net zoals hij dat met de overdrachts-papieren deed. Maar helaas voor jou kwam hij daar niet aan toe. En ik vrees dat de handtekeningen, die ik tijdens het huwelijk in zijn plaats zette, een droevig slechte vervalsing is. Hoewel je kans hebt dat autogrammenjagers er nog altijd een rond bedrag voor over hebben,' voegde hij er troostend aan toe. 'En dan is er nog iets anders óók!'

Hun blikken schampten tegen elkaar als het staal op staal van twee zwaarden, en in die enkele seconde dat zij elkander zwijgend bestreden, besefte Ferinah voor het eerst hoe hevig de oude vete moest zijn welke deze twee mannen van elkander scheidde. In de grote, kille ruimte, duister als het voorportaal van

de hel, kregen zij in haar ogen de vorm van twee symbolische gestalten, die elkander bekampt hadden sinds het eerste begin, en tussen wie geen verzoening mogelijk was. Dan lachte Mr. Darr spottend.

'Ja, er is iets anders, wonderbloesem. Het wil me voorkomen dat Ciras' mannen het slachtoffer van hun schotvaardigheid nu zo langzamerhand wel uit het water hebben gevist, en ik vermoed dat het nogal wat opzien heeft gebaard, toen ze ontdekten, dat het Prins Paul persoonlijk was. Tien tegen een dat Serge tot de conclusie gekomen is dat er een luchtje aan de hele wapenstilstand zit, en nu voorbereidingen maakt om het gebouw bij verrassing te nemen. Je zult een heleboel te verklaren krijgen, broeder, als hij je goed en wel voor zich heeft. Als het onschuldige slachtoffer van Paul kun je onmogelijk meer fungeren, al zal Koscha het aanvankelijk wel zo hebben voorgesteld, toen hij z'n vrienden inlichtte. En als wij ook nog het een en ander vertellen, wordt jouw rol er niet sympatieker op in Revolutionnaire ogen. Natuurlijk kun je ons nog haastig even doden, maar of jè daar veel verder mee komt betwijfel ik. Serge zal zo argwanend tegenover je staan als een terrier tegenover een rat, je zult een allemachtig goeie verklaring moeten hebben voor onze dood, wil hij je geloven - vooral nu je niets meer op Paul's schouders kunt schuiven. Het zal nogal beroerd aflopen, vrees ik.'

'Waar wilt U feitelijk naar toe?'

'Ik zou je de hand boven het hoofd kunnen houden,' verzekerde Mr. Darr vaderlijk. 'Tegen vrijheid en lijfsbehoud, natuurlijk. Anne-Claire en ik kunnen net doen of er niets gebeurd is, en zwijgen...'

Algamemnon glimlachte.

‘Ah...’ zei hij zacht, ‘maar U vergeet dat U in ieder geval zult zwijgen, Mr. Darr. U, en het meisje, en iedereen in dit gebouw. Binnen enkele minuten hoop ik de vernuftige installatie, die U met Uw vriend Koscha construeerde om dit huis op te blazen, in werking te stellen, - *en tot mijn spijt zal ik de enige zijn die de ramp overleeft...!’*

III

In het gruwelijke moment, dat op Algamemnon's woorden volgde, golfde een koude verslagenheid over Mr. Darr, terwijl een wirwar van wanhopige gedachten door zijn denken spireelde. Naar voren springen! Tijd winnen! Het licht zien te bereiken...!

Maar met angstaanjagende zekerheid wist hij dat het geen zin had om iets dergelijks te proberen. Algamemnon's pistool was nauwkeurig op hem gericht, en iedere beweging betekende thans de dood. De dikke man was niet bereid om ook maar het geringste risico te lopen.

Er was geen uitweg. Tevergeefs spande hij z'n hersens in om een mogelijkheid te vinden, welke de ander over het hoofd gezien had. Zij was er niet. Hij was een dwaas geweest om ook maar een ogenblik te geloven dat het koude verstand van Algamemnon het gehele spel niet tot de laatste zet berekend had. Het gehele gesprek was nutteloos geweest; even nutteloos als het spartelen van een worm aan de haak. Vanaf het begin had Algamemnon op de ontploffing toegewerkt. Zij vormde de sluitsteen van zijn gehele overdenking, dat besefte hij thans met dodelijke zekerheid. Daardoor werden alle vragen geëlimi-

neerd, alle lastige getuigen opgeruimd. Wanneer de mannen van Kolonel Ciras over het puin toerenden zouden zij slechts een gehavende Hector Algamemnon als enige overlevende vinden; en Mr. Darr maakte zich geen ogenblik beangst dat de dikke man niet een plausibele verklaring voor de ramp zou kunnen geven - en voor de papieren, welke hij thans in zijn binnenzak droeg, en die zo gehavend konden zijn door de ontploffing, dat Paul's vervalste handtekening geen bezwaar meer vormde. Er was altijd iets uit te denken over een fanatieke aanhanger van Prins Paul, die, liever dan zich over te geven, de lont in het kruit stak. Hoe de financier dat thema in het onderhavige geval zou bespelen was niet van het minste belang, vooral niet, wanneer men in zeer verdunde vorm onder het puin zou liggen wanneer dit onderwerp ter tafel kwam. Zijn argumenten tegenover Algamemnon hadden gesteund op het gevaar dat zekere getuigen en zekere moeilijk te verklaren feiten voor de dikke man zouden opleveren. Maar na de ramp betekende dat alles volstrekt niets meer, omdat er geen enkele getuigen overbleef, en men ieder moeilijk te verklaren feit met een licht schouderophalen en de mededeling dat men het zelf ook niet begreep, maar dat een der doden er wel z'n eigen speciale bedoelingen mee zou hebben gehad, kon ontgaan.

En Mr. Darr besefte dat hij verloren was...

Het meisje schoof naast hem. Hij zag de angst in haar wijd geopende ogen, en de zwijgende vraag, die in haar blik besloten lag. Hij trok haar zwijgend naar zich toe en schudde het hoofd.

‘Draai U om!’ beval Algamemnon. Hij kwam haastig op hen toe, fouilleerde hem, daarbij zorg dragend dat er niet de minste gelegenheid kwam

om het wapen met een snelle, wanhopige beweging te grijpen. Tevreden gesteld trad hij terug.

'Ik zal U niet binden,' zei hij effen, als gold het de uitleg van een nieuw, tamelijk saai spel. 'Dat zou complicaties kunnen opleveren wanneer men U later vindt.' Zijn koelheid was meer sinister dan welke bedreiging, welke uitbarsting van haat of woede ook had kunnen zijn. 'U bent ongewapend, dus dat levert geen bezwaar op. Ik hoop niet dat U de hoop koestert, het slot van de deur te forceren. Mr. Darr. U kunt de ongeveer drie minuten, die U nog resten, nuttiger besteden.' Hij liep achterwaarts naar de deur. 'U kent mijn afkeer van onnodige pathetiek. Passons. Indien het mogelijk was geweest had ik U beiden graag in leven gelaten. Ik hoop dat u dat van mij wilt geloven. Goedennacht, Mr. Darr...'

In de oren van het meisje klonk het zachte gerucht van de toevallende deur en het geknars van een sleutel, die wordt omgedraaid, als een doodssignaal...

'Gwynn...' zei ze gesmoord, en wendde zich hulpeloos tot hem. 'Ik... ik ben niet bang, geloof ik, als jij me vasthoudt...'

Maar hij scheen haar nauwelijks te horen. Hij stond in half gebogen houding te luisteren naar de voetstappen, welke zich aan de andere zijde van de deur verwijderden, en er was een gespannenheid in z'n houding, die haar deed denken aan een soepel roofdier, klaar voor de sprong. Dan richtte hij zich langzaam op, en op zijn gezicht las ze de aan ongeloof grenzende dwaze hoop, die plotseling in hem was ontwaakt, toen Algamemnon hem fouilleerde.

'Anne-Claire! M'n pistool...?'

Ze keek hem niet begrijpend aan.

‘Jij had het! In m'n Paulse momenten heb je me er nog mee bedreigd. Ik heb het daarna niet bij me gestoken. Het ging me door het hoofd in de vreugde van het wederzien en zo, en later heb ik er geen ogenblik meer aan gedacht. Waar is het!’

Z'n stem was gedaald tot een hese fluistering. Hij greep haar bij de arm. ‘Waar?’ herhaalde hij dwingend, wetend dat alles thans van haar antwoord afhing.

‘Ik... ik weet het niet. Ik liet het vallen, toen ik je zag...’

‘Probeer je te herinneren waar dat was.’ Hij griste de zaklantaarn van de tafel. ‘We moeten het vinden! Het is onze enige kans!’

‘Ik geloof in die hoek, daar...!’

Gehurkt over de vloer schuivend, de zaklantaarn als een stervende glimworm tussen hen in, tastten zij koortsachtig in de duisternis rond. Van buiten dwongen vage geluiden tot hen door; rennende voetstappen, een geschreeuwd bevel, onbestemd geschuifel. Ferinah's keel was droog van angst. Ze had het gevoel dat dit alles volkomen onwezenlijk was, dit voortschuifelen door de duisternis, als twee doden op de grens van het schimmenrijk. Toen...

‘Gwynn!!!’

Met een gesmoorde snik van opluchting voelde zij de koude loop van het wapen plotseling onder haar hand. Terwijl zij hem het wapen toestak, leek het haar in het onzekere licht monsterlijk groot. En een ogenblik later, toen hij haar meetrok naar de deur, werd die indruk nog versterkt door de geluiddemper, welke hij over het wapen schoof.

‘Toen ik er mee begon zei iedereen dat ik idioot

was, en dat je op een Smith & Wesson geen silencer kon maken. Maar ik vond in Londen een oude wapensmid, die het na drie maanden voor elkaar bokste, en ik ben hem er altijd dankbaar voor gebleven,' zei Mr. Darr. 'Als we hier levend uitkomen, stuur ik hem een bloemenkrans en een slagroomtaart van een meter in het kubiek.'

'Wat ga je doen?' fluisterde ze.

'Dit!' Hij stond dicht tegen de deur, de loop van het pistool tegen het slot gedrukt. De twee schoten maakten niet meer gerucht dan de slagen van een met vochtige doeken omwonden hamer. Even bleef hij roerloos staan luisteren. Daarna trok hij voorzichtig. De deur ging geruisloos open...

'Wacht.' Hij wenkte haar terug en maakte de geluiddemper, die het vuren op de lange afstand bemoeilijkte, haastig los. Terwijl hij de duistere gang overzag bedwong hij z'n eigen onrust om scherp na te denken. Links, in de verte van de hall, bewogen enkele figuren - de mannen, die de verbrijzelde voordeur bewaakten. Geen kans om door hun cordon te breken in de enkele minuten, die hen nog restten. Aan de rechterzijde voerde de gang naar de kelder. Daar moest zich ergens de hoofdschakelaar bevinden. Er bleef weinig keus over, bedacht hij grimmig, haar hand grijpend. 'Kom...!'

Zij schoven als geesten de donkere gang door, dicht tegen de muur gedrukt. Halverwege hield hij een ogenblik stil en bracht z'n mond aan haar oor. 'Jij hebt de hoofdschakelaar bediend. Waar zit dat ding precies?'

'Tegen de muur, vlak naast de trap naar de kelder.'

'Onder aan de trap dus.'

‘Nee, bovenaan.’

‘Hè?’ Ze hoorde hoe zijn adem een ogenblik stokte. ‘Hoe wil Hector de stroom dan inschakelen en zichzelf tegelijkertijd in de kelder in veiligheid stellen als er een complete trap tussen hem en de veiligheid ligt?’ Hij zweeg even. ‘Hij moet er iets op bedacht hebben. Is het een trekschakelaar?’

‘Je moet hem omhoog doen om de stroom uit te schakelen.’

‘En dus omlaag trekken om de zaak op te blazen.’ hoorde ze hem mompelen. ‘Als hij een touw aan de schakelaar bindt, is dat vanuit de kelder wel klaar te spelen, dunkt me. Enfin, wie zijn we om op details te knibbelen? Kom mee!’

Zij slopen verder door de duisternis. De gang leek eindeloos. Heel ver achter hen klonk het gerucht van de mannen in de hall. Dan voelde Mr. Darr hoe de gang een scherpe hoek naar rechts maakte en... hij bleef plotseling staan, en luisterde.

Vanachter de hoek drongen gedempte stemmen tot hem door.

‘Rechts is de trap naar de kelder,’ fluisterde het meisje achter hem, maar hij kneep waarschuwend haar hand om haar te doen zwijgen, en boog zich dan behoedzaam naar voren...

Voor hem wierp het gedempte licht van een zaklantaarn een smalle lichtplek op de wand, in het midden waarvan zich een kleine schakelkast aftekende, die half open stond. Daarvoor doemden twee donkere vormen op; twee mannen stonden voor de schakelaar, hun ruggen naar hem toegewend. In de man met de zaklantaarn herkende hij zonder moeite, Algamemnon en terwijl hij zich nog afvroeg wie de tweede, die verder naar achteren stond, was, hoorde

hij diens stem, en realiseerde zich dat het Philip Morton moest zijn.

‘Denk je dat de Revolutionnairen onze overgave accepteren?’

‘De boodschapper moet hen nu wel bereikt hebben.’ Dat was Algamemnon's stem weer. ‘Laat het aan mij over, Philip. Ik zie wel kans de gebeurtenissen zo te arrangeren, dat zij ons weinig in de weg kunnen leggen. Wij zullen het doen voorkomen alsof Paul ons overrompelde. Maar wij wisten hem ten val te brengen en hebben ons daarop gehaast het gebouw aan onze vrienden daarbuiten over te geven. Apropos, hoeveel man bevinden zich in de kelder?’

‘Twee soldaten van Paul's garde. Hoezo?’

‘Het zal een goede indruk geven indien met hen afgerekend is,’ klonk Algamemnon's stem effen. Zijn zware schaduw schoof weg in de richting van de keldertrap. ‘Laat hen aan mij over.’ Er klonk het geluid van een haan, die gespannen wordt. Op de bovenste trede wendde hij zich om.

‘O ja, Philip,’ zei hij, op de rustige toon van iemand die zich een kleinigheid herinnert, ‘We kunnen zelfs nog extra laten uitkomen hoe zeer we op de hand van de Revolutionnairen zijn door hun de toegang tot het huis zo gemakkelijk mogelijk te maken. Schakel het licht even in, wil je.’

En terwijl de zaklantaarn zwaaiend langs de trap verdween, voelde Mr. Darr een koude haat opkomen jegens de man, die met deze enkele woorden zijn trouwste paladijn achteloos de dood inzond...

Philip kon onmogelijk weten dat het gebouw ondermijnd was, realiseerde Mr. Darr zich thans. Hij had aan de voorzijde van het gebouw gevochten, terwijl de voorbereidingen tot het vuurwerk binnen

getroffen werden, en later hadden noch Algamemnon, noch Prins Paul het blijkbaar nodig geacht om hun aanhangers uit te leggen dat zij letterlijk op een kruitvat leefden. Nee, voor Morton was het uitschakelen van het licht niet meer dan een vanzelfsprekende verdedigingsmaatregel geweest, even vanzelfsprekend als het hem nu moest voorkomen dat de verduistering weer werd opgeheven.

En Algamemnon had dit al die tijd geweten!

Hij had zich geen ogenblik zorgen gemaakt over de vraag, hoe hij vanuit de kelder de schakelaar moest bedienen. Die vraag bestond eenvoudig niet voor hem. Vanaf het begin moest het voor hem hebben vastgestaan, dat hij Morton voor dit doel zou gebruiken, zoals een schaakspeler vooraf weet, dat hij in het eindspel een zijner Raadsheren zal offeren, teneinde zijn Koning veilig te stellen. Het gebeurde met een koude objectiviteit, die onbegrijpelijk was voor Mr. Darr. Met dat kleine, nonchalante zinnetje: 'Schakel het licht even in, wil je,' tekende Algamemnon het doodvonnis van een man, die, wat hij dan ook mocht zijn, toch geen ogenblik geaarzeld had om zijn leven voor de dikke man op het spel te zetten zo vaak de situatie dit mocht eisen.

Al die gedachten flitsten door Mr. Darr heen, terwijl hij als een schaduw door de duisternis naar voren gleed, recht op het vage geschuifel toe, dat ongeveer de plaats verried, waar Morton zich thans naar de dodelijke schakelaar omwendde; en zijn woorden hoewel nauwelijks sterker dan een fluistering, vielen als droppels gloeiend metaal door de stilte:

'Blijf staan, Philip! Geen beweging!'

Bij de schakelaar hijgde iemand van verrassing.

'Ik weet waar je staat, Morton. Jij kunt mij niet

zien, maar ik raad je niets geen beweging te maken. M'n pistool is op jou gericht.'

Terwijl hij Anne-Claire bij de arm greep en haar in de richting duwde waar hij het trapgat vermoedde, voelde Mr. Darr een gruwzame spanning langs zijn ruggegraat omhoog kruipen. Zoals de donkerte om hem heen al die tijd in zijn voordeel had gewerkt, zo werd zij thans zijn grootste tegenstander in dit laatste, wanhopige duel met de Grote Doodgraver. Want het beroofde zijn dreigement van het meest noodzakelijke bewijsstuk: het dreigende pistool. Geloofde Morton hem desalniettemin?

'Je bluft, Darr. Je hebt geen wapen. Deze truc is te vaak vertoond om nog geloofwaardig te klinken, vind je ook niet?'

Zou hij het wagen een schot af te vuren? vroeg Darr zich af. Het zou Morton overtuigen. Maar even zeker zou het iedereen, die op het ogenblik in het gebouw losliep, naar deze plaats lokken, en in de verwarring zou de Engelsman dan zeker trachten het licht te ontsteken, teneinde zijn mannen behulpzaam te zijn. Morton neerschieten? Met hoeveel kans in het duister te raken - en met welke consequenties indien hij hem *niet* raakte...?

'Ik steek het licht aan, Darr. Dan kunnen we zien wat voor troeven je in handen hebt. Fair play, old chap, wat?' zei Morton's spottende stem.

'Blijf bij dat licht vandaan!'

'Bang, Darr? Waarom?' vroeg de Engelsman slepend. 'Hij gelooft me niet,' dacht de tengere man wanhopig. 'Hij gelooft me niet.' Hij trachtte uit te maken waar de ander precies stond, z'n kansen wegend om op hem toe te springen, hem neer te slaan, het pistool in z'n zijde te duwen - en wetend,

dat iedere beweging, ieder gerucht Morton zou bewegen de dodelijke schakelaar over te halen.

Luister!' zei hij hard. 'Het is een truc van Hector, Philip! Als je die schakelaar naar omlaag trekt, stel je een electrische springpatroon in werking en blaast het gebouw de lucht in. Wees verstandig! Blijf van dat ding af!'

Maar terwijl hij z'n eigen stem die woorden hoorde zeggen, wist hij hoe volmaakt ongeloofwaardig zij klonken, en begreep Morton's zacht lachen.

'Je blufte vroeger beter, Darr. Dit soort melodrama is heus te oud...'

Hij hield plotseling op, toen van beneden, diep uit het keldergewelf twee snel opeenvolgende schoten opklonken; de schoten waarmee Algamemnon zich van de twee soldaten ontdeed, die hier nog steeds de rioolopening bewaakten.

En Mr. Darr realiseerde zich op een onberedeneerbare manier, dat dit het psychologische gewicht was, dat de schaal van Morton's oordeel definitief deed overslaan. Hij wist het even zeker, als wanneer hij Philip's psyche in vurige lijnen op de wand geprojecteerd had zien staan. Hij aarzelde niet langer. Blindelings in het duister vurend hoorde hij het doffe geknal van de Smith & Wesson oorverdovend door de gang galmen, zag in de schel oplichtende gloed der schoten de donkere gestalte tegenover hem een ogenblik ineenduiken, om dan, terwijl de zwartheid reeds weer over de scène terugviel, als een kat omhoog springen naar de schakelaar, terwijl diens andere hand naar de gedrochtelijke vorm van de Tommy-gun graaide.

En hij wist, met een alles beheersende angst, dat hij gemist had...

Een kleine, blauwe vonk schoot op toen het contact gesloten werd.

Mr. Darr kon zich later niets meer herinneren van wat er in hem omging tijdens dat laatste, gruwelijke moment, eer het gedaver van de ontploffing het gebouw in stukken reet. Gedachten bestonden niet meer. Het was de instinctieve reactie van een in het nauw gedreven dier, die maakte dat hij, met inspanning van al zijn krachten, naar de trapopening sprong, het meisje in zijn vaart meesleurend. En terwijl zij als twee grote, verlamde vogels omlaag vielen langs de vochtige treden, kerfde vlak boven hen een reusachtig stekend lichtend de hemel open en daarna was er nietts anders meer dan een hel van vuur en donderend geweld...

IV

De mannen rond het huis zagen plotseling een gloeiende rookzuil omhoog spuiten. Een onderdeel van een seconde schenen de uiteenspringende muren van het gebouw bewegingloos in de lucht te hangen, afstekend tegen de giftige gele nevel, die als een uitdijende wolk van boosaardige geladenheid naar boven zoog in het eerste licht van de grauwe ochtend. Dan brak alles uiteen in een satanische chaos van stof en rook, waarboven het geluid van de ontploffing als een donderslag uiteen spatte. Het volgend ogenblik was het Serge Stankowitsch, die de ramp vanaf een verder naar achteren gelegen straathoek zag gebeuren, te moede of de kolossale mond van van een in de aarde verborgen geest brokken steen uitspoog over de mannen, welke zich het dichtst om het huis bevonden. De kracht van de ontploffing

wierp hem tegen de grond. De bodem beefde. Ruiten rinkelden. Grote dingen sloegen krakend neer in het stof.

Nog voor het gerucht bedaard was, sprong hij reeds overeind en rende, enkele wilde bevelen schreeuwend, wild op de puinhoop toe. Toen stierf ook het laatste gerommel weg, en in de vale stilte die volgde begonnen enkele stemmen monotoon te kermen...

V

En tussen het optrekkende stof, met het gedreun van de ontploffing nog naklinkend in zijn oren, kwam Mr. Darr tot de onmogelijke ontdekking dat hij nog leefde.

Zijn schouder deed helse pijn, en door zijn hoofd zwommen voetangels en klemmen met zwiepende slagen rond. Een boosaardige hand scheen voorts steenslag en glassplinters tussen al z'n spieren te hebben gestrooid, om daarna zorgvuldig ieder onderdeel van z'n skelet in de verkeerde gewrichten te hebben geschroefd. Maar ondanks al die smartelijke gewaarwordingen leefde hij, en behalve zijn rechterarm scheen hij zelfs niets gebroken te hebben.

Hij wierp een duizelige blik om zich heen, om moeizaam te concluderen dat hij tegen de binnenmuur van de kelder lag, niet ver van de voet van de trap, waarvan de treden met brokken steen en kalksplinters overdekt waren. De sprong, waarmee hij zich van de trap wierp moest zo krachtig geweest zijn, dat hij doorgerold was tot onder de beschuttende wand.

Koscha had gelijk gehad, toen hij vroeger op de avond profeteerde dat de kelder sterk genoeg was

om de ontploffing te weerstaan. Zelfs het voorportaal, waarin hij lag, was gespaard gebleven, al zag hij ontdaan dat nauwelijks een halve meter verder enkele neervallende steenbrokken de zware houten deur verbrijzeld hadden, die toegang gaf tot het binnenste van de kelder. Ook de trap bestond nog, en aan haar boveneinde verhieven zich nog enkele verbrokkelde muurstukken. Maar waar eenmaal de duisternis van het huis had geheerst, koepelde de grauwe schemering van de vroege ochtend, doortrokken van opwervelend stof, zich thans over de puinhopen en het vale licht siepelde zelfs door tot op de plaats waar hij lag.

Mr. Darr schudde zich als een hond, die uit het water komt. Hij wierp een meewarige blik naar de door de val deerlijk gehavende Smith & Wesson, welke hij nog steeds in z'n hand klemde en die er uitzag of hij nooit meer een schot zou lossen. Maar veel tijd om zich daarover te verdrieten bleef hem niet, want dicht naast hem kreunde iets, en nu pas werd hij zich het gewicht bewust, dat op z'n benen rustte. Toen hij moeizaam overeind ging zitten ontmoeite z'n blik die van het meisje, dat wazig de ogen opende.

Ze was half over hem heen gevallen. Haar gezichtje was met stof besmeurd en wat er van haar kleding heel gebleven was, mocht werkelijk niet veel naam hebben. Maar ondanks die gebreken leek ze hem dierbaarder dan ooit, zoals ze thans met een pijnlijk gezicht het hoofd ophief en haar haren uit het bleke gezichtje streek.

'Goeie morgen,' zei de tengere man tevreden. 'Goed geslapen.'

'M'n hoofd,' zei Ferinah verwijtend. Ze niesde. 'Je hebt het helemaal weggemaakt.' Ze hoorde hem

zacht lachen en wierp een zorgelijke blik om zich heen. ‘Wat een ravage! Ik heb me het wakker worden na m'n huwelijk toch anders voorgesteld.’

‘Je kent me nog niet,’ zei Mr. Darr trots. ‘Ik ben een woesteling als ik eenmaal loskom. Heb je iets gebroken?’

‘Alles! En jij?’

‘M'n rechterarm is niet meer wat hij was. Maar voor de rest mogen we de goden danken. Zie je kans om van mijn benen op te staan? Ik heb ze zelf nodig weet je.’

Er was een lichte vreugde in hen toen ze samen oprezen. Ondanks de verschrikkingen om hen heen, ondanks de pijn en de herinnering aan alles wat er gebeurd was vervulde hen het dronkenmakende geluksgevoel dat ze beiden leefden. En met het egoïsme dat alle geliefden eigen is, woog dat op dit moment ruimschoots op tegen de ontzetting van de dood, die zo rakelings over hen was gescheerd om slechts hen, door een wonder, te sparen van het lot dat de anderen getroffen had.

‘O Gwynn!’ mompelde Anne-Claire en sloeg haar armen om hem heen. ‘We hebben het gehaald...!’

‘Het spijt me...’

En in dit alles beheersende moment, toen de stem naast hen die enkele woorden uitte, wist Mr. Darr met ziekmakende spijt, dat hij in de vreugde en verwarring van het ontwaken één ding over het hoofd had gezien, één dodelijk onderdeel vergeten; één feit van fundamenteel belang door z'n vingers had laten glippen:

Algamemnon!

Van waar hij stond zag hij de dikke man staan in de versplinterde deuropening van de kelder, recht

tegenover de trap. De zware gestalte had niets van zijn sinistere rust verloren. Hij was geruisloos naast hen opgedoken, en om zijn lippen speelde voor de eerste maal een meewarig lachje, terwijl hij het kleine pistool op hen richtte.

'Het spijt mij,' herhaalde de dikke man traag. 'Ik hoop dat U dit nogmaals van mij aan wilt nemen, Mr. Darr. Het schijnt bijna onrechtvaardig om U thans te doden, na al de moeite die U zich gegeven hebt. Maar desondanks zult U het met mij eens zijn dat het thans, meer dan ooit, noodzakelijk is dat U sterft.....!'

Hij toonde geen spoor van verwondering over het feit dat hij de beide mensen, die hij in de kamer achtergelaten had, hier thans terugvond. Als een feilloos uitgebalanceerd mechanisme, dat alles registreert, maar tot geen enkele emotie in staat is, accepteerde hij de feiten zoals zij zich aan hem voordeden - en handelde er naar. Hij moest hun stemmen gehoord hebben terwijl hij zich in de kelder herstelde van de ontploffing, bedacht Mr. Darr met vreemde helderheid. Hij zag alles thans onnatuurlijk scherp voor zich. Hij wist dat niets ter wereld Algamemnon er van af kon brengen het pistool af te vuren. Als diens plannen waren er van afhankelijk, dat geen der hoofdpersonen van het Naghaltan-drama als getuige overbleef. Hij zou hen doden, met dezelfde koude onverschilligheid, waarmee hij de anderen ter dood veroordeeld had, en Philips Morton naar zijn einde had gezonden. En er was geen enkele kans om hun terechtstelling te ontgaan.

Zelfs indien Darr zijn arm had kunnen gebruiken, zelfs indien hij zijn oude Smith & Wesson zo legendarisch snel had kunnen richten, dat hij Algamemnon

vóór was, dan bleef daar toch altijd nog het feit, dat het wapen door de val onbruikbaar was geworden.

Mr. Darr richtte zich op. Langzaam sloeg hij zijn arm om Anne-Claire heen, en zo, naast elkaar, de ogen op het kleine wapen tegenover hen gericht, verwachtten zij de schoten, die aan alles een einde zouden maken...

Algamemnon's vinger spande zich om de trekker.

'Vaarwel, Mr. Darr...'

Doch het schot dat hij afvuurde trof nimmer doel. De kogel ketste hoog boven hen tegen de stenen wand, en de knal ging verloren in het razende staccato, dat eensklaps boven aan de trap losbarstte. Met een verbijstering, die alle adem uit hem zoog, zag Darr de zware man plotseling dubbel slaan, en voorover struikelen. Het pistool viel uit z'n hand. Hij viel slap tegen een brok steen aan. Zijn vingers klauwden een ogenblik blind naar een steunpunt. En toen, terwijl het hortende geratel even plotseling wegstierf als het was opgekomen, en een doodse stilte terugvloeide in de kelder, glipte Hector Algamemnon's hand langzaam over de steenrand en viel slap terug op het puin...

Mr. Darr hoorde Anne-Claire's gesmoorde uitroep toen hij met twee, drie snelle sprongen de trap oprende. Maar hij lette er niet op. Al zijn aandacht was gericht op het vervormde, met stof en gruis overdekte ding, dat zich moeizaam op de rand van de trap in evenwicht hield, steunend op z'n ellebogen, de tommy-gun krampachtig tegen zich aangedrukt...

'Philip!'

Het is te betwijfelen of de Engelsman hem ooit hoorde. Het was een wonder, dat hij zich tot aan de rand van de trap gesleept had; een wonder, minstens

even onberedeneerbaar als de grillige explosiegolven van een ontploffing, die iets vlak bij het centrum kunnen sparen, om honderd meter verder een dubbele stenen wand tot gruis te verpulveren. Zonder het neerstortende brok steen, dat zijn ruggegraat brak, was er zelfs alle kans geweest dat Philip Morton er slechts met enkele schrammen van afgekomen was. Maar een stompzinnige steenklomp voltrok het lot, dat hij gekozen had toen hij Engeland op die donkere avond, jaren geleden, verliet, en thans ebde het leven snel uit hem weg. Alleen zijn haat jegens de man, die hem de dood injoeg, kon hem de kracht gegeven hebben om, steunend op zijn ellebogen, het onderlichaam slap achter zich aan slepend, naar de rand van de trap te kruipen. En nu deze haat bevredigd was, doofde de vreemde kracht, welke hem in staat gesteld had de dood enkele minuten terug te dringen, flakkerend uit. Maar er was een verwrongen glimlach om zijn lippen toen zijn brekende ogen de tengere man onderscheidden, welke zich teder over hem heenboog.

'Rotten... sport... I... got him... for... you.... old chap...'

Dan viel zijn hoofd slap voorover op de loop van de tommy-gun, en Mr. Darr richtte zich langzaam op. Hij zei geen woord, terwijl hij op Anne-Claire, toeliep, die achter hem omhoog was gekomen, maar als vanzelf raakten hun handen elkaar, en in elkanders ogen lazen zij dezelfde vraag, en hetzelfde antwoord.

En zo zag Serge Stankovich hen staan, toen hij, aan het hoofd van een dunne linie mannen, door de grauwe ochtendnevels over het puin op hen toetrad...!

Café crême

‘Als je maar weet dat je volkomen gek bent,’ zei Serge Stankovitch drie dagen later driftig. ‘Volstrekt en onherstelbaar idioot! En als je maar weet dat ik je dit nooit vergeven zal!’

De tengere man in de kakie regenjas glimlachte een tikje bedroefd. Een tikje afwezig ook. Hij staarde een ogenblik over de vochtige houten steiger, waarop ze stonden. De lichten van de kleine boot aan het uiteinde maakten zich moeilijk los uit de duisternis. De wind, die tegen de avond sterker was geworden, dreef de golven recht op de steiger aan en de slappe rechtermouw van z'n regenjas flapperde wild terzijde, Met de linkerhand trok hij de lamme vleugel naar zich toe alsvorens te antwoorden.

‘Je hebt me niet meer nodig,’ zei hij traag. ‘Wat er nog aan weerstand in de heuvels geboden wordt zou een seniele cavalerie-generaal uit de tijd van Napoleon zelfs slapend kunnen breken. Je revolutie heeft gewonnen. Je bent nu Serge Stankovitch de Redder des Vaderlands. Binnen een paar jaar zul je hier een bloeiende staat uit de grond gestampt hebben, met achturige werkdagen, premievrije pensioenen voor iedereen en - wat de hemel verhoeden moge - wellicht zelfs een reclame-radiostation. Wat jij nog nodig hebt is een stelletje goede ingenieurs, architecten, doctoren, kunstenaars, kortom alles, behalve iemand die in revoluties handelt.’

Serge Stankovitch's antwoord is niet anders dan in punten en strepen weer te geven met het oog op de volksmoraal.

‘En juist als het er dan eindelijk behoorlijk uitziet, ga jij weg. Terwijl we nog geen avond behoorlijk

dronken zijn geweest. Terwijl ik nauwelijks de tijd heb gehad om een woord met je te wisselen. Terwijl...'

'Schrijf het me maar eens,' zei Mr. Darr haastig. 'Naar dat oude adres in Casablanca, je weet wel.'

'En heb je nagedacht wat Ferinah zal zeggen! Hare Hoogheid heeft gister en vandaag hemel en aarde bewogen om je te pakken te krijgen. Gister kon ik tenminste nog zeggen dat je in Legharnia zat, om de laatste resten van Paul's aanhangers uit te roken. Ze heeft daarna de militaire telefoonlijn naar Legharnia minstens drie uur geblokkerd, maar de moeilijkheden die dat opleverde, zijn lentekoeltjes vergeleken bij wat er loskomt als ze hoort dat je verdwenen bent. Eigenlijk is het verdomd onsportief, Gwynn. Dat kind is dol op je!'

'En ik ben dol op haar,' zei Mr Darr effen. 'Daarom ben ik blij dat je me deze schuit afstaat om me naar Caïro te brengen.'

'Je had ook een smaldeel kunnen krijgen! Maar waarom? Waarom?'

De tengere man zei: 'Kun je je mij voorstellen als huisvader, Serge? Een riant buitenhuis, kinderen, het landvolk spelend aan mijn voet?' Hij stak een sigaret op. 'Ik heb een paar maal geprobeerd om er mee op te houden, weet je dat? Eenmaal in Florida, en eenmaal toen ik het oude huis van mijn vader in Wales erfde. Soms krijg je zo genoeg van de hele rotzooi. Everything for a quiet life. Toen ik Philip zag sterven, voelde ik dat verlangen weer. Ik ben geen he-man en heldendom heeft gauw iets belachelijks - in ieder geval vergt het een bepaalde soort domheid, die ik niet op kan brengen. Maar ik weet dat ik er niet mee uit kan scheiden. Ik zou een paar maanden met Anne-Claire in dat buitenhuis met die

grote slaapkamer kunnen gaan wonen. Maar op een dag zou ik een krantenbericht lezen, of de radioberichten horen, en weten dat het weer begonnen was. en dan zou ik er weer vandoor gaan. Ik ken het. Het is eerder gebeurd. Het heeft geen zin het opnieuw te proberen. Ik zou haar hopeloos ongelukkig maken. Dan kun je het beter op deze manier doen.' Hij maakte een handgebaar naar het donkere silhouet van de boot. 'Probeer het haar uit te leggen, wil je, Serge?'

Serge Stankovitch vloekte hard en nodeloos.

'Merci,' zei Mr. Darr zacht. Hij stak z'n hand uit. 'Tot kijk, Revolutionnair. Schrijf eens naar Casablanca.'

Hij draaide zich om en liep zonder om te kijken naar de boot. De lege mouw fladderde machteloos achter hem aan. Serge Stankovitch gromde iets dat de aarde onder hem had moeten doen splijten, en holde stampend achter hem aan. Hij greep hem vlak voor de loopplank bij de schouder.

'Je bent de grootste ellendeling die ik ken,' zei hij gesmoord, en stopte onhandig de fladderende mouw tussen de ceintuur van de regenjas. 'Als je dan met alle geweld ergens anders kapot wil gaan, neem dit dan tenminste mee!' Hij trok een donkere vorm uit z'n zak en knoopte Darr's jas van boven open. 'Je Smith & Wesson. Ik heb 'm laten maken. Hier!' Hij propte het wapen in het schouderholster van de tengere man en knoopte de jas weer dicht met grimmige vaderlijkheid. 'Hier is je silencer! Ik stop hem in je zak. En rook niet te veel van dat bocht! ...Gwynn! ...Schurk!'

Hij bleef op het uiteinde van de steiger staan, tot de kleine boot in de duisternis verdwenen was.

Leunend tegen de reling zag Mr. Darr zijn reus-

achtige gestalte langzaam achter zich wegschuiven, de beide armen groetend opgeheven. Hij schudde verdrietig het hoofd en wierp het gloeiende eindje van z'n sigaret overboord. Een intens gevoel van verlatenheid kwam over hem. Hij voelde zich plotseling moe, en zonder veel belangstelling voor wat de toekomst te bieden had.

'Ik ga wat slapen,' zei hij tegen de steward, langs de deinende trap naar de kleine kajuit afdalend. 'Wek me tegen dat het licht begint te worden.'

Zijn verbonden arm deed pijn in de draagband, ondanks de zorgvuldige wijze waarop de breuk gezet was. Hij knoopte moedeloos z'n jas open, alvorens de kajuitdeur terzijde te schuiven - en bleef toen verstard in de deuropening staan.

'Hallo Gwynn,' zei Ferinah achteloos. 'Hoe is het weer buiten?'

Ze zat rustig achter de kleine, voor twee gedekte tafel, die voor de lage leren bank geschoven stond. Het lamplicht glom op glazen en zilverwerk, en deed haar ogen stralen. 'We eten kip. Ik weet niet of je er van houdt?'

Mr. Darr schoof langzaam de deur achter zich dicht.

'Serge heeft z'n mond weer eens niet kunnen houden, zie ik,' zei hij bitter. 'Waarom maak je het nodeloos moeilijk?'

'Ik dreigde hem dat ik al z'n dierbare militaire telefoonlijnen een volle vierentwintig uur per dag zou blokkeren indien hij me niet vertelde waar je was,' zei ze lachend. 'Bovendien gaf hij me volkomen gelijk. Ben je blij me te zien?'

'Waarom ben je gekomen?' Hij bleef haar strak aan zien.

‘Omdat ik bij jou hoor. Waarom moeten we daar nog langer over praten? Je bent doodongelukkig, dat zie ik meteen,’ zei ze trots. ‘En ik ben doodongelukkig zonder jou. We móéten eenvoudig bij elkaar blijven.’

‘In een paleis in Bogharia?’ zei Mr. Darr. ‘Jij regeert, en wat doe ik? Misschien sta je me toe om met Oud en Nieuw een paleis-revolutie te maken, wat? For old time's sake. Geloof je in ernst dat dat zou gaan, Anne-Claire?’

‘Ik geloof in ernst dat ik bij jou blijf. En over dat paleis behoef je je geen zorgen te maken, want, zie je, ik heb vanochtend in alle eer en deugd afstand van de regering gedaan! Serge was er eerst net zo ontdaan over als jij, maar hij berustte er tenslotte in om als President van de Republiek Bogharia te fungeren.’

‘O juist,’ zei Mr. Darr zwakjes. ‘Juist, juist. Ja ja.’

‘Wat is daar tegen? Ik weet minder van staatszaken af dan wie dan ook en hij is een specialist. Om decoratief op de achtergrond te blijven zitten, terwijl hij het werk doet, is vreselijk saai, weet je dat? Ik heb Naghaltan aan de staat overgedragen. Wat er van nu af aan met me gebeurt, laat ik aan jou over, op voorwaarde dat je de kip niet koud laat worden. Gaan we in Caïro revolutie maken?’

Mr. Darr zei: ‘Realiseer jij je eigenlijk wel een ogenblik wat je doet? Je hebt het gevecht in Bogharia meegemaakt. Je kent zelf de angst, de onzekerheid, alles wat je bedreigt. Maar er is een eind aan gekomen. Als je met mij meegaat stel je jezelf buiten de wet. Je zult geen rust kennen, nooit meer. Er komt geen einde meer aan de angst. Die blijft bij je,

hoe theatraal dat ook klinkt. Jagen en gejaagd worden. Geen ogenblik zekerheid. Ik kan me moeilijk voorstellen dat dat het hoogste geluk is voor een fatsoenlijk meisje.'

Anne-Claire rees op en kwam op hem toe. Het licht tekende de zachte lijnen van haar rank figuurtje na, en haar stem was laag en warm, toen ze antwoordde: 'Weet je nog hoe je op die avond in m'n boudoir een opdracht van me hebt aangenomen? Je deed toen heel zakelijk. De prijs kwam later wel in orde, zei je. Je hebt die opdracht aanvaard, Gwynn, en ik vind nog niet dat hij naar bevrediging volbracht is. Nog lange niet. We beginnen pas.' Ze kuste hem licht op de lippen. 'Misschien is het huwelijk wat Julius Decan tussen ons sloot, ongeldig. Ik denk het wel. Maar in Caïro kunnen we gemakkelijk opnieuw trouwen. En wat dat hoogste geluk betreft? Ach Gwynn, misschien ben ik wel geen fatsoenlijk meisje...'

En dit, o lieve lezer, is het moment waarop wij discreet het gordijn toeschuiven, en een kleine boot alleen z'n weg over de golven laten zoeken. De nacht is donker en lang en achter de horizon ligt het raadsel, dat niemand ooit vindt. Doch wellicht moet men een don Quichot in een vuile kakie regenjas zijn om daar ooit aan te geloven, om het te blijven achtervolgen, Achter de horizon ligt - vooreerst en nuchter Caïro, en daarachter - maar verder en raadselachtiger - Narcash. Doch dat is, om met Kipling te spreken, een andere geschiedenis; een geschiedenis die verhaald zal worden in:

DE LAATSTE TREIN NAAR NARCASH